XVIII. évfolyam 34. szám. Ára: 1 forint 1962. augusztus 23

Ludas Matyi

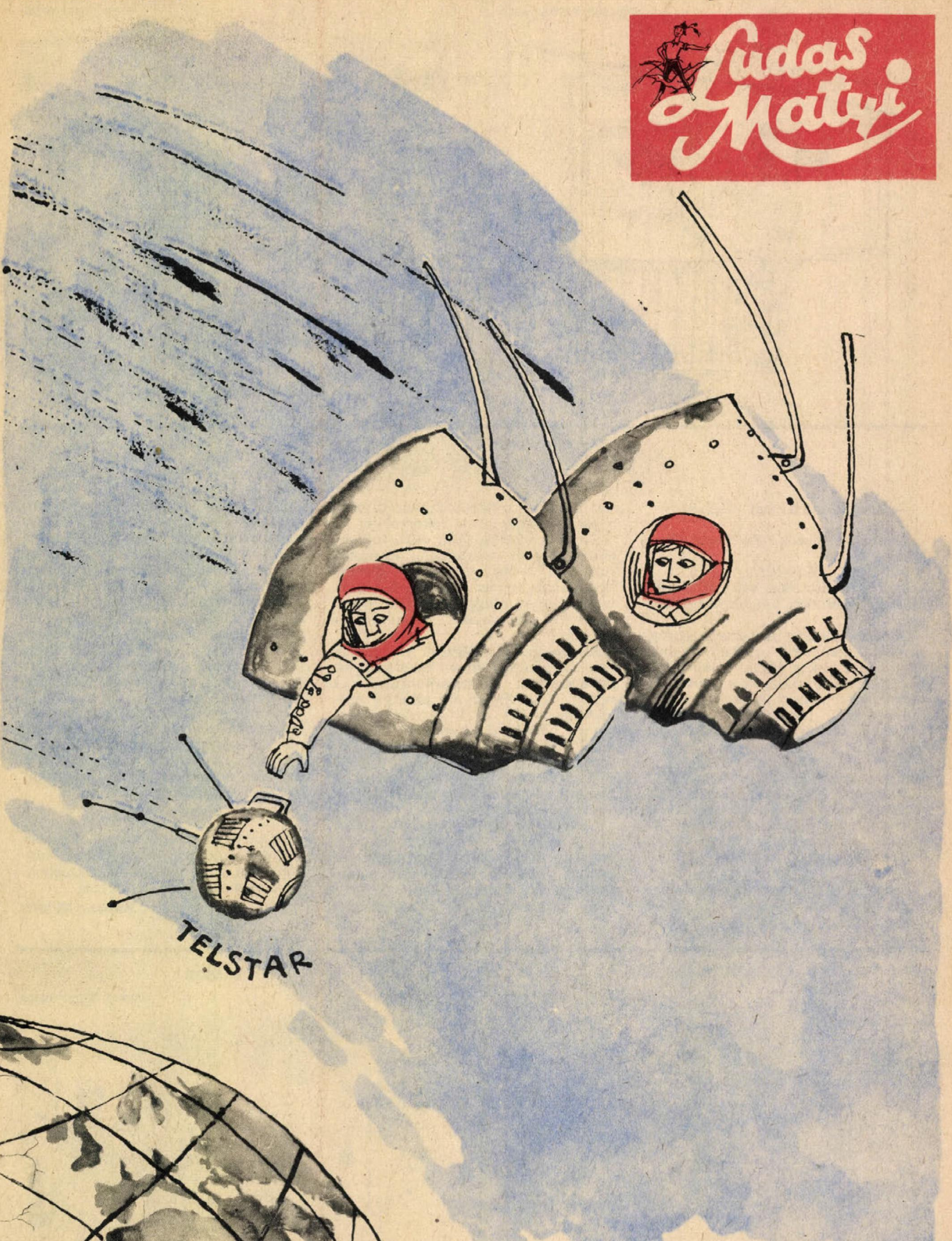
TELSTAR
Hihi

Hegedűs István rajza

— Nézd csak, egy táskarádió!

Hazafelé

Hegedűs István rajza

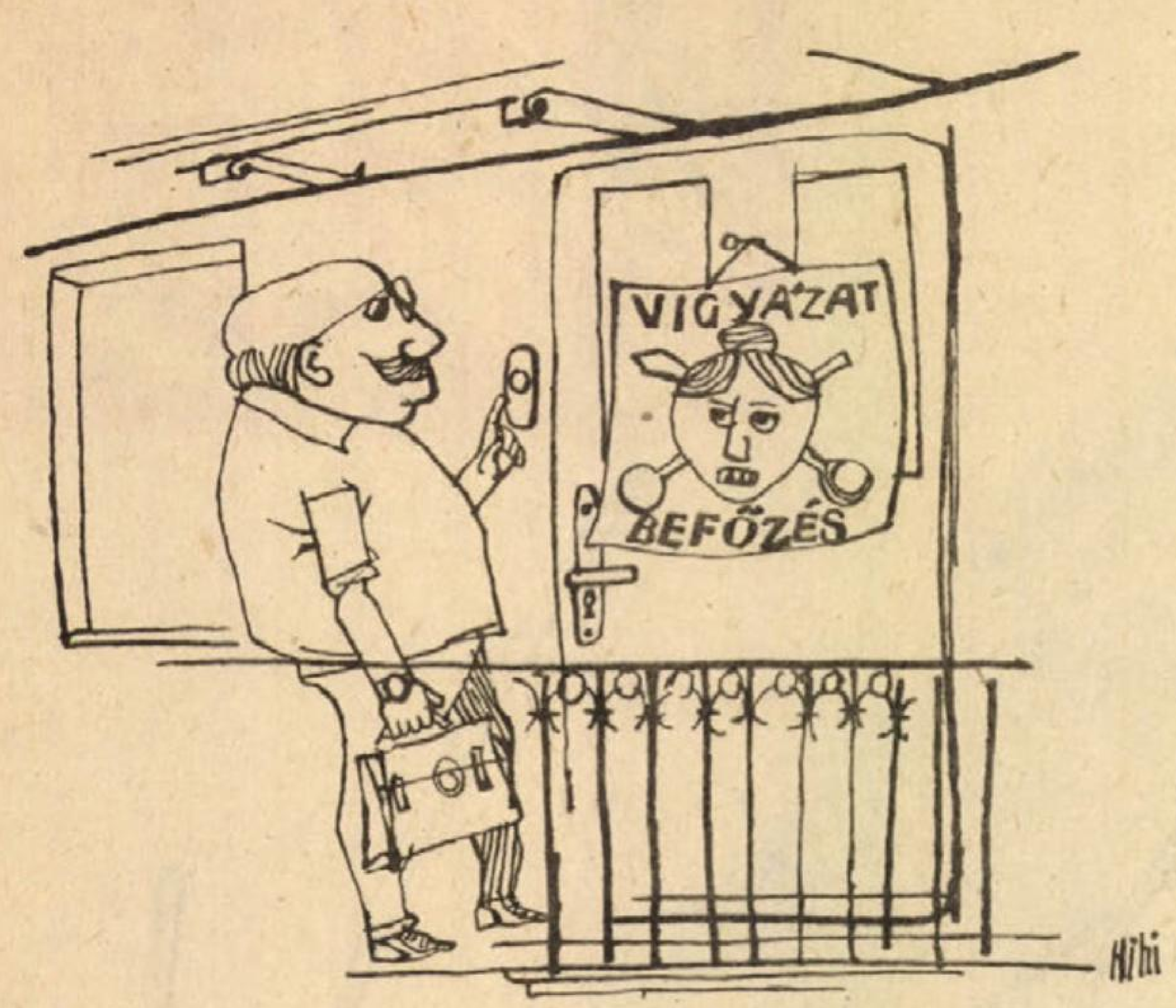

Nincsen új a nap alatt

Szegő Gizi rajza

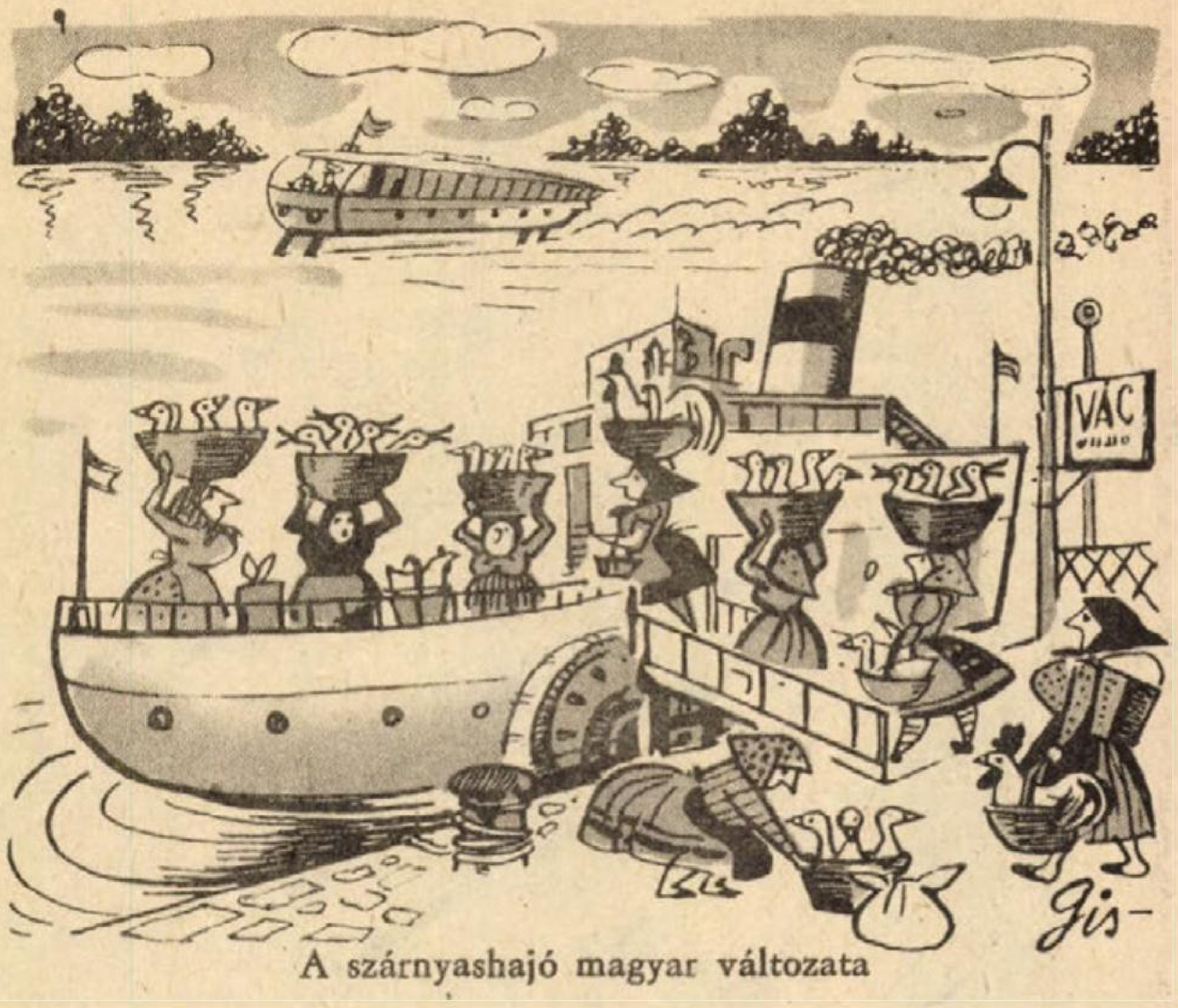

A szárnyashajó magyar változata

Magyar tschárda

— Tragikomédia egy képben —

Színhely: Siófok, Fő utca, „Borharapó”.

Idő: 1962. július (!!!).

Díszlet: Boltozatos, vakolatlan téglafalak, ős-eredeti katakomba-jelleggel.

További díszlet: A falakba épített kerámia-csempék; egyiken hetyke hortobágyi csikós rúgtat fehér lován hadonászva, másikon szomorúfűz tövének dőlve búsan furulyál egy nekikeseredett juhászlegény, körötte rezignált birkák szívettépően legelésznek...

Bútor: Durván ácsolt asztalok, patinás lócákkal körülbástyázva.

Világítás: Száz szál gyertya, sej, az asztalokra koppintott kovácsoltvas-kandeláberekben. Egy-két sarokban sejtelmessé sárgított irányfények ravaszul fokozzák a félhomályt.

Szereplők: Öt darab korcsmárosné, piros-fehér-zöld hímzéssel magyarított áttetsző nylon-blúzban; pirosan röpködő, fehérbabos rokolyában.

Zenekar: Borjúszájú, cifra ingben, feszes, fekete nadrágban. Hangszerek: két hárfa, egy bőgő. Fenejó kedvükben, hárman három hangfekvésben éppen világgá zokogják, hogyaszongya: szeretnének letépni minden orgonát...

Közönség: Külföldiek és magyarok, az alkoholmámor egzotikus ősközösségében egymásraborulva. A három helyiségben öt alkalmi kollektíva óbégat öt különböző jajpanaszos búdalt, a zenekartól függetlenül. Egyesek a szorgalmasan harapdált borhoz frissen sült cigánypecsenyét kortyolgatnak, abban a meggyőződésben, hogy a hús nyereg alatt puhult keményre.

Illetékesek: Szemet hunyva áldoznak a Bevételek Urának, és minden szezonokon át áldásukat adják az egészre, különös tekintettel az idegenforgalmi szempontokra.

Én: Színjózanul és hitetlenkedve dörzsölöm a szemem, keserű öngúnnyal emlékezvén néhány ártalmatlan falvédőre, melyeket, mint a szirupos álmagyarkodás jelenségeit, valaha teljes eredménytelenséggel ostoroztam.

Márványtábla a főbejárat fölött: fennen hirdeti az intézmény műemlék-jellegét, mintegy a hitelesség pecsétjét ütvén a világszerte elterjedt föltevésre, miszerint Etelköz óta így mulatott, s az idők végeztéig így mulat a magyar.

Hírünk a világban: az elpusztíthatatlan búsmagyar virtust terjeszti tova, s adatait a legmaibb jelenből merítvén, ápolgatja minden népek szívében a siófoki puszta „örökszép” fokosch-romantikáját.

FÜGGÖNY

csak pirul szégyenében, de nem borul a látottakra, hadd lássa mindenki ezt a borharapós-gyöngyösbokrétás duhaj-cudar valóságot!...

Kaposy Miklós

Osztálybasorolás

Szűr-Szabó József rajza

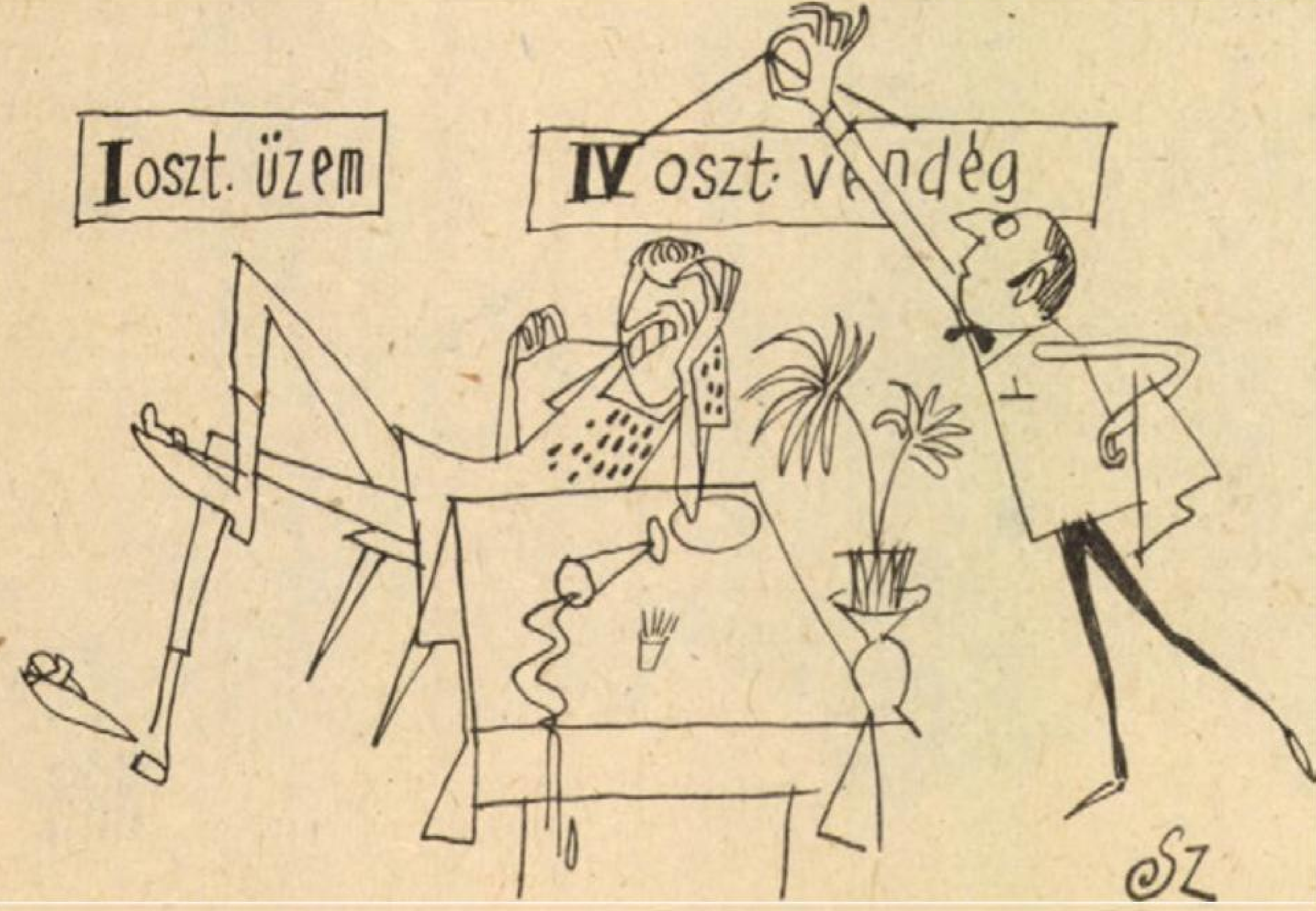

Jó műsor

Toncz Tibor rajza

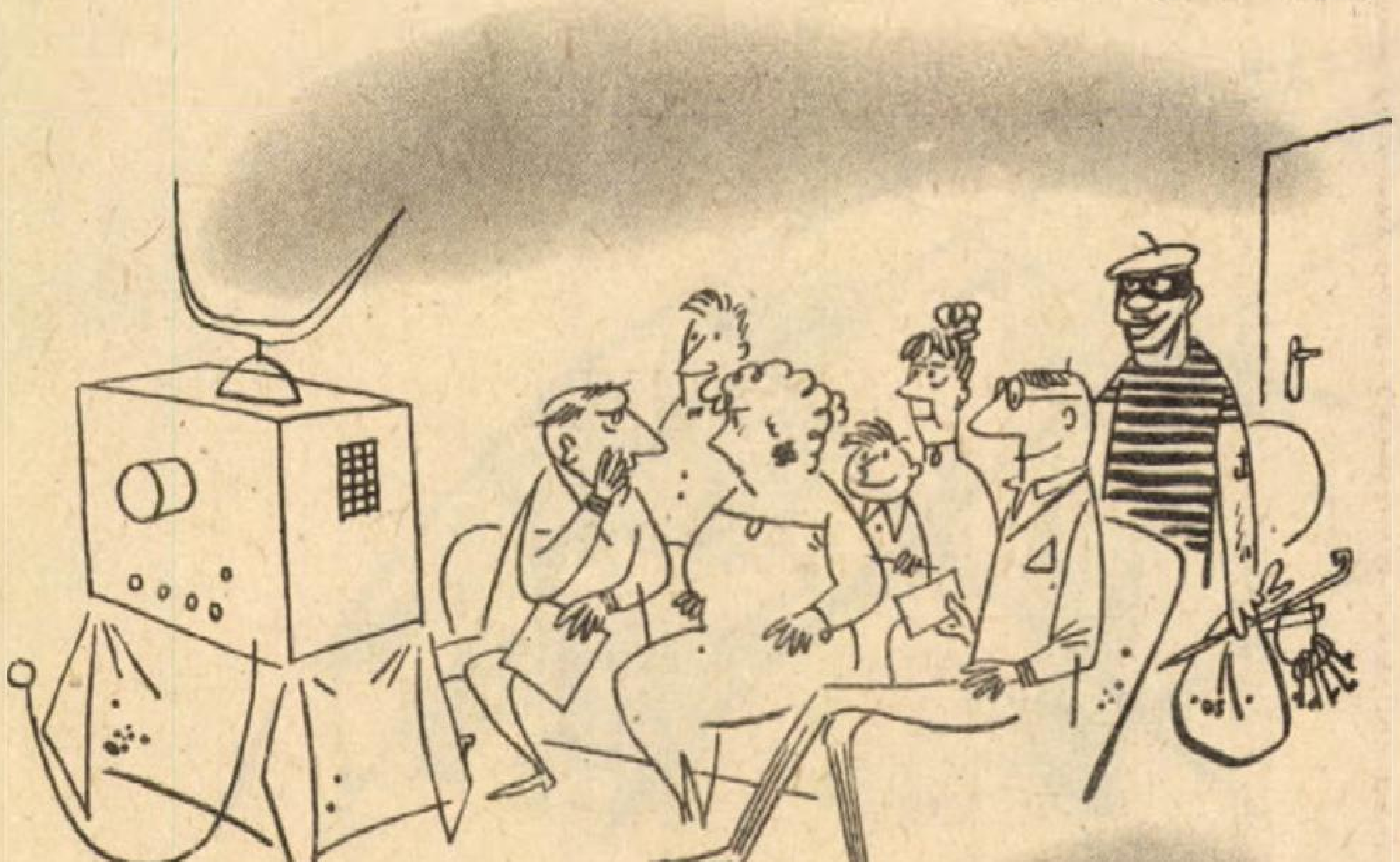

– Mondd, ki ez az álarcos muki? Te sem ismered?

NYÁRI RIPORT

Azok, akik a Dunában úszkálnak, azok akik a Balaton hűs hullámaiban lubickolnak, azok, akik lefüggönyözött szobában, ventilátor mellett üldögélnek, gondoljanak azokra, akik a legmelegebb napokon is helytálltak, nem törődve azzal, hány fokot mutat a hőmérő.

Tóházi Ottót a Ligetben kerestük fel, a munkahelyén: egy padon üldögélt, összebújva Gizikével, szorosan, szerelmesen. Már a látványtól melegem lett.

— Jó estét, szaki! — mondtam kókadozva. — A Hírharsonától jöttem...

Nem hallotta. Éppen csókolózott. Gizikén csak egy könnyű kis strandruha volt, mély kivágással. Valósággal remegett körülötte a levegő.

— Mondom, jó estét...

Tóházi szaki abbahagyta Gizikét, kérdően rám nézett. Homloka úgy ragyogott, mintha kifényesítették volna.

— Phűestét... — felelte lihegve.

— A Hírharsonától jöttem... Olvasóink kíváncsiak, mit csinálnak ilyenkor a szerelmesek?

— Hát, kérem... Nekünk mindegy, tél vagy nyár...

— Hány fok lehet?

— Gizike közelében van vagy nyolcvan fok...

— És mit csinál most?

— Csókolózom... Valakinek ezt is meg kell csinálni, kérem... Én is szívesen fürödnék a Balatonban, de hát első a kötelesség...

— Meddig lesz még itt?

— Nem sokáig. Kapuzárásra haza kell kísérnem a kislányt.

A következő pillanatban már ismét Gizikéhez simult. Szédelegve távoztam. Ha még egy percig ott maradok és nézem őket: elájulok...

A Ligetből egyenesen a Bámexbumfértba mentem.

Az épület már teljesen sötét volt, csak a raktárban láttam némi világosságot... Mintha egy zseblámpa fénye lenne... Benyitottam. Egy verejtékező férfi állt előttem, csíkos trikóban, fekete álarcban, vállán óriási batyu.

— Jó estét, jó estét! — köszöntöttem. — Nincs melege?

— De nagyon meleg van... Amikor meghallottam a léptejt, még jobban melegem lett...

— Nem meleg az az álarc?

— Nagyon meleg, de nem vehetem le... Munkavédelmi okból...

— Hány fok lehet itt?

— Száznyolcvan, százkilencven...

— A batyu is nehéz...

— Nehéz, nehéz, de mit csináljak? Nem bízhatom másra!

— Nem irigyli azokat, akik most a Balatonban fürödnek?

— De nagyon... — sóhajtott fel az illető, megtörülve az arcát.

— Szabad a nevét?

— Minek az, kérem? — szabadkozott a kartárs. — Minek az én nevemet kiírni az újságba?

— Micsoda szerénység!

Amikor elbúcsúztam tőle, úgy futott, mintha puskából lőtték volna ki. Ilyen melegben futni! Szörnyű melege lehetett, de helytállt, illetve helytfutott.

Ezek után hazamentem, és önmagamtól kérdeztem meg:

— Mondd, hogyan tudsz ilyen melegben humoros dolgokat kitalálni?

— Nem ugrok be provokatív kérdéseknek — feleltem ingerülten, és szép fejest ugrottam a fürdőkád vizébe.

Mikes György

A nagy cirkusz

Mészáros András rajza

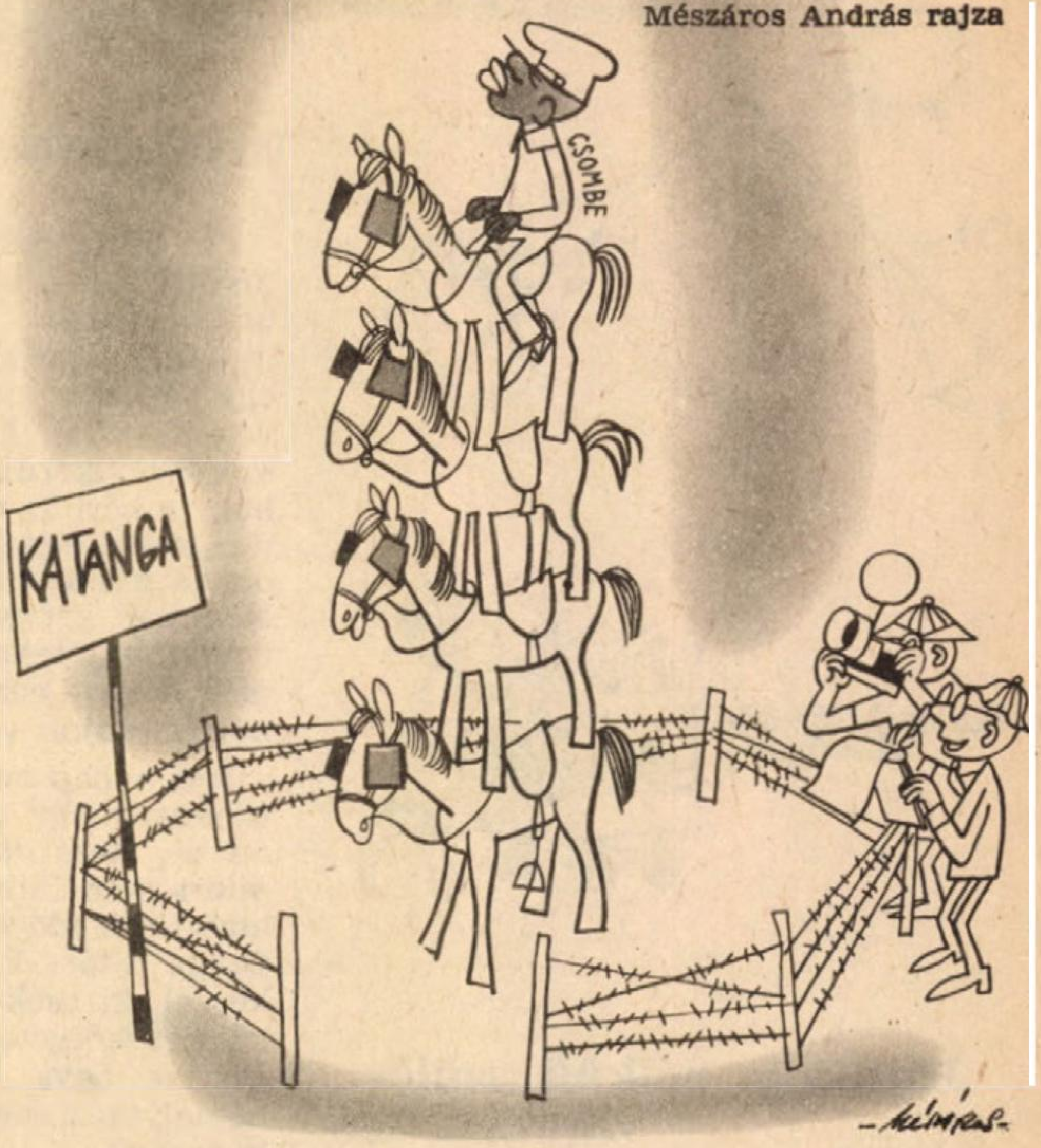

– Úgy látszik, most az angolok is lovat adtak alája!

Az elnök kisfia

Szegő Gizi rajza

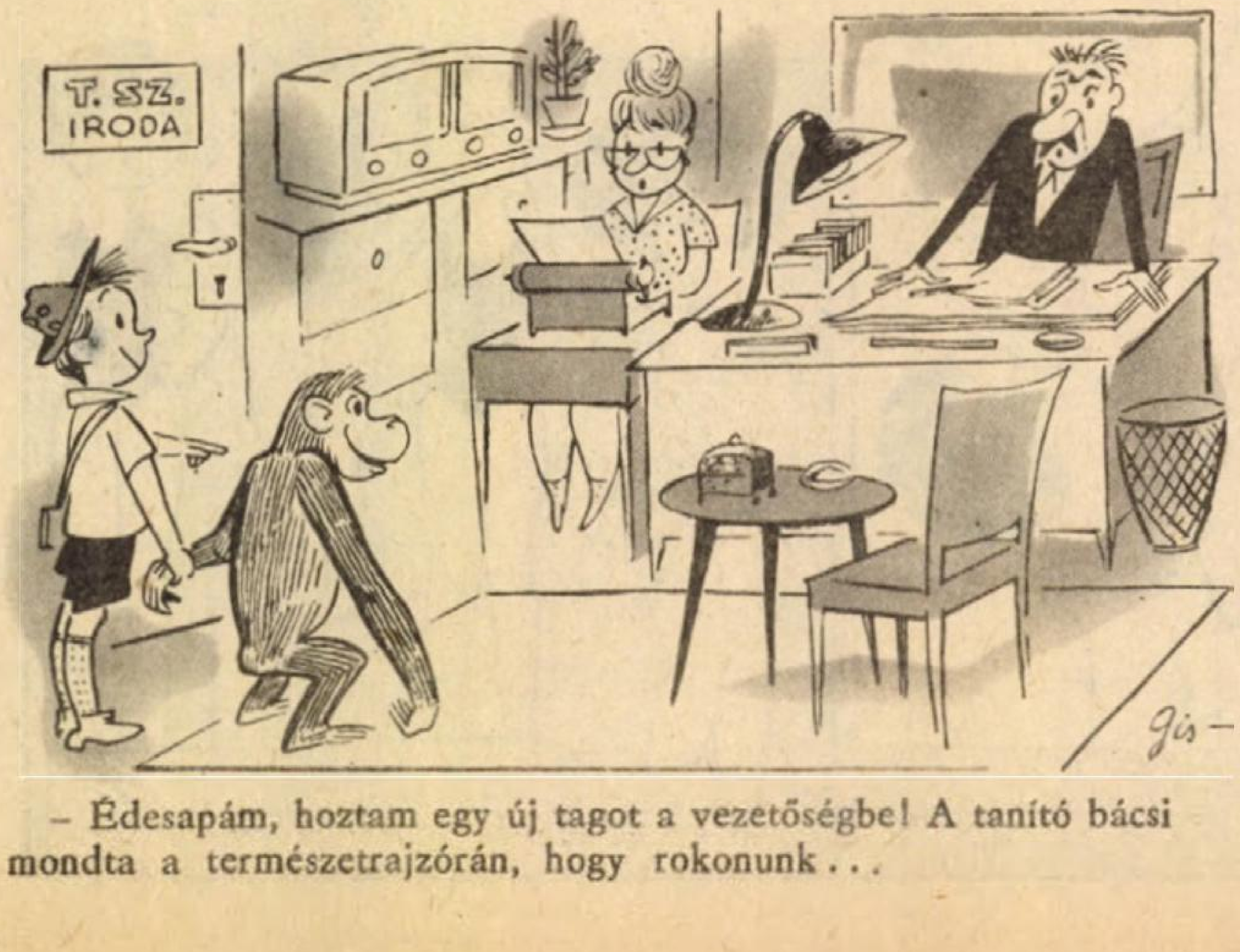

– Édesapám, hoztam egy új tagot a vezetőségbe! A tanító bácsi mondta a természetrajzórán, hogy rokonunk...

Az őrangyal

Schwott Lajos rajza

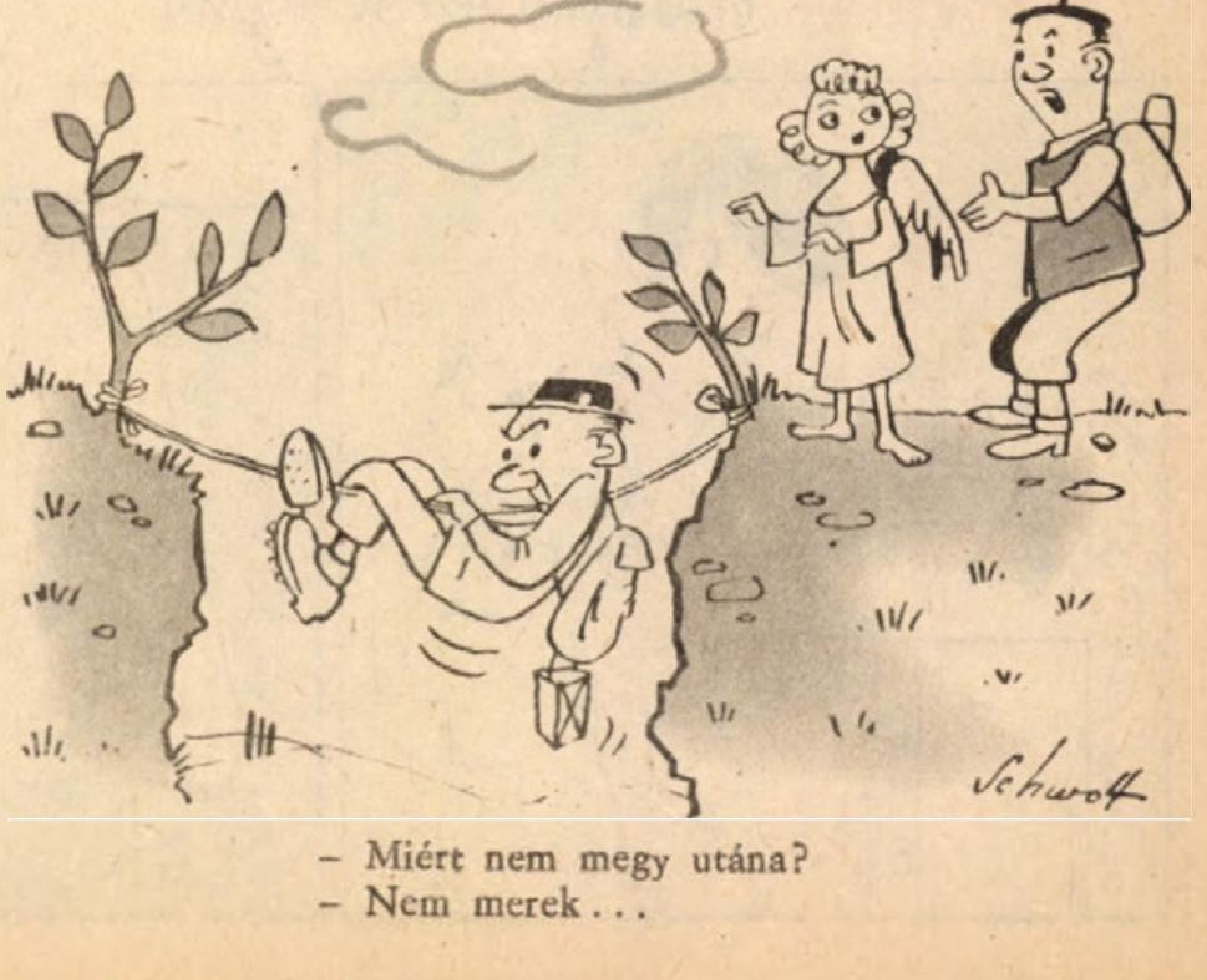

– Miért nem megy utána?
– Nem merek...

A vakáció végnapjai

Hegedűs István rajza

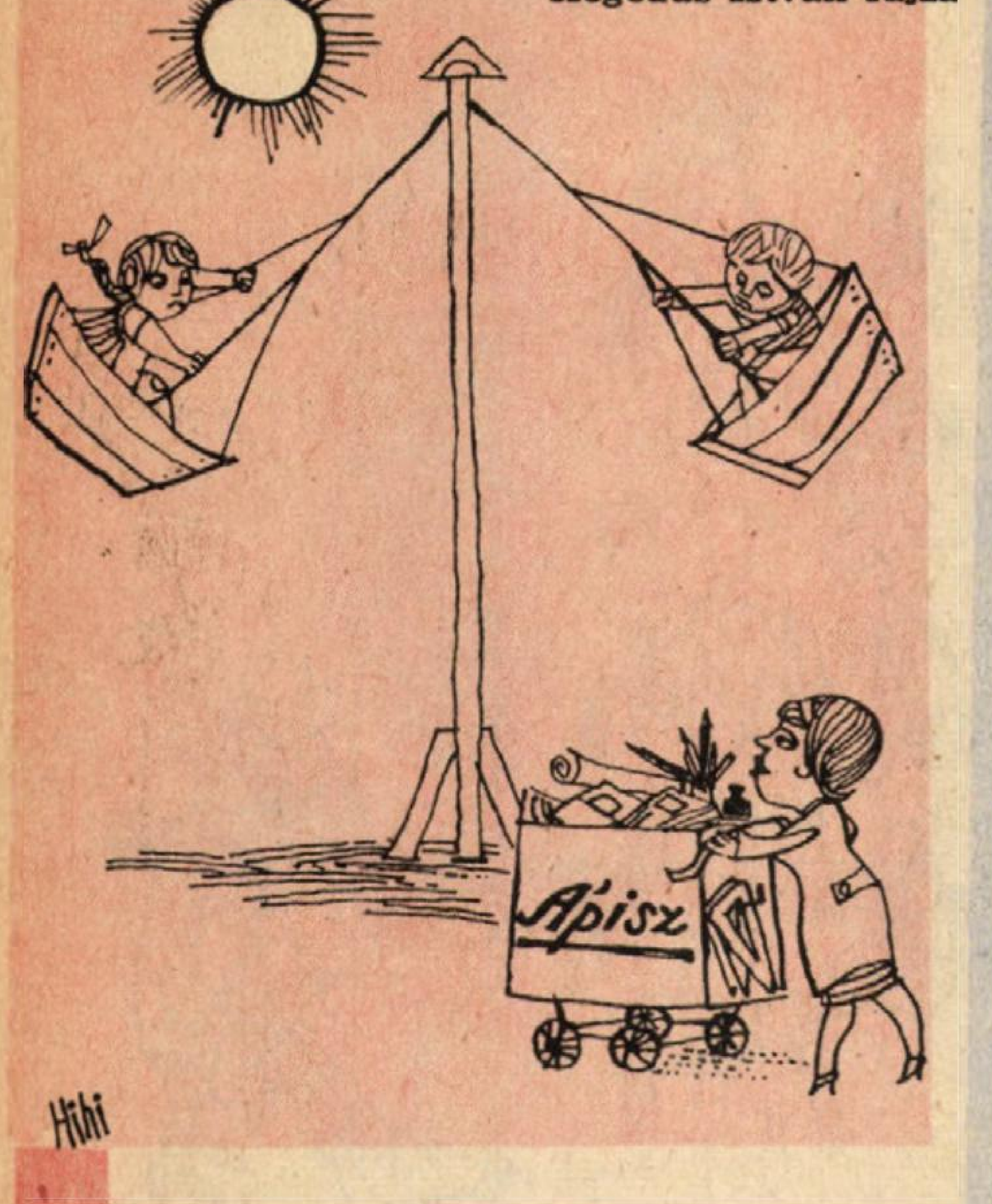

Fájdalom nélküli szülés

Vasvári Anna rajza

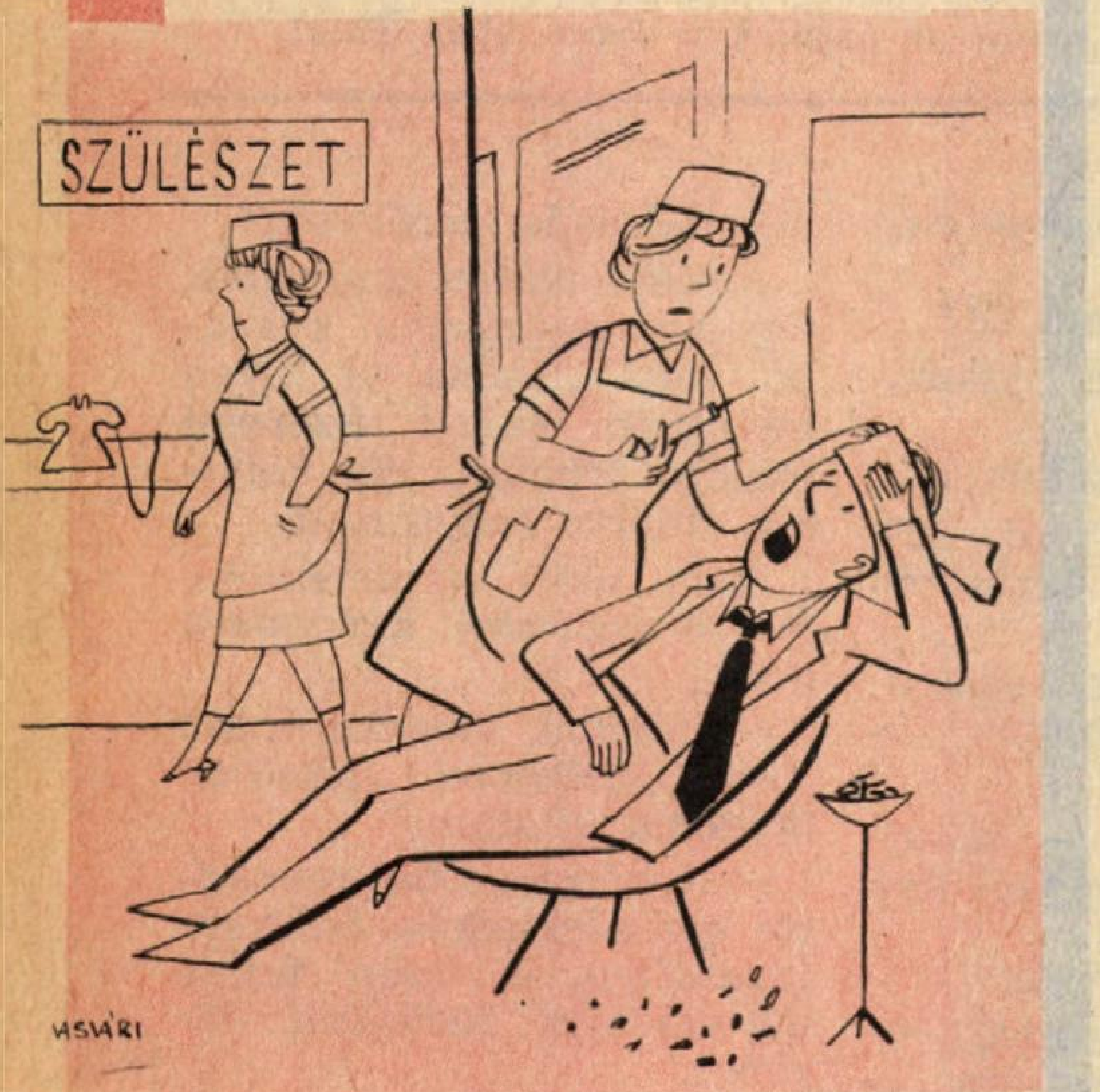

– Humbug az egész! Széthasad a fejem . . .

LEVÉL a szerető szülőkről

Kedves Szülők!

Ez úton értesítem önöket, hogy kisfiuk, Pistike, a teljes gyógyulás útján halad. Képzelem mennyire nyugtalankodtak! Nem csekély dolog egy ötéves gyereken szívműtétet végrehajtani. De hát minden nagyszerűen sikerült. Két hónapja annak, hogy a kórház vezető professzora személyesen megoperálta Pistikét, és azóta is minden nap érdeklődik iránta. Nemcsak gyógyítja, hanem még távirányítós játékautót is vett a gyereknek, hosszú vezetékkel, hogy az ágyból is tudjon vele játszani.

Két hónap nagy idő és Pistike mostanában már alig emlegeti aput és anyut, nem is kérdi, hol vannak, miért nem látogatják meg őt, hiszen annyi sok idegen néni meg bácsi nyit be az ajtón. És senki sem jön üres kézzel, ki csokoládét hoz, ki játékot, ki mesekönyvet. Egyik-másikuk leül Pistike ágya mellé, beszélget vele, némelyikük mesét is mond, méghozzá könyvből.

Ne aggódjanak tehát Pistikéért! Pesti nyelven szólva: befutott. A professzor után először a kórház orvosai figyeltek fel arra, hogy a kedves szülők bizonyára nagy elfoglaltságuk miatt nem érdeklődnek Pistike hogyléte felől. Időnként összeadtak tehát egy kevés pénzt, csak úgy tíz-húsz forintonként, hogy Pistike semmiben se szenvedjen hiányt. Édességre, játékra, építőkockára is jutott ebből. S mintha a szülői szív megérezte volna, milyen szeretet övezi Pistikét! Nyilván merő tapintatból nem jelentkeztek önök, hogy valamiképp fel ne kavarják az amúgyis érzékeny gyermek lelkületét.

De ez még nem minden! Az orvosok szeretete ragadósnak bizonyult. Átterjedt a kórházban lábadozó betegekre, az ápoló nővérekre, sőt még a kórház technikai személyzetére is. Mindenki hozott valamit Pistikének, mindenki kedves volt hozzá, és Pistike is kedves volt mindenkihez, de szerencsére nem hallotta, amit a nénik meg a bácsik kint a folyosón önökről, a kedves szülőkről egymás közt pusmogtak.

Külön meg kell említenem Manci nénit, a kórházi takarítónőt. Nincs neki se gyereke, se rokona, viszont van egy kis megtakarított pénze, mind rákölti Pistikére — mint mondja —, már csak azért is, hogy önök, a kedves szülők, nyugodtak lehessenek Pistike sorsa felől.

Íme, kell-e nagyobb bizonyíték arra, hogy milyen jók az emberek?

Az elmúlt napokban az egyik nagynénje is meglátogatta Pistikét. Most először, két hónap után. De hát neki könnyű, ő Pesten lakik, önök pedig vidéken. A nagynéni újságolta, hogy önök is feljönnek majd Pistikéhez, pedig az nem kevés pénzbe kerül, és idejük sincs rá. Családi házat építenek, ott kell lenniök a helyszínen, mert gazda szeme hizlalja a jószágot. Aztán meg két hetet már befizettek az IBUSZ-nál egy itáliai társasutazásra. Utána azonnal sietnek Pistikéhez.

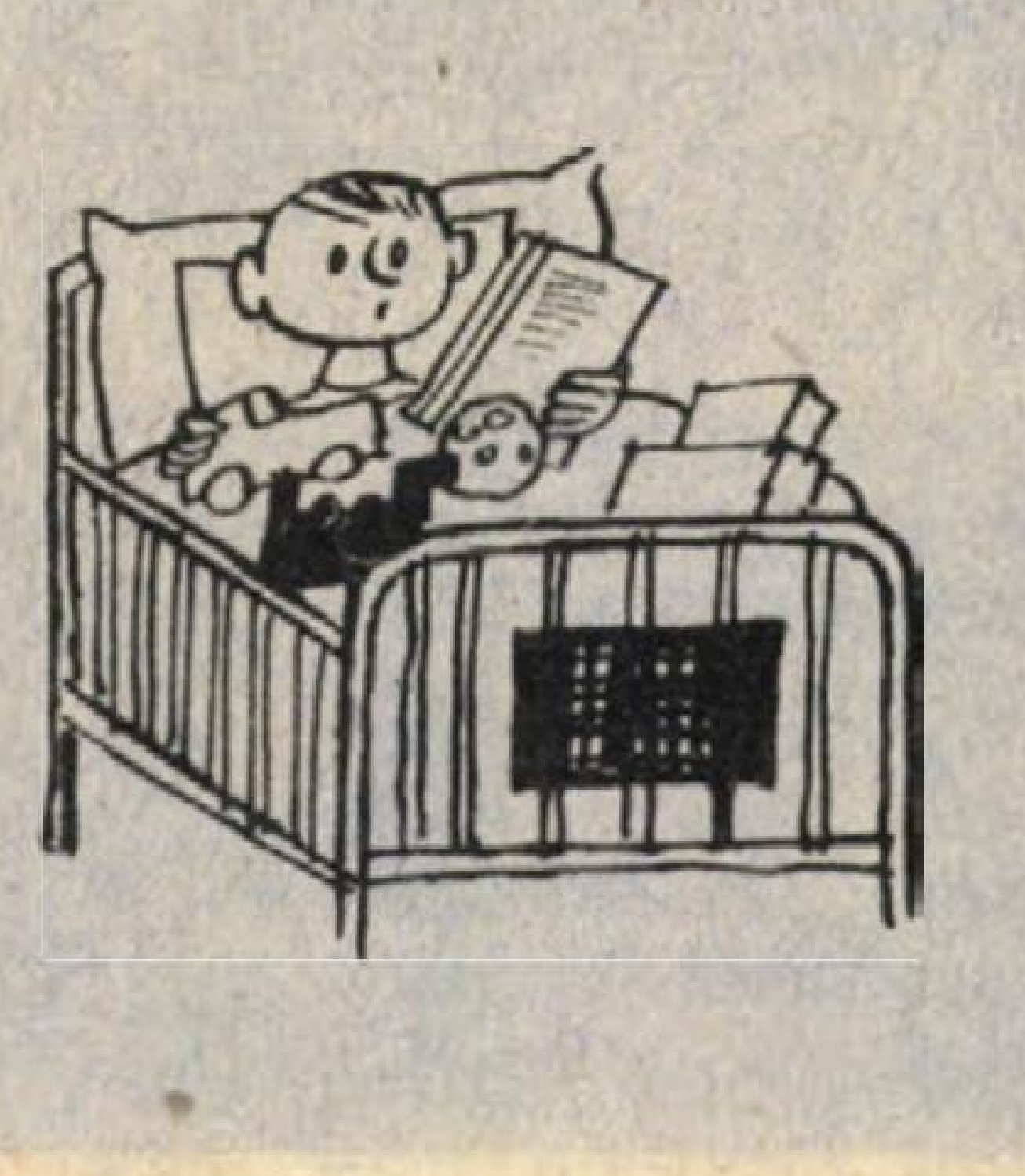

Önök igazán jó szülők, gondos szülők. Mert már olyan szülőkről is hallottam mostanság, akik vissza sem mennek a gyerekért . . .

Földes György

Pusztai Pál rajza

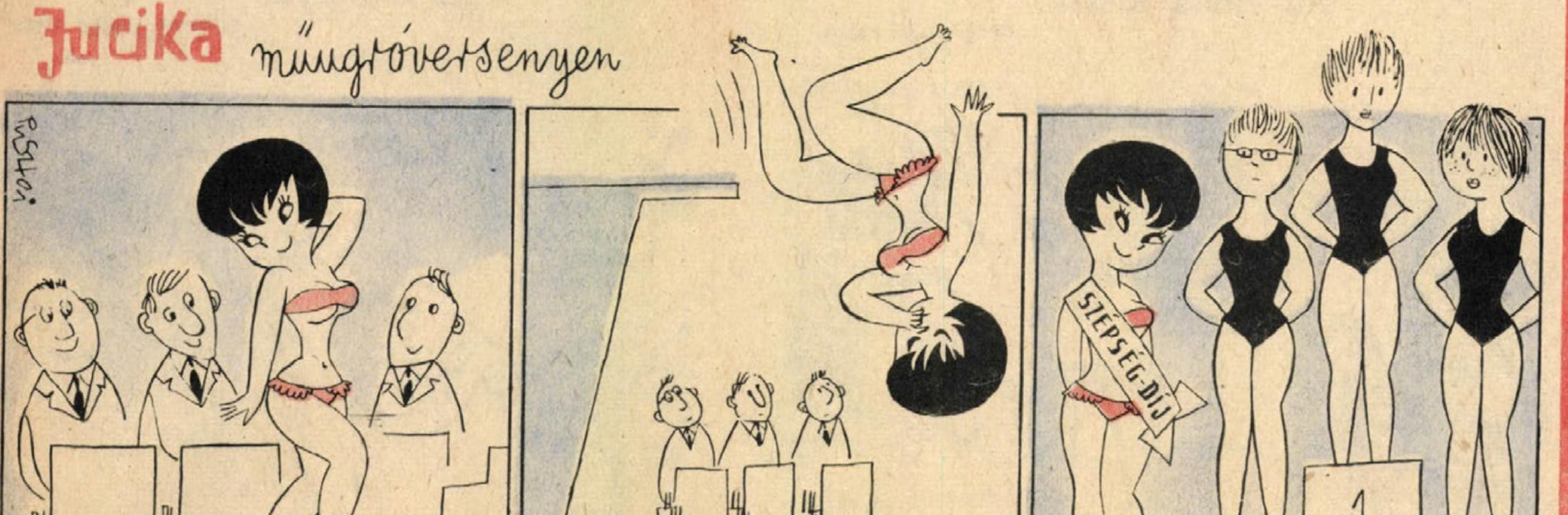

Dél-Amerikában

Hegedűs István rajza

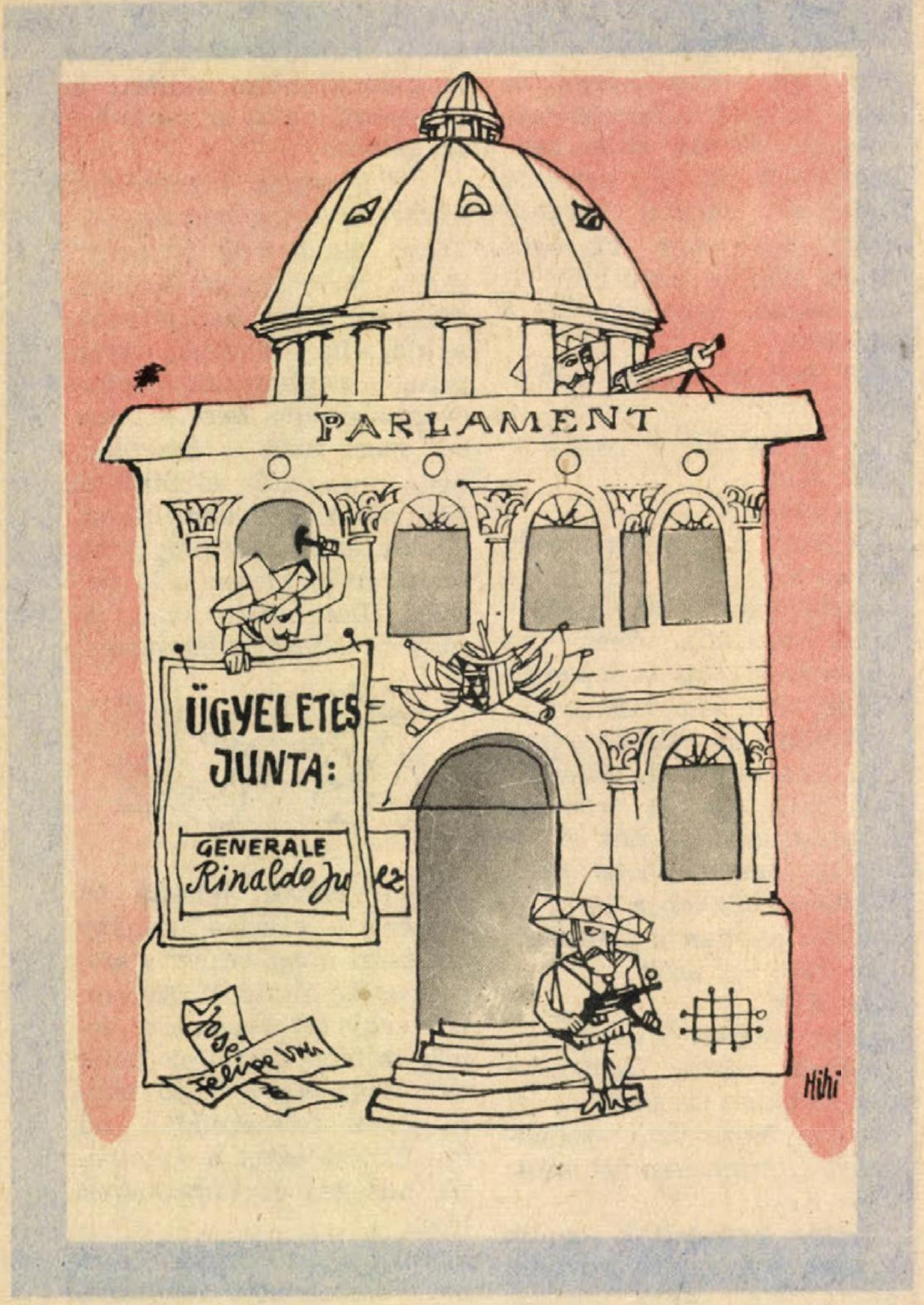
PARLAMENT
ÜGYELETES JUNTA:
GENERALE Rinaldo Ju…ez
José
Felipe Vm
Hihi

Unalom

Vasvári Anna rajza

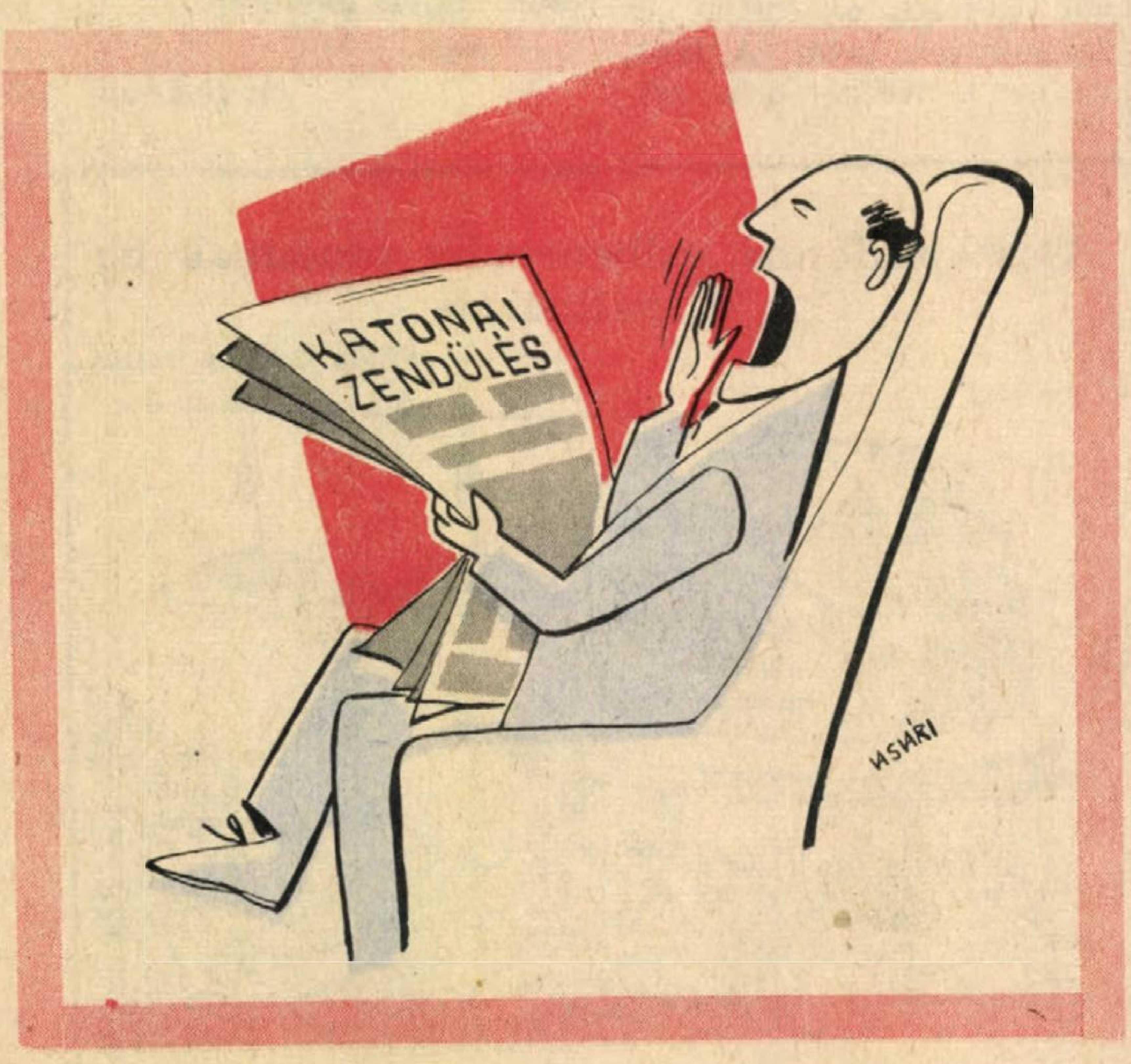
KATONAI ZENDÜLÉS
VASVÁRI

Argentin koktél

Szűr-Szabó József rajza

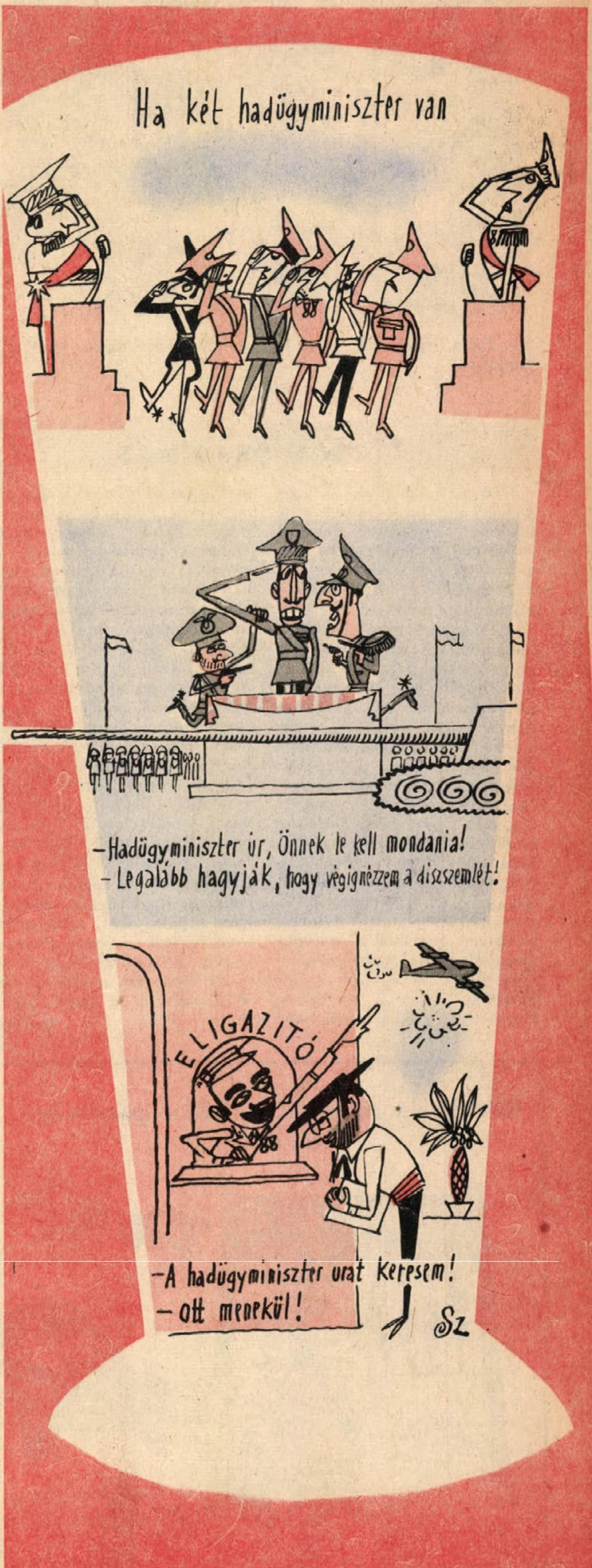
Ha két hadügyminiszter van
–Hadügyminiszter úr, Önnek le kell mondania!
– Legalább hagyják, hogy végignézzem a díszszemlét!
ELIGAZÍTÓ
–A hadügyminiszter urat keresem!
– ott menekül!
Sz

Mai alkimista

Szegő Gizi rajza

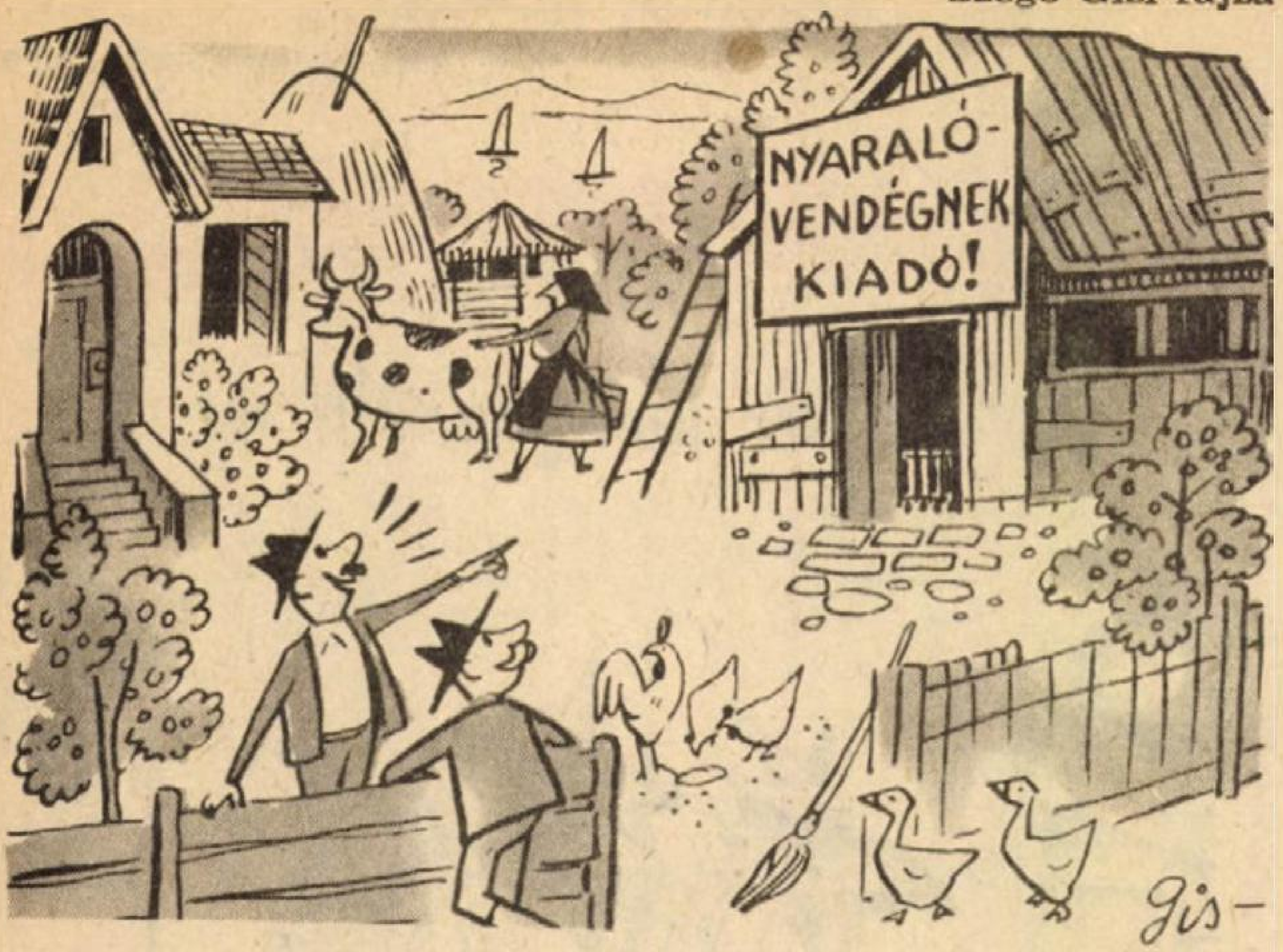
NYARALÓ-VENDÉGNEK KIADÓ!

– Látja, szomszéd, ebből a fásszínből én nyáron aranyat csináltam.

Meccsközvetítés

Kedves hallgatóim, itt nagy meleg van, verejtékeznek a játékosok, a nézők is ingujjra vetkőznek, nem úgy, mint azok a kedves rádióhallgatók, akik most a Hűtőház Mirelite raktáraiban kapcsolták be a rádiót, vagy Grönlandban rozmárra vadásznak. A nap forrón süt, mit sütsz kis nap? Ez a mondat a „mit sütsz kis szűcsről" jutott eszembe, ne haragudjanak a kedves hallgatók, hogy a nevemmel kapcsolatban mondok szóviccet, de a kedélyes meccstudósítás most rohamosan terjed, olyan rohamos ez, akárcsak Branyiga II. huszáros attakja, aki mindig bravúrosan kitör, és kicselezve a védőket, rohamozza a kaput. No de Branyiga II. ma nem játszik, ezért, tekintve, hogy a meccs kilencven percéből már nyolcvannyolc letelt, gyorsan elmondom, hogy Franyez I. éppen hatalmas gyertyát rúgott a kapu előtt, pedig most nem kell gyertyát gyújtani, elég világos van. Petkovác kaparintja meg a labdát, kaparj, kurta Petrovác, neked is lesz. Ez is szójáték, mert Petkovác valóban kurta. Most újra kitör, nincs az a csörgőkígyó, amely furfangosabban tudna előretörni. De elgáncsolják, a bíró fütyül. Sáska rúgja a szabadot, de a bíró újra sippantott egyet. Innen fél méterről nem tudom megállapítani, hogy miért, biztosan szerelmes a saját füttyébe. Mint csalogány a hangjába. Mit mondtam, megint háromszor fütyül, ezzel a mérkőzés végét jelzi, tehát 7 : 7 arányban, eldöntetlenül véget ért a nagy mérkőzés. A gólokat rúgták: izé, kik is rúgták. Annyi bizonyos, hogy rúgták, na azért nem mindegyiket, mert néhányat fejeltek. A viszontlátásra, kedves hallgatóink, vagy ahogy német kollégám mondaná: auf Wiederhören, du lieber Augustin.

(palásti)

A SZŰKSZAVÚ COWBOY

Bill, a szűkszavú cowboy, két méter magas és nem tartozik a fecsegő természetű férfiak közé. Egyszer részt vett egy arizonai bálon és nagyon megtetszett neki egy bizonyos Mary Philbin nevű lány. A bál végén azt mondta a lánynak:

— Tetszik nekem. Elvenném.

— Feleségül? — érdeklődött Mary.

— Igen.

A lány is igent mondott, a cowboy pedig elvitte a békebíróhoz, aki percek alatt összeadta őket. Az egész szertartás nem került többe, mint két dollárba.

Mihelyt az esküvő véget ért, lóra ültek és elindultak hazafelé. A cowboy farmján egy kis ház és tizenegy marha várta őket. Vágtázás közben a ló megbotlott. Abban a pillanatban Bill így szólt:

— Egy.

Már megtették az út nagyobbik részét, amikor a paripa ismét megbotlott. A cowboy összehúzta szemöldökét és szigorúan így szólt:

— Kettő.

Aztán nyargaltak tovább a gyönyörű, meleg arizonai éjszakában. Nem messze Bill farmjától, a ló harmadszor is megbotlott.

— Három — mondta a cowboy, majd leszállt a lóról, elővette a coltját és fejbelőtte a lovat. A lány, vagyis a néhány órás asszony, iszonyú dühre gerjedt és kiabálni kezdett a gyönyörű meleg arizonai éjszakában:

— Te ostoba, könnyelmű fráter, te aljas gonosztevő! Miért ölted meg a lovat? Azért, mert egyszer-kétszer megbotlott? Jobban jártunk volna, ha eladjuk, szép pénzt kaphattunk volna ezért a remek lóért... Arról most nem is beszélek, hogy mindentől eltekintve, bár mindentől nem tudok eltekinteni, gonoszság volt, amit tettél, hiszen a ló nemes állat, lelke van, de milyen lelked lehet neked, milyen ember lehetsz te, aki ezért, ezért a néhány botlásért megölöd ezt a szerencsétlen állatot?! Hát ember vagy te? Már előre félek, milyen férj lesz belőled, hogy fogsz majd bánni fiatal feleségeddel, ha így bántál ezzel a gyönyörű, hűséges és engedelmes lóval?...

Bill, a szűkszavú cowboy összehúzott szemmel nézett ifjú, de dühös feleségére, és amikor az asszony új lélegzetet vett, hogy folytassa a szidást, csak ennyit mondott:

— Egy.

(királyhegyi)

Rövidesen megnyílik a Mezőgazdasági Kiállítás

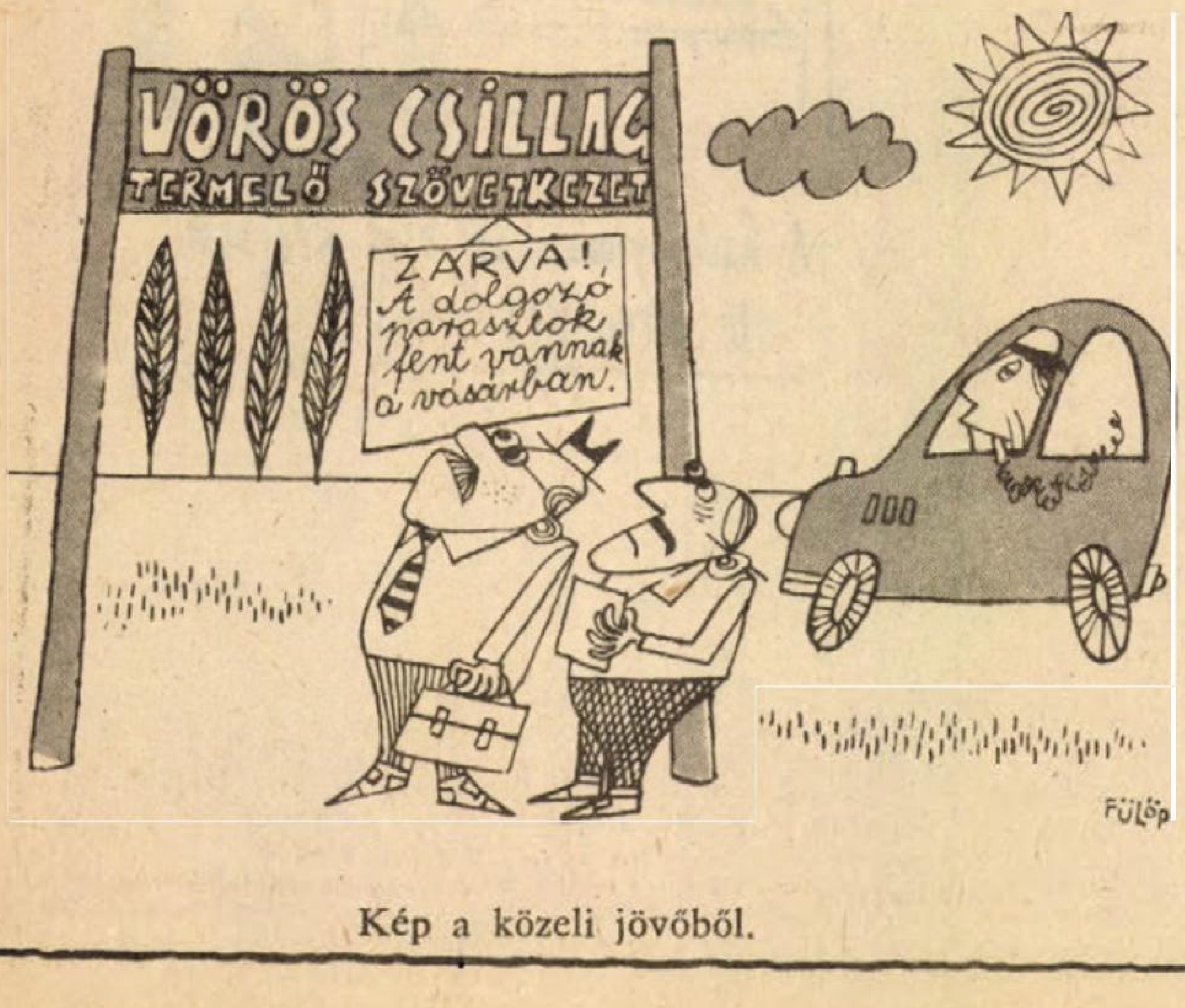
VÖRÖS CSILLAG
TERMELŐ SZÖVETKEZET
ZÁRVA! A dolgozó parasztok fent vannak a vásárban.

Kép a közeli jövőből.

Összkomfortos csibenevelőt mutatnak be a kiállításon

Fülöp György rajzai

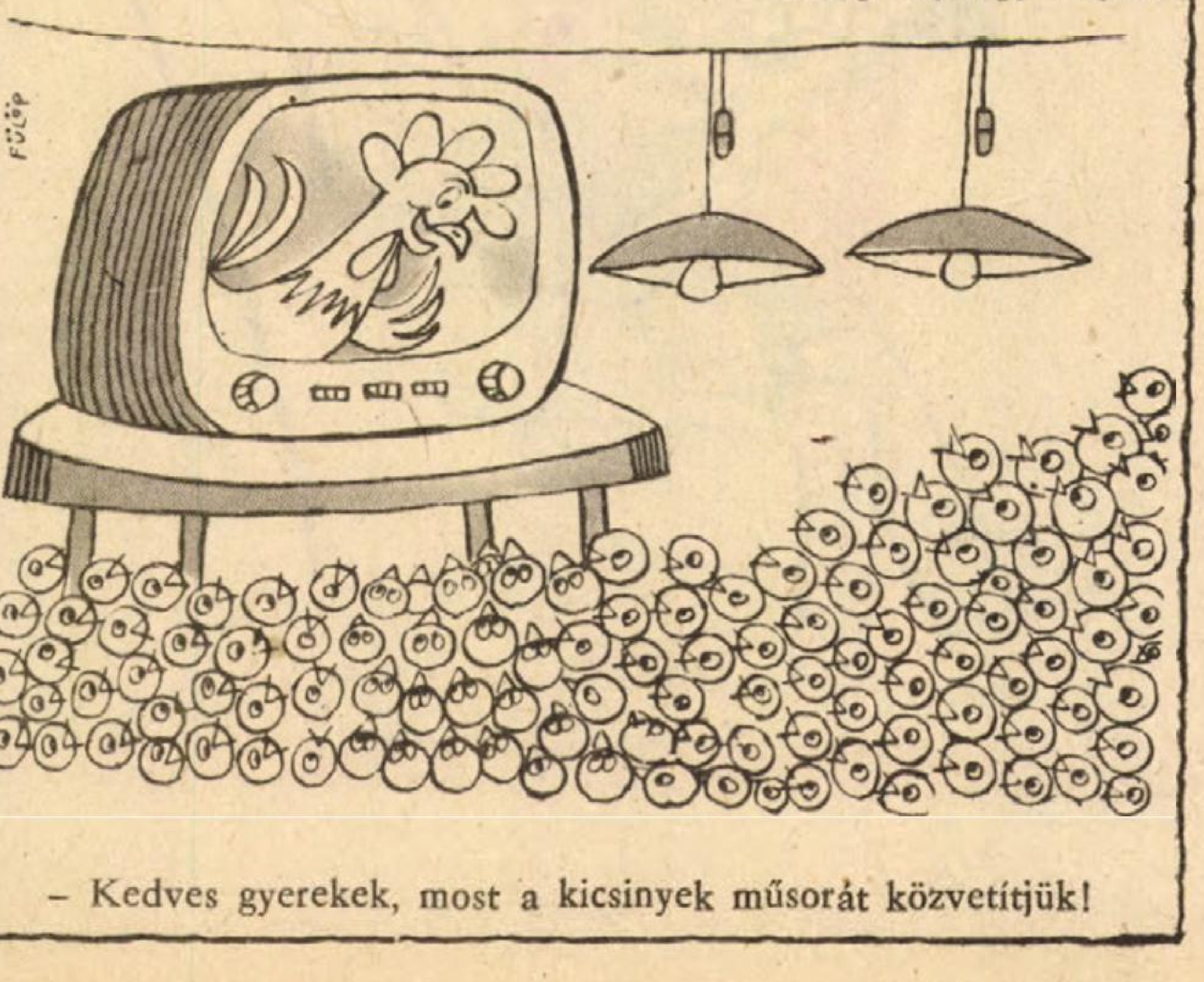

– Kedves gyerekek, most a kicsinyek műsorát közvetítjük!

A megrágalmazott rágcsáló

Egy hód-ős sok kis hódot nemzett,
így lett a jó hódnemzet.
És míg a tagbaszakadt
brontoszaurusznak magvaszakadt,
a hódnép tovább élt, hiszen
megél szárazon s főként vizen.
E szép faj egyik egyede,
nem lévén egyebe,
csak fadiplomája,
a vízben keresett állást
(nem vízállást),
hogy csodálhassa harcsa, potyka, rája.
Ám a csodálat elmúlt nemsokára.
Miért? Hódunk nem jött rá okára,
arra se, ki kezdte,
de tény: a pletyka kikezdte.
Egy harcsa hadarta: „Sok a hódolója,
megannyi hóhányója, széltolója!”
Egy ponty így selypített, míg írigyen
tapadtak a pikkelyek rá:
„Én nem pikkejek rá,
de játhatjátok, mily jedér ő,
a tisztesség ösvényéről jetérő.”
Őróla fecsege
három vén kecsege
a kicsi padkán:
„Nem is hód ez, hanem vizipatkány.”
„Nincs benne isteni ikra, istenemre!
Az »Ívjál többet« mozgalomért nem lelkesül ő.”
Így birálta a háta mögött néhány süllő.
„Hatása a halifjúságra rossz
— mondta egy gonosz
kardhal —, s ha ez nem módosul,
lassan egész halnemzetünk
általa hódosul.”
„Az semmi — szólt a cápa bosszus basszusa —,
úgy hallom, a rákokkal van nekszusa.
A bárban tegnap egy rák lantolt,
s ő járta rája a rák-end-rollt.”
Mikor a fűrészhal is kezdte,
hősünk érezte: ez a veszte.
A játszmát elvesztette,
de kártyái közt talált még adút:
felkeresett egy lakatlan odút,
beköltözött, s bár nem él módosan,
csak úgy hódosan,
vendégül lát, ha kedved tartja.
Keresd fel őt:
menj a víz alá, aztán balra!

Gyárfás Endre

A főnök és az ő oszlopai

Gerő Sándor rajza

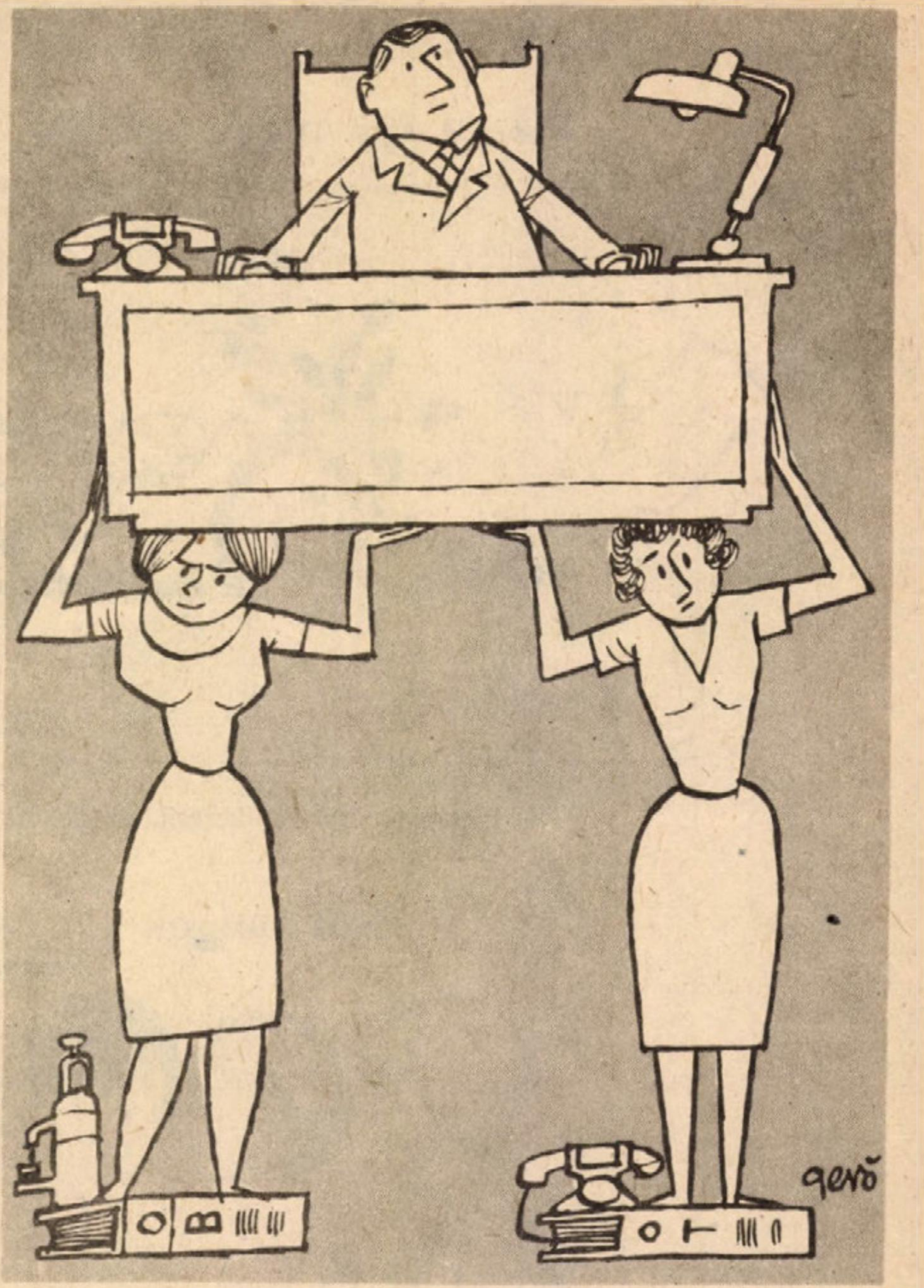

Nem közölhető kéziratot küldtek:

V. Mária, Mezőtúr, — Sz. Szabolcs, Pápa. – M. Hedvig; Bp. XIII., Fodor u. — B. Vencelné, Mélykút, — B. János, Makó; — M. László, Bp. X., Árpa u. — T. Sándor, Bp. XI., Gyékényes u. — M. Istvánné, Bp. VII., Tanács krt. — M. József, Bp. II.; Kelemen u. — R. Pál, Bp. I., Fő u. — B. Mihály, Kalocsa, — K. Dezsőné, Miskolc, — K. András, Bp. VI., Szondy u. — B. Ilona, Bp. XVIII., — P. Péter, Bp. XIII., Hegedüs Gy. u. — G. József, Bp. XIII., Sziget u. — D. Aurél, Bp. V., Rosenberg házaspár u. — G. Gábor, Bp. XI., Györök u. — G. János, Bp. I.; Alsóhegy u. — P. János, Bp. V., Honvéd u. — K. Bertalan; Miskolc.

Sláger

Schwott Lajos rajza

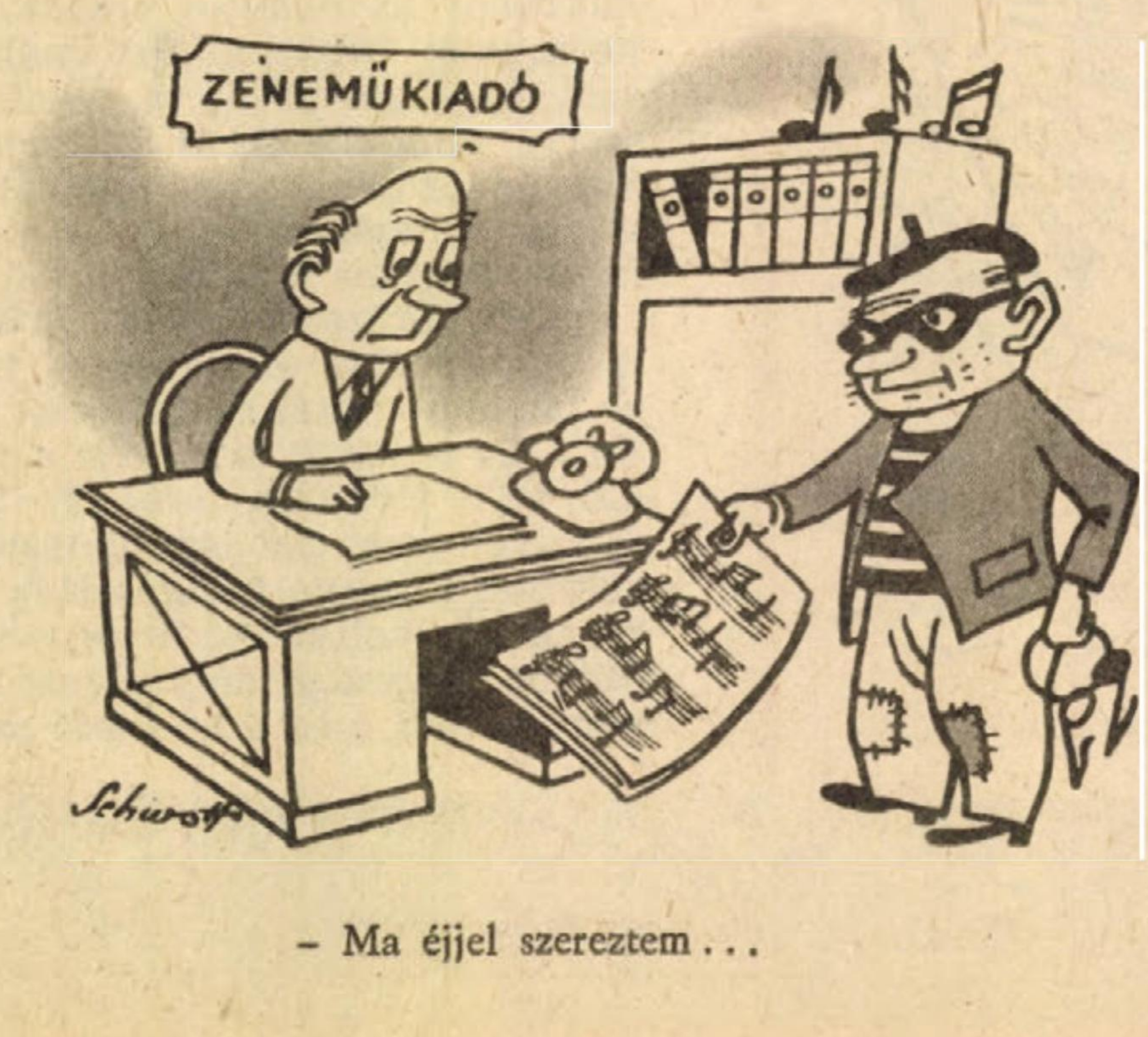

– Ma éjjel szereztem . . .

Korán kezdi

Török János rajza

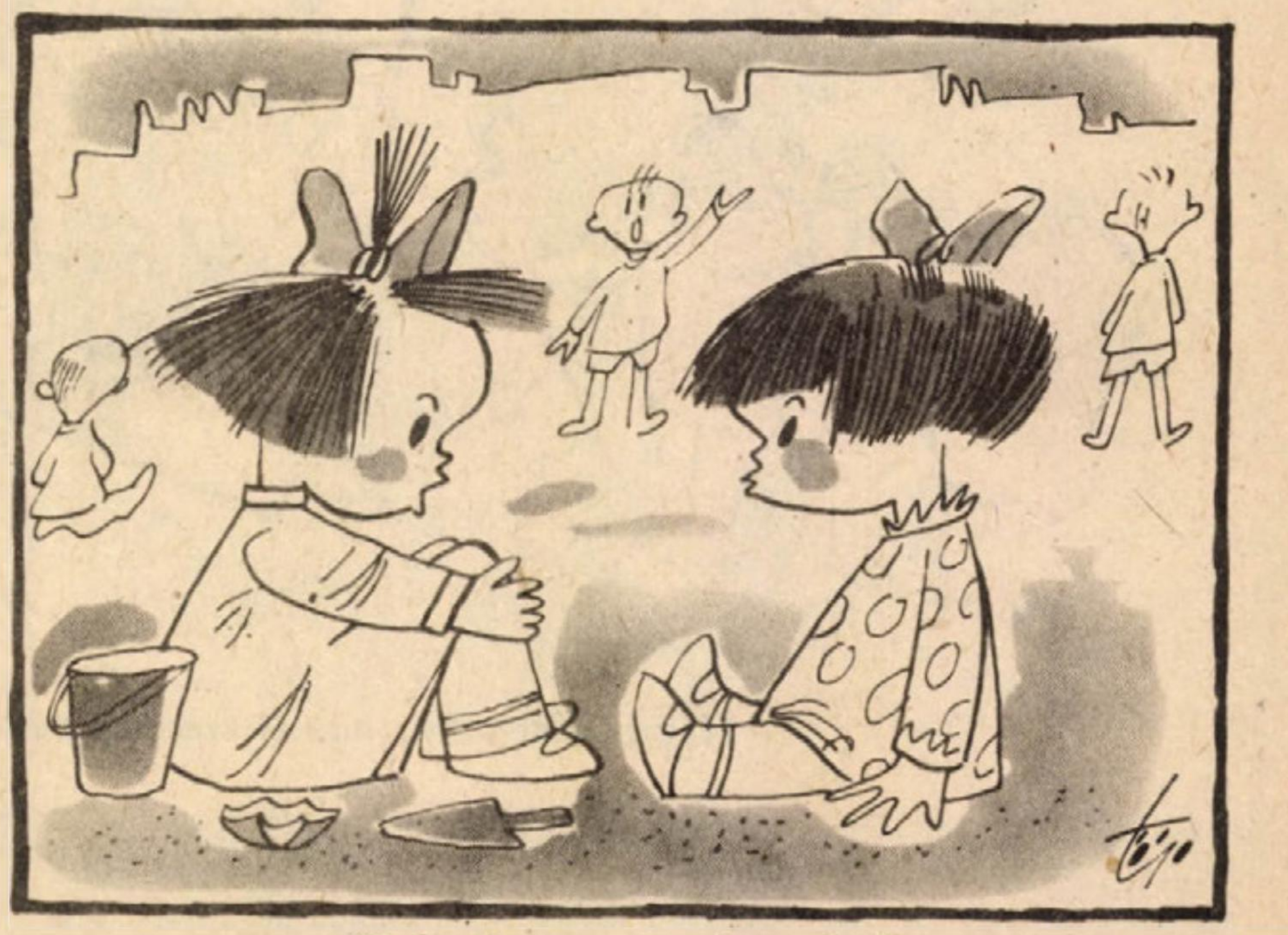

– Ki hord ma már rózsaszínt? . . .

Ha ez így megy tovább

Mészáros András rajza

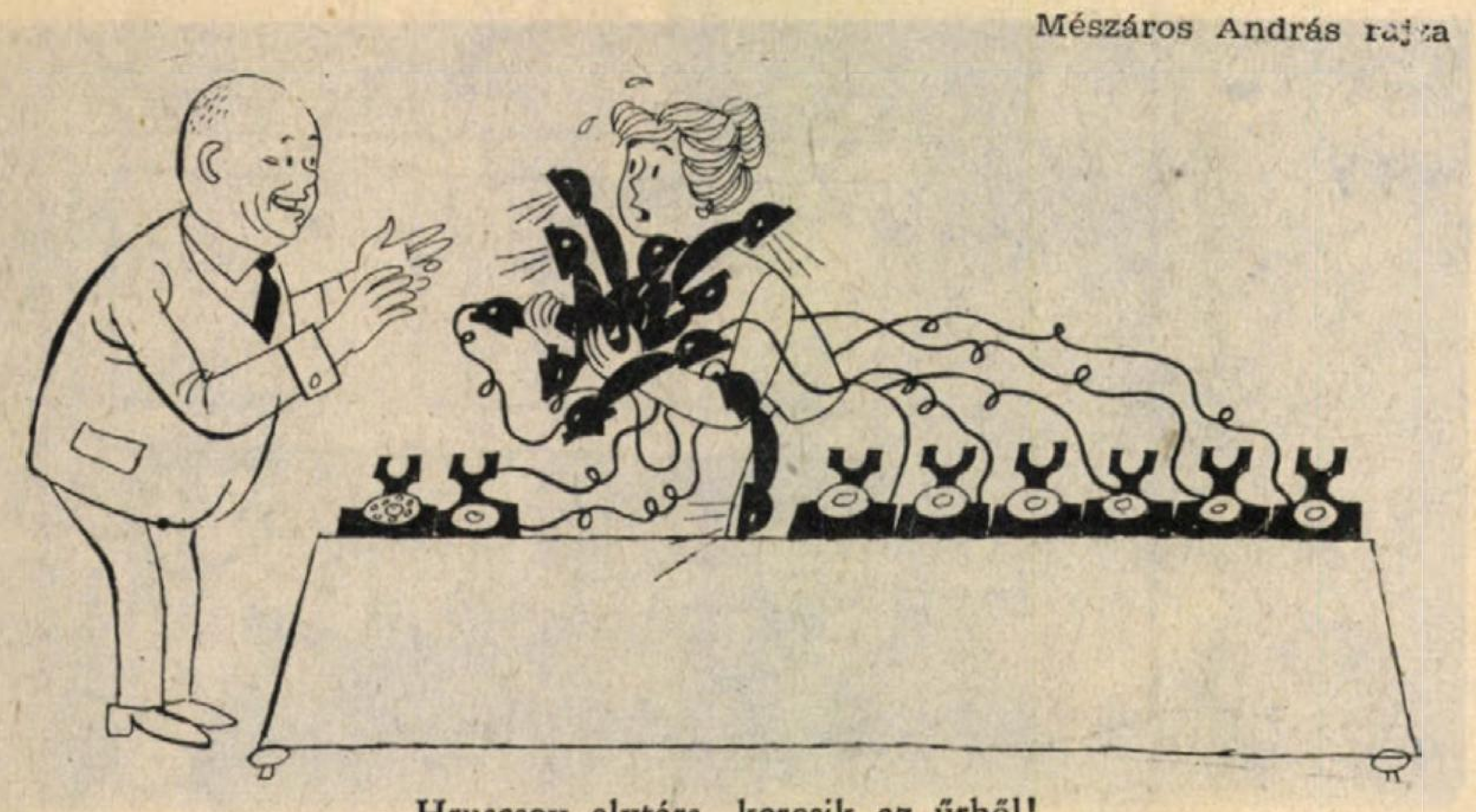

– Hruscsov elvtárs, keresik az űrből!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

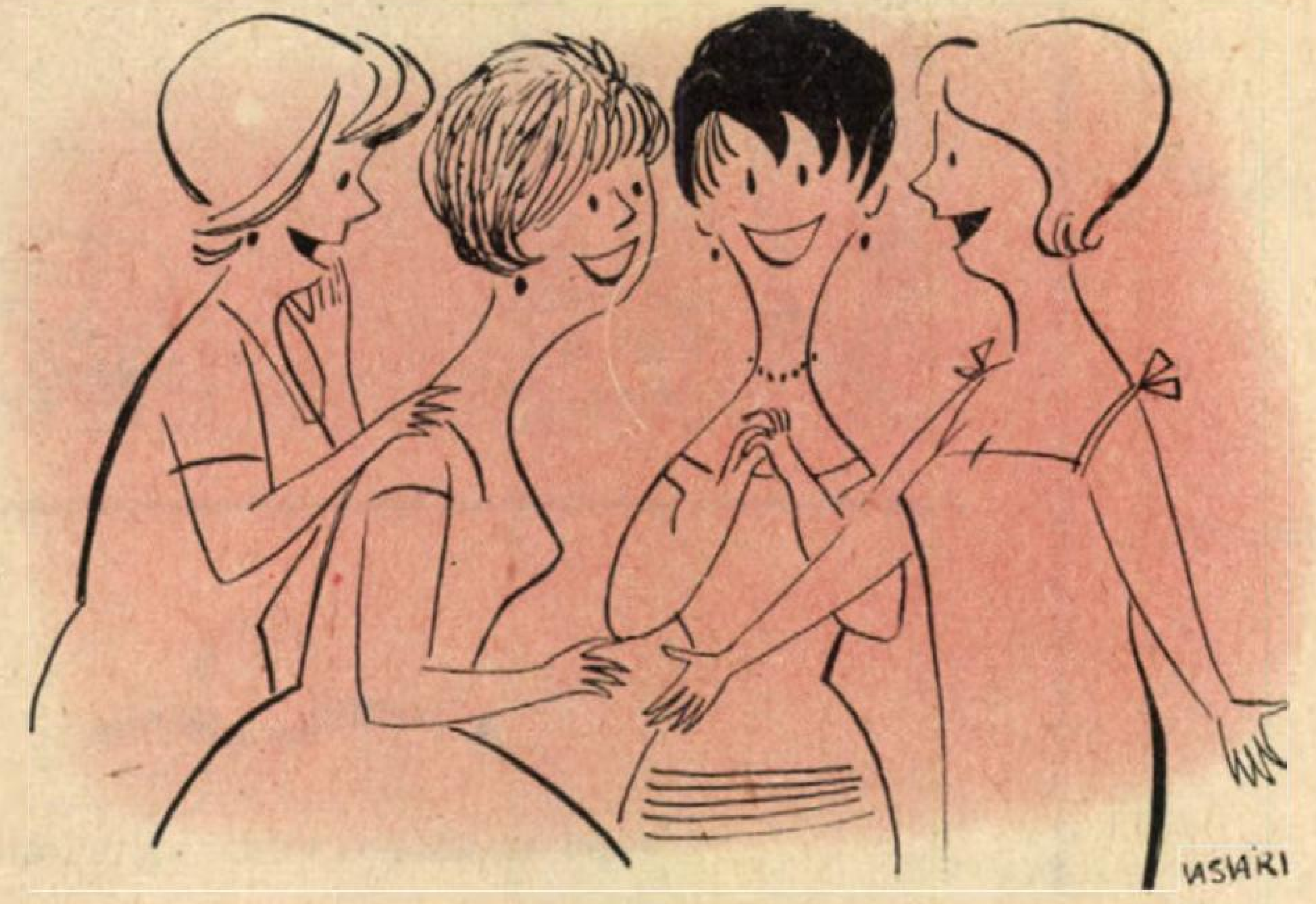

– Végre egy nőtlen űrhajós!

Az első űrtelefon

Fülöp György rajza

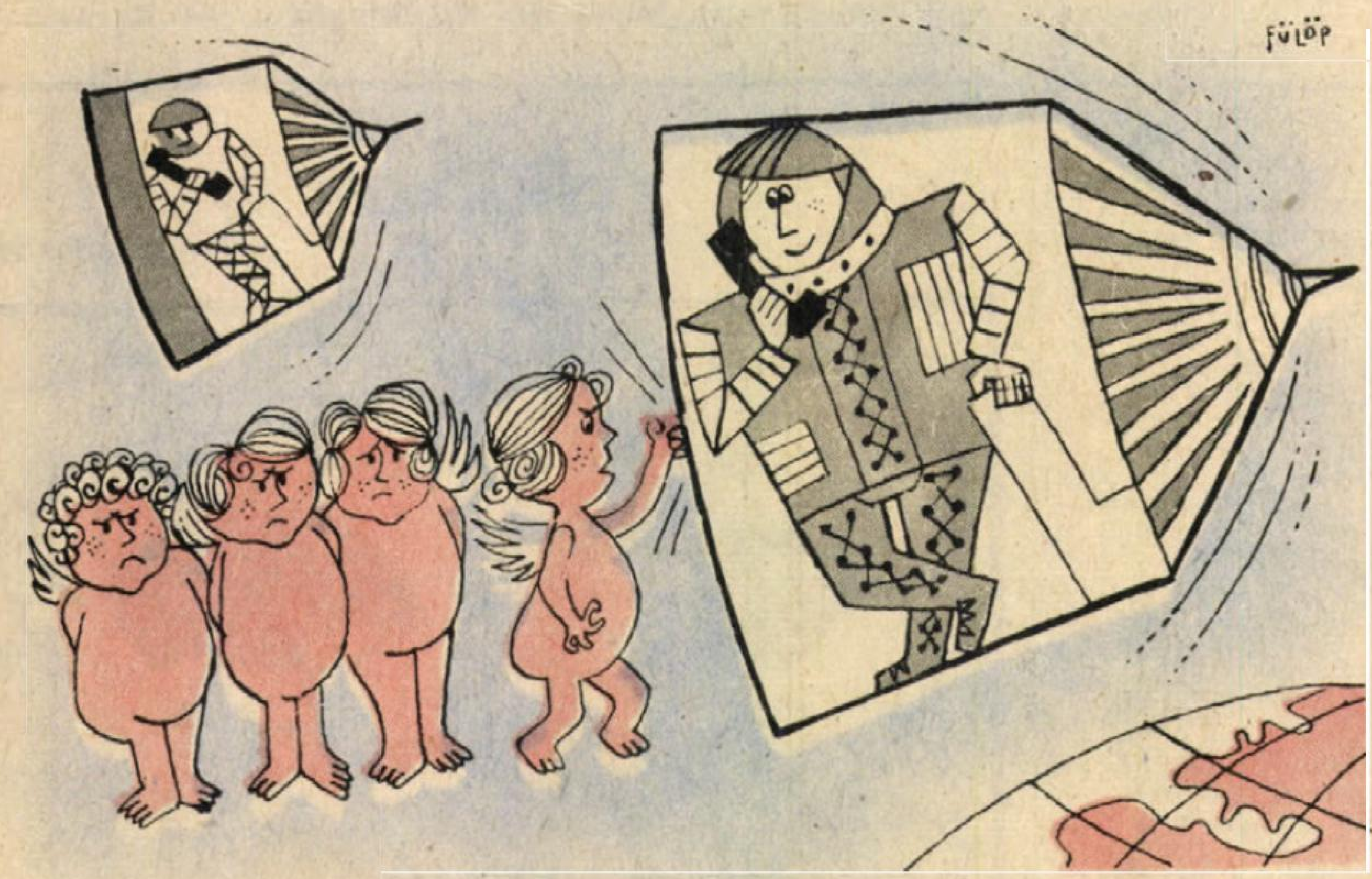

– Hagyja már abba, más is szeretne beszélni!

SPORT

Mint sportember, a két szovjet űrhajós űrbeli tevékenységében mindenek előtt a reggeli tornát kísértem figyelemmel. Az űrben már sok minden történt, de eddig még senki sem sportolt. Éppen ezért Rabochay Mihályhoz, a Magyar Asztronautikai Társaság sportszakosztályának vezetőjéhez fordultam, hogy mondjon néhány szót a sportélet világméretű kiszélesedéséről. Rabochay Mihály készségesen állt rendelkezésünkre, és a következőket mondotta:

— Az űrhajósnak hibátlan egészségre van szüksége a világűrben, s ezért természetes, hogy odafönt sem kapcsolódik ki a testnevelési és sportmozgalomból.

— Milyen sportágakat ajánl elsősorban az űrhajósok számára?

— Sajnos, a hosszútávfutás, a labdarúgás, a tereplovaglás egyelőre nem jöhet számításba. Ezekre csak akkor kerülhet sor, ha az űrhajó méreteit a szükséges mértékben növelni tudják, vagy új területeket tudnak biztosítani a sportoló világifjúság számára. Ugyanez vonatkozik a csatornaátúszásra és a hegymászásra is. Egyelőre a torna látszik a legmegfelelőbbnek. Ha valaki többször egymásután kétszázötven kilométer magasra emeli a lábát, ezzel számottevően fejleszti lábizmait és élénkíti tagjainak vérkeringését. Mivel az űrtornához nem szükséges gravitáció, a sportoló egyszerre mindkét lábát is felemelheti, ami az űrtorna nagy előnyét jelenti a talajtornával szemben. A karkörzés is igen hasznos. Ha karjainkat 88 percenként körözzük a Föld körül, vagyis ugynevezett óriásforgást végzünk, ez jótékony hatású a felsőtest izomzatára. Új korszak kezdődik a súlyzókkal való tornázás terén is. Földünk felszínén sok panasz hangzott el a súlyzókra, sokan kifogásolták a súlyzók nehéz voltát. Az űrtornában bármilyen nagyságú súlyzó használható, nem terheli meg a sportoló szerveze-

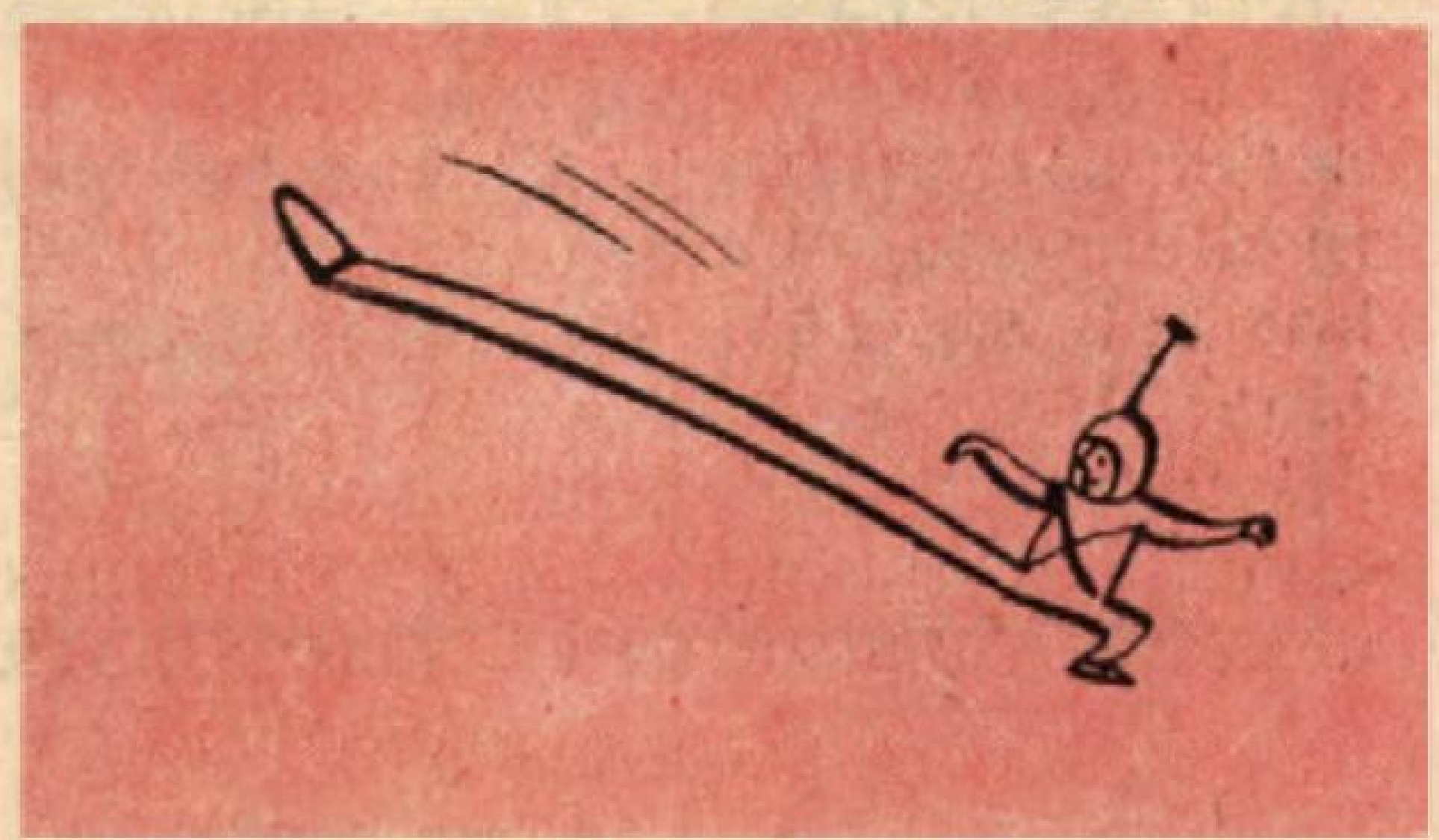

AZ ŰRBEN

tét, s attól sem kell félnie, hogy a súlyzót esetleg a lábára ejti. Arra persze gondolni kell, hogy erős gravitációs térben a fénysugár elhajlik és a súlyzó leesik. Ilyenkor helyesebb a térdhajlítás.

Megkérdeztük a mestertől, hogy mi a véleménye az űrsport jövőjéről. Így válaszolt:

— Korai erről még beszélni, hiszen még a Nemzetközi Torna Szövetség sem foglalkozott az űrtorna szabályainak lefektetésével. Véleményem szerint elsősorban a labdajátékoknak van jövőjük, elsősorban az űrlabdának, más szóval az űrpólónak, amelyet két 11-es csapat játszana, akár görbe térben is, csak az a fontos, hogy a pályán ne legyen sok a meteorgöröngy. Labdának bármilyen gömbölyű formájú aszteroid felhasználható. Helyes lenne mielőbb kidolgozni ennek a játéknak a szabályait, hogy haladék nélkül össze tudjuk állítani a válogatott keretet. Az űrbirkózást súlycsoportokra való tekintet nélkül kell űzni, az atlétikába viszont be kell vonni a nagyobb csillagvizsgálókat is, mert ha például egy megfelelő kezdősebességgel elvetett kalapács elhagyja a Nap-rendszert, a hagyományos mérő-módszereket nehéz alkalmazni. Ami a lovasversenyeket illeti, előbb még tapasztalatokat kell szerezni arra nézve, hogy a lovak hogyan bírják a súlytalansági állapotot, a kozmikus sugárzást és a csillagközi szénát. A fény nyomását a fényvitorlázásban használhatjuk fel. Mivel az űrben az eddigi mérések szerint igen hideg van, a téli sportok fellendülésére is joggal lehet számítani. Mindenképpen biztatóan indul tehát a világűrnek sportcélokra való felhasználása — fejezte be nyilatkozatát Rabochay Mihály, a Magyar Asztronautikai Társaság sportszakosztályának vezetője.

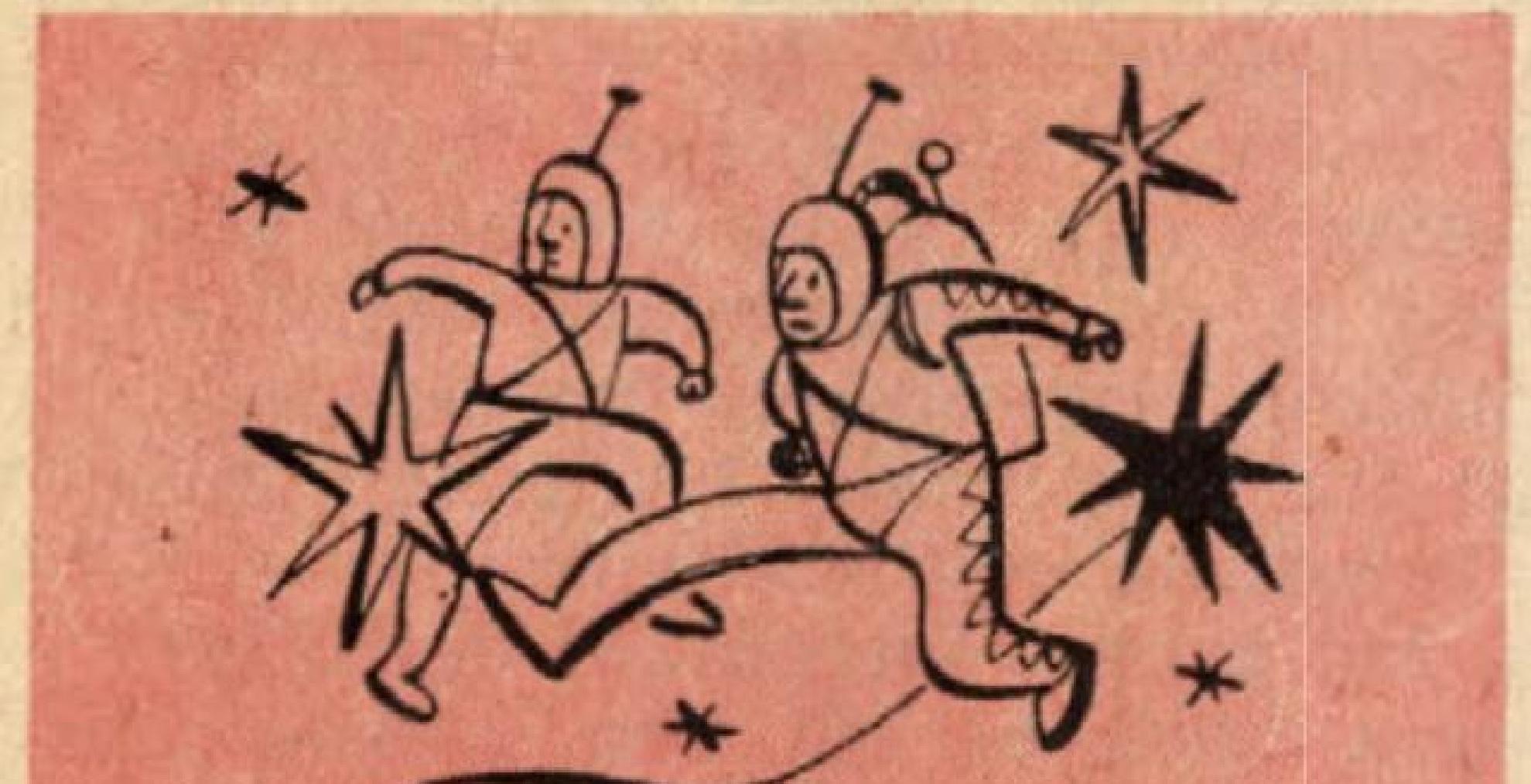

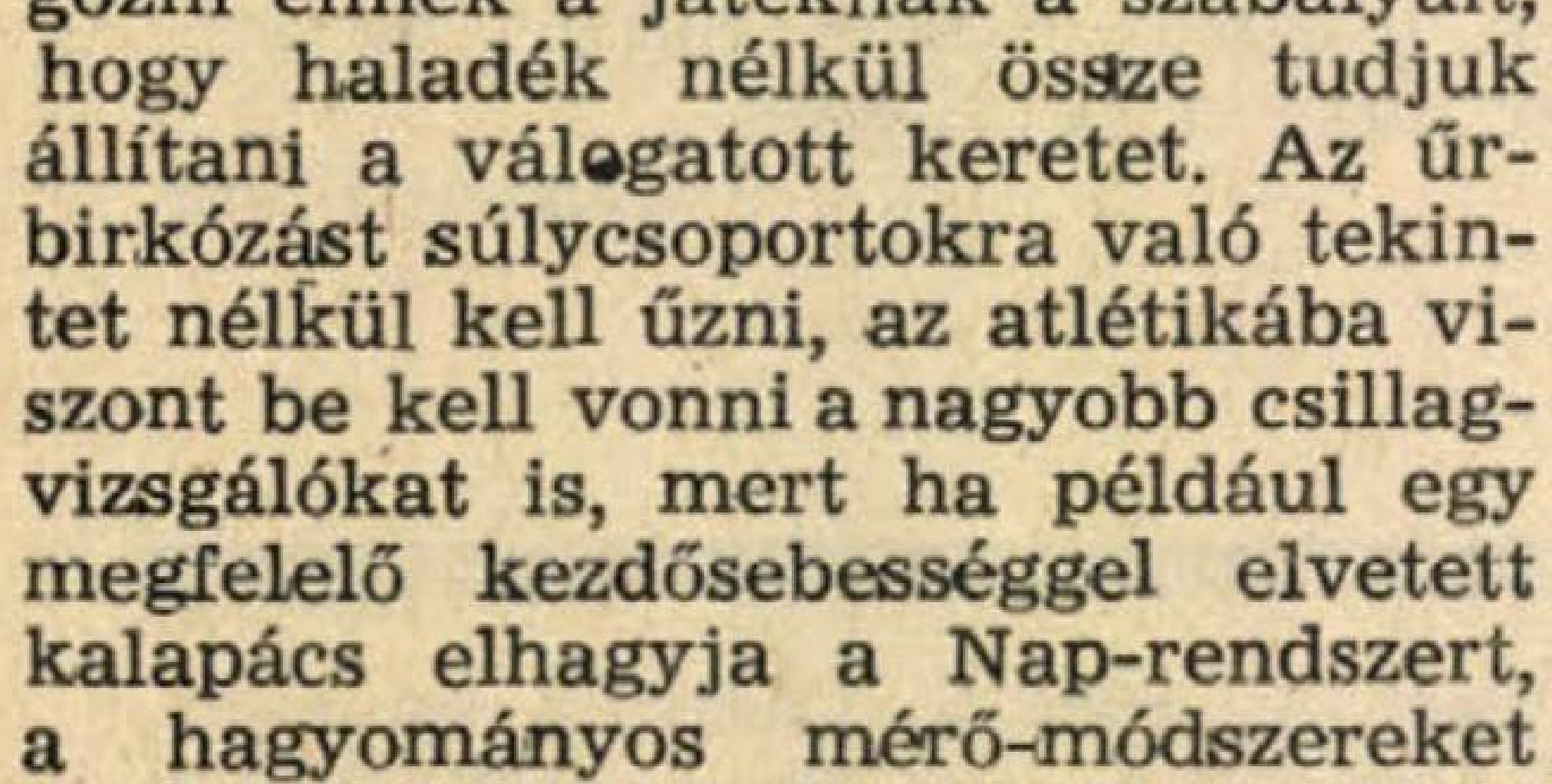

Feleki László

Hétvégi csúcsforgalom

Várnai György rajza

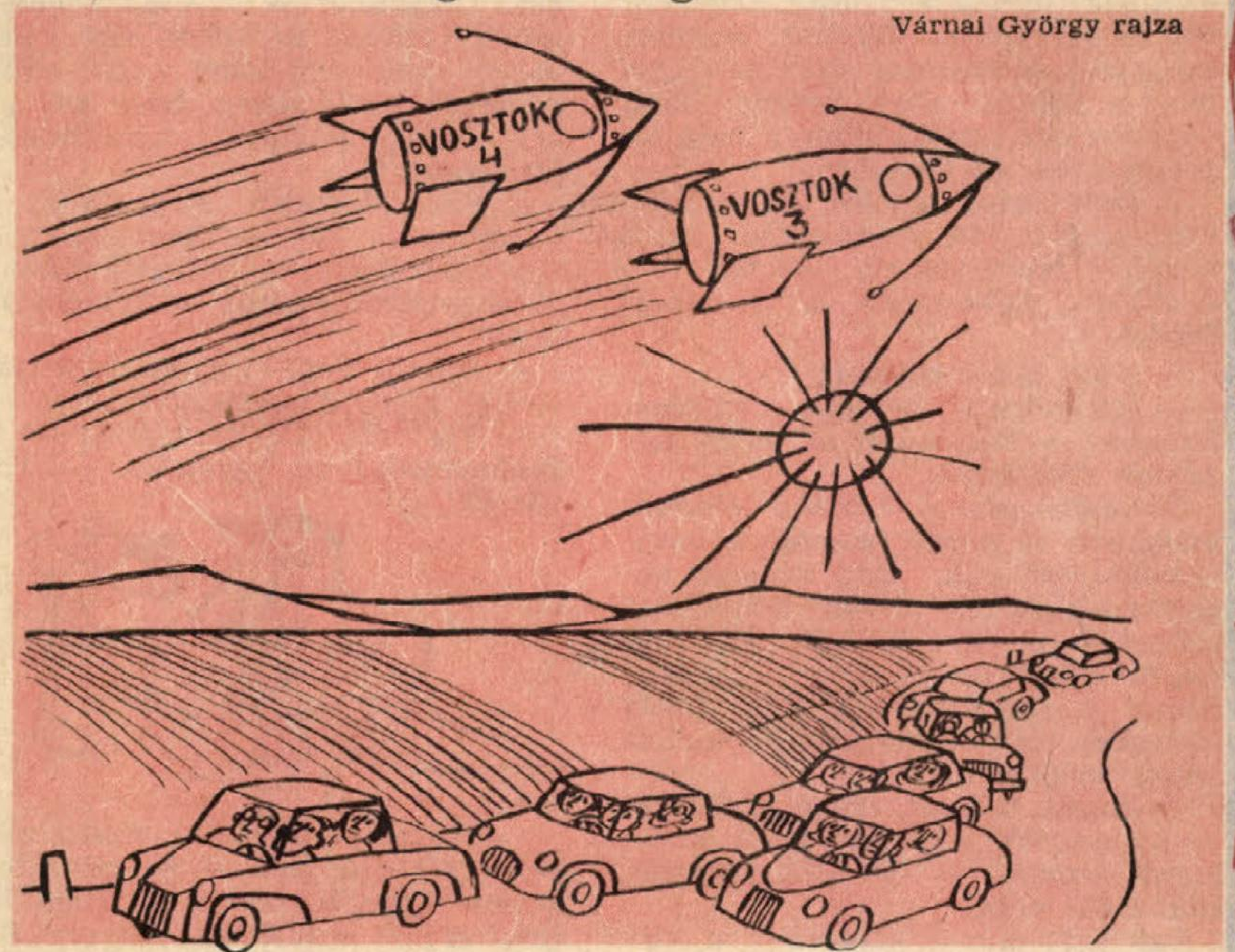

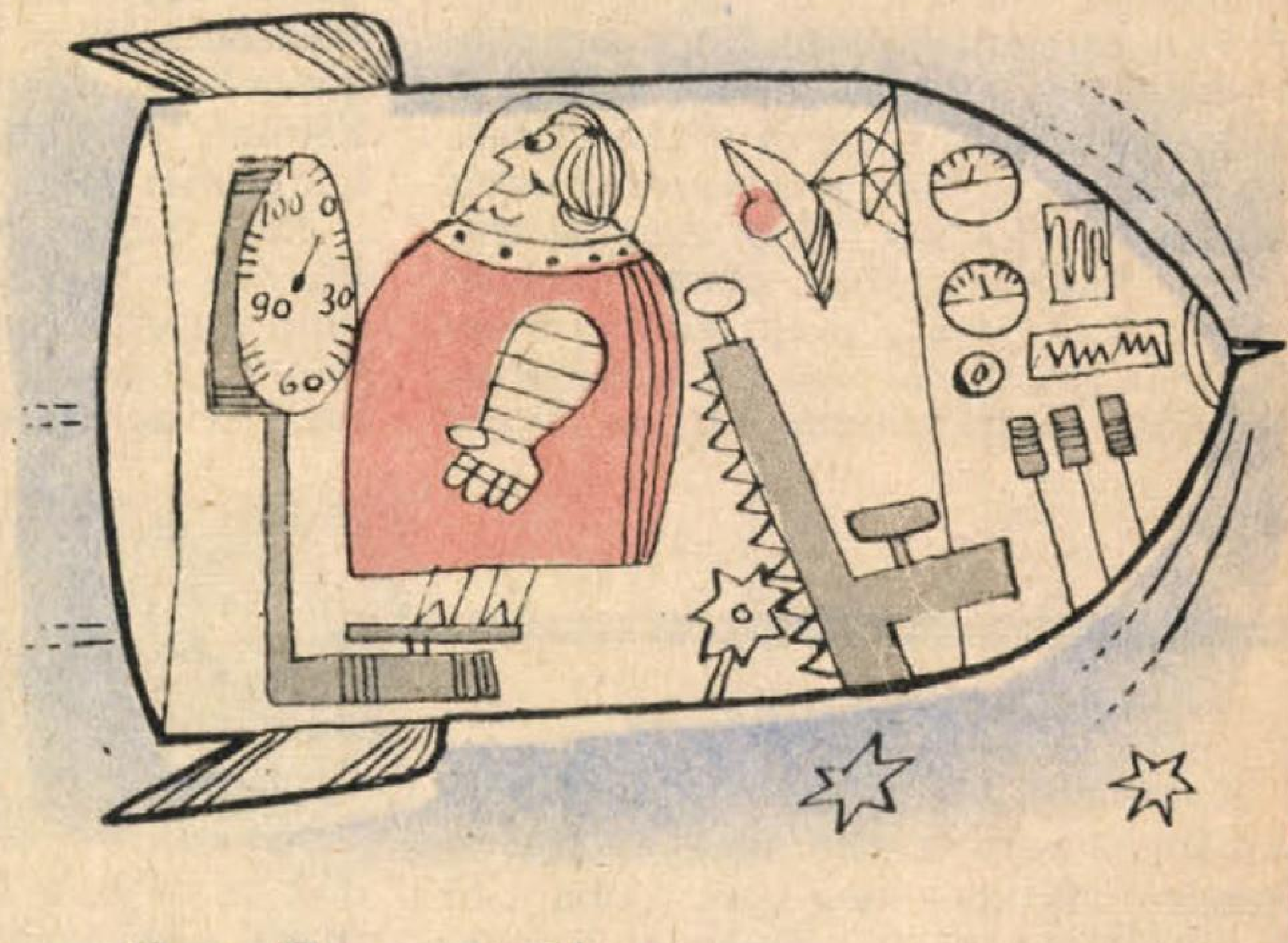

Ha majd női űrhajósok is lesznek…

Fülöp György rajza

Cap Canaveralban

Toncz Tibor rajza

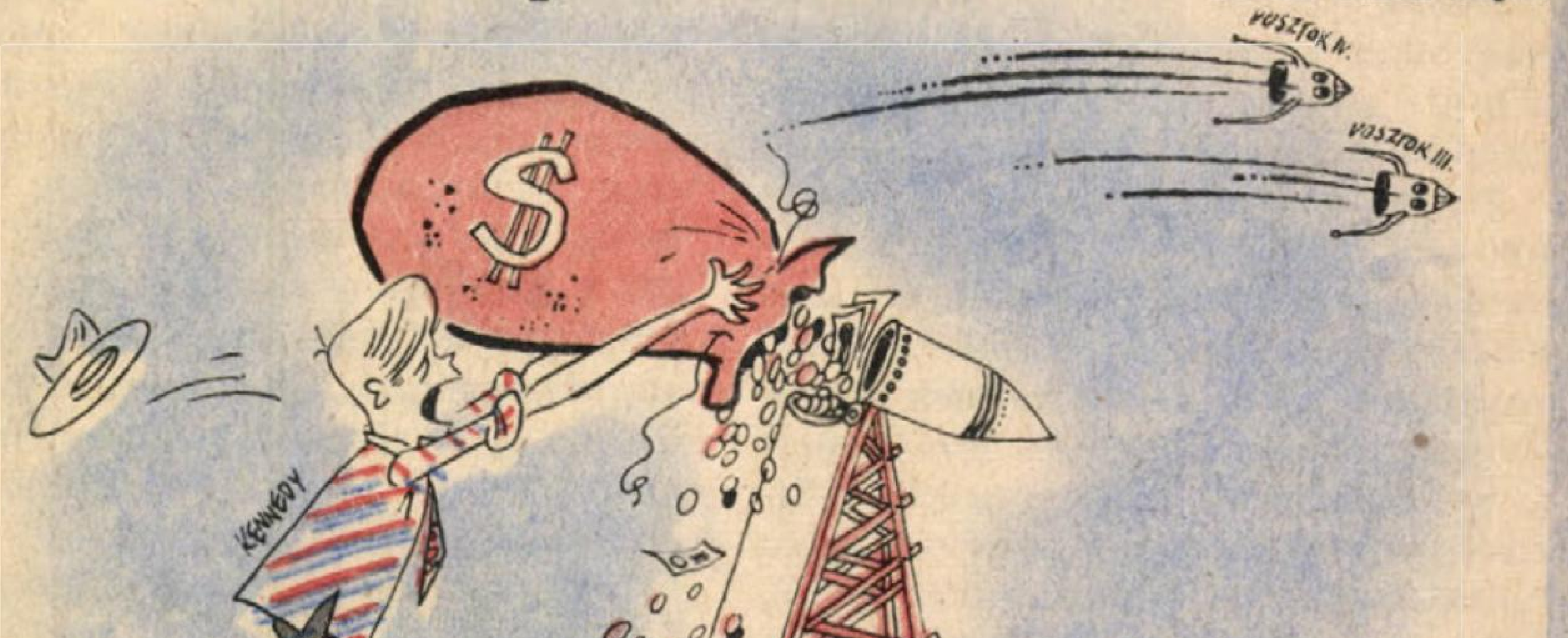

– Utánuk!

A NAGY PRÓBATÉTEL

A perigeum kedvező pillanatában, midőn a Föld legközelebb került mesterséges bolygórendszerünkhöz, kétoldalú televíziós és rádiókapcsolatot teremtettünk. Jólesett tudnom, hogy száz és százezer szempár figyel most a Földre, ahol immár közel negyven éve tartózkodom, a kutatási programnak megfelelően.

A szokványos adatok felsorolása után (pulzus 60, vérnyomás 150, a kávéház hőmérséklete 35 fok árnyékban), felhangzott a jól ismert kérdés:

— Hogy érzed magad?

— Kitűnően — feleltem a rádiótelefonba. — Folytatom az előírt feladatok elvégzését.

Őszintén szólva, kutyául éreztem magamat, de minek okozzak nyugtalanságot azoknak, akik amúgyis aggódva tekintenek felém kényelmes műholdjaink láncolatáról. A mai napra előírt programom a szokásosnál is randább volt: a 35 fokos melegben egy humoreszket kellett volna megírnom.

— Bízunk benned, drága barátunk! — hangzottak felém az űrből az ismerős szavak. — Büszkék vagyunk rád! Adás vége!

Egy kattanással kikapcsolt a hírközlő-berendezés. Mély sóhajjal dőltem hátra ülésemen, és rágyújtottam. A világért sem állítom, hogy egy kissé kezdene elegem lenni ebből a Föld-utazásból! Magam vállalkoztam rá, a feladatokat is javarészt saját magam állítottam fel a magam számára. Eszem ágában sincs meghátrálni. A kutatási programnak megfelelően túléltem egy világháborút, családot alapítottam, és az egész komplexust készpénzfizetésből kísérelem meg fenntartani.

Nem mondom, sokrétű feladat, nagy figyelmet és állandó koncentrációt igényel, és akkor egy vacak darab jeget nem lehet kapni ebben a pocsék kávéházban, hogy egy pohár hideg szódával frissíthessem fel magamat!

A rádió hirtelen megszólalt: — Vérnyomása 200! — Jelentkezett az ügyeletes orvos, a műholdrendszeri megfigyelőállomásról. — Történt valami?

— Semmi baj — nyugtattam meg. — Egy kissé elgémberedtem.

— Ma még nem tornázott! — figyelmeztetett az ügyeletes. — Tornázzék!

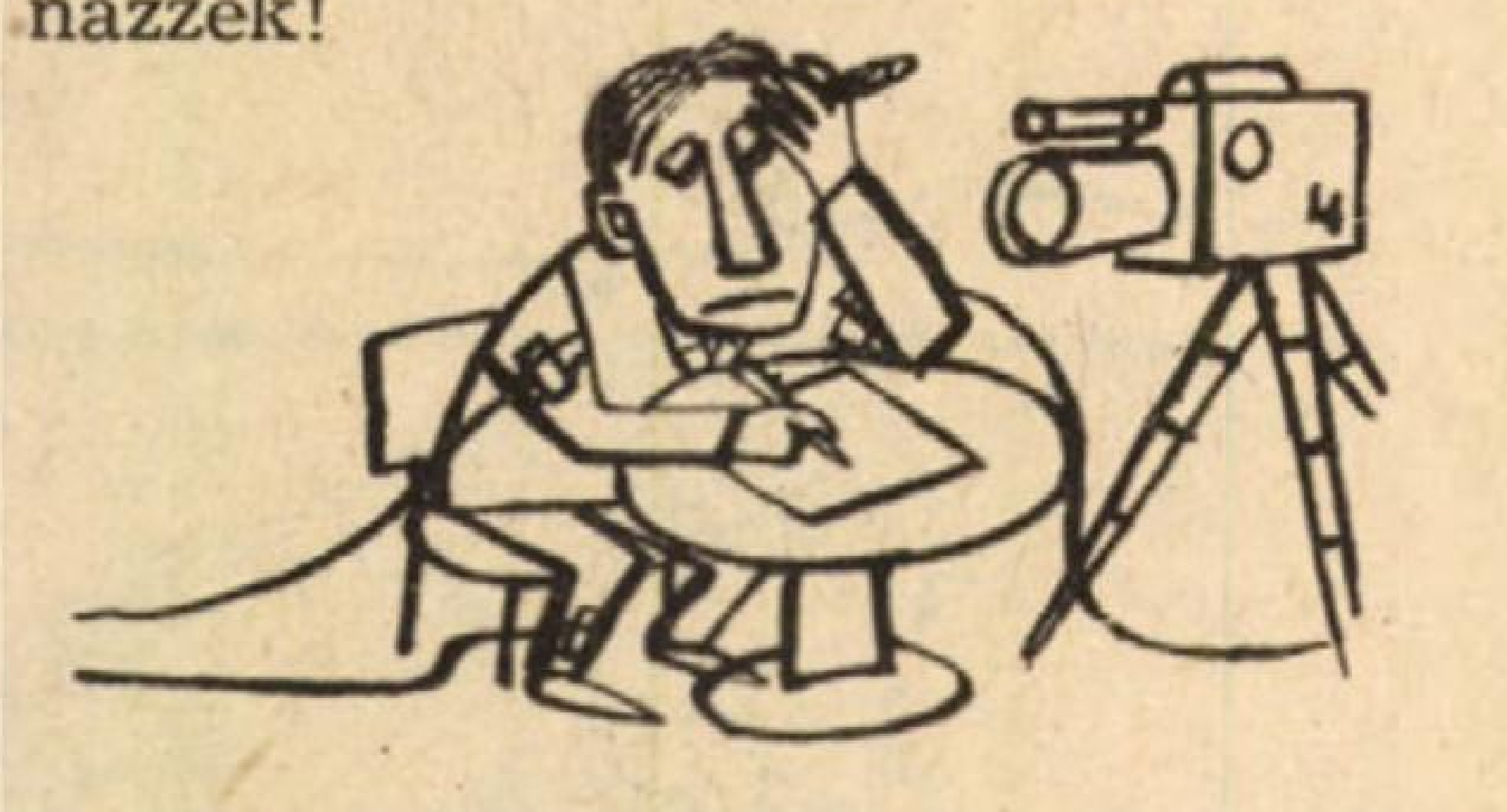

— Igenis — feleltem vissza nem nagy lelkesedéssel. — Feltornáztam magam egy villamosra, majd egy hivatal ötödik emeletére másztam fel. Egy kérelem iktatószáma után ugráltattak vagy másfél órát, úgy hogy ismét elfogott a kishitűség, már arra gondoltam, bekapcsolom a fékező rakétákat és abbahagyom az egészet, legfeljebb nem leszek hős.

Ám ekkor ismét jelentkezett a központ. Televíziós felvétel indul rólam, egyenes adás, amint az iktatóban tornázom. Összeszedtem magamat és belemosolyogtam a mindenségbe. Még a kérvényt is felmutattam a kezemben, hadd lássák, ügyesen eltakarva újjaimmal, hogy a kérvényről hiányzik az elintézését jelző pecsét. De minek okozzak nyugtalanságot azoknak, akik olyan szerető aggodalommal figyelnek és segíteni amúgysem tudnak?

— Most pedig térjél pihenőre! — búcsúzott el a központi ügyeletes. — Nyugodalmas jó éjszakát kívánunk mindannyian! Drága barátunk! A holnapi viszontlátásra, viszonthallásra!

— Lefekszem! — köszöntem el én is, és kikapcsoltuk hírközlőberendezéseinket.

Ahogy ti, ott a perigeumban elképzelitek, hogy pihenőre térhetek! Egy csomó restanciám maradt a programból. Hát azt hiszitek, hogy mindenről jelentést teszek? A gyerekeknek iskolakötény kell, szivarjaim elfogytak, itt az őszi nagytakarítás ideje. Valamit megint csinálni kell a programon felül. Ha ti tudnátok, hogy micsoda kísérleteket folytatok mellékesen egy kis mellékesért! Miközben ti az apogeumban vagytok, és nincsen egymással összeköttetésünk! Ha akkor ide látnátok, mit kell lejsztolni egy földutasnak!

De hát sebaj! Rágyújtok egy Eger szivarra, mellyel két éve kísérletezek, elszívható-e anélkül, hogy közben elaludjon. Kávétubusomból nagyot húzok, műhold-tejút-rendszerünk békésen repül felettem, az éjszakában.

Mégis érdemes végigcsinálni egy ilyen utazást. Nehéz, nehéz, de milyen nagy a becsülete!

Somogyi Pál

Ezt hallottuk...

TV MAZSOLÁK . . .

A minapi TV-magazin vidám percekkel örvendeztette meg azokat a nézőket, akikből még nem lobbant el a televízió iránti szerelem lángja. Derűsek voltak ezek a percek, bár nagyon is kétséges, hogy az illetékesek ezt a műsorszámot a humor szolgálatában szerkesztették.

Pergett a film, megjelent a képernyőn a régen elhunyt Auguste Piccard jellegzetesen lobogóhajú feje, elektronikus igricünk közben arról regélt, hogy a professzor annak idején kormányozható léghajón emelkedett a sztratoszférai magasságokba. Bizony sajnálatos, hogy a neves belga tudós balgán mit sem tudott arról, hogy a sajátmaga konstruálta léggömböt tulajdonképpen kormányozni is lehet. Hiszen ha tudta volna, nem hagyta volna magát a széltől a gurgli gleccser legtetejére sodorni, ahonnan csak nyaktörést kockáztatva tudott lejutni a biztonságos völgybe. Odakormányozta volna roppant luftballonját a reptérre és pássz . . .

Percekkel később kedves jelenetnek lettünk szemtanúi, emberszabású bábukat hajigáltak a vízbe. És csodák csodája: a bábuk igazi bábukhoz illően nem rúgkapáltak, hanem szép csendesen lebegtek a víz felszínén, hála a mentőmellénynek, melynek titka a szószóló szerint a *licium.* Licium, licium, majdnem, bár nem egészen líceum, a lebegést mégsem holmi leánytanintézet idézte elő. Vagy talán azt a gondolatot akarták beplántálni a hallgatók fülébe, hogy ez a licium atomkorszakunknak valami rejtelmes új anyaga, valami atyafia a triciumnak? Dehogy, kérem, egyszerűen liciumnak kiáltották ki a jó öreg *lithiumot*, mely ha vizet ér, hidrogént fejleszt, a könnyű gáz úgy felfújja a mellény hólyagosabb részeit, hogy az még a százhúszkilós embert is megbírja.

Három a magyar igazság, a szószóló tehát elmondotta, hogy a habokon hányódó ladik stabilizálására igen alkalmatos a *dzsiroszkóp.* Nocsak, mi a szösz ez a dzsiroszkóp? Az a gyanúnk, hogy a *giroszkópot* keresztelték át. (Ahogyan egyes finomkodók tenket mondanak tank helyett és Pári-t, Landn-t emlegetnek.) Nem lehetne mihamarább izgalmas vetélkedőt műsorra tűzni a TV kedves alá, fölé, belé és mellébeszélőinek részvételével? Jó címet is ajánlunk: „Ki mit nem tud?" Igaz, hogy a vetélkedőket kissé unja már a közönség, de ezekre a furfangosokra mindenki kíváncsi lesz . . .

Ezt olvastuk...

A LUDAS MATYIBAN

Mit látott Scott kapitány?

A Ludas Matyi legutóbbi számának Berlini anziksz című riportjában olvastuk, hogy amikor Scott elérte az Északi-sarkot, váratlanul egy fekete pontocskát vett észre a havon. Scott kapitány minden ellenkező híreszteléssel szemben sohasem látta azt a bizonyos fekete pontocskát az Északi-sarkon. A jeles kutató ugyanis, köztudomás szerint a Déli-sark felfedezése körül jeleskedett, onnan pedig Földünk gömbölydedsége miatt még a legerősebb kukkerrel sem láthatott vagy húszezer kilométernyi távolságra.

Dr. Árgus

VÁLÓOK

Barátom feleségével, Olgival egy eszpresszóban találkoztam. Kisírt szemekkel, sápadt arccal kavargatta a feketéjét.

— Mi történt veled? — kérdeztem megdöbbenve.

— Te nem tudsz semmit? — csodálkozott. — Most jöttem a tárgyalásról.

— Milyen tárgyalásról?

— A válóperi tárgyalásunkról. Ma mondták ki a válást.

— Elváltatok?

Könny csillant meg a szemében. Nem szólt egy szót sem, csak intett a fejével, hogy igen.

— De miért, mi történt veletek? Szerelmi házasság volt, gyönyörűen éltetek és mindenki biztos volt abban, hogy egymás mellett éritek meg az öregkort. Miért váltatok el?

— A rum tette ezt s az átkozott likőr — mondta és kiitta a kávéját.

Megdöbbenve hallgattam. Tudtam, hogy férje, Zoli nem veti meg az italt, de arra nem számítottam, hogy ez szenvedélyévé vált. Együtt diákoskodtunk és a diákévek után, ha találkoztunk, Zoli is megitta a maga borát, de mindig mértéktartó volt.

— Régóta tart? — kérdeztem.

— Évek óta — válaszolt Olgi. — Azt hittem, te tudsz róla.

— Nem is sejtettem. Az utóbbi években alig találkoztam Zolival. Még most sem akarom elhinni, hogy ez igaz.

— Sajnos igaz — mondta és egy újabb könnycseppet törölt le szeméről. — Bár ne lenne igaz, akkor most nem ülnénk itt. Két szép gyermekünk sínyli majd meg, szegények már eddig is annyit szenvedtek. — Felsóhajtott: — Rendelj egy fél konyakot.

Kértem két fél konyakot. Szegény asszony elkeseredetten itta ki a sajátját.

— És elvonókúrával nem próbálkoztatok?

— Megpróbáltuk, de hiába. A kúra magában még nem elég, akaraterő is kell hozzá. — Szórakozottan emelte szájához az én poharamat is.

— Ne igyál, Olgi! — mondtam. — Felesleges. Nem elég, hogy Zoli iszik?

— Zoli iszik? Ezt honnan veszed? — kérdezte.

— De idáig azt mesélted. Magad mondtad, hogy ezért váltatok el.

Tágranyílt szemekkel nézett rám.

— Ó, te kis csacsi. Az igaz, hogy ezért váltunk el, de nem Zoli iszik, hanem én.

S bizonyságul kiitta az én konyakomat is.

Miklósi Ottó

KÉT KIS MARHASÁG

Bődületes beképzeltség

Egy marha dicsekszik: húgom írt Texasból,
Baromi jól él, frigyben tíz bikával!
Ne marháskodjon — bőg a másik — akkor
Mért nem küld egy bikát önnek az IKKÁ-val?!...

Állatbiztosítás

Tejhozamban nincsen ellenfele
A világrekorder magyar Nusikának,
Így biztosítja magát egy marha,
Hogy ne dolgozzák fel konzervhúsikának.

Szilágyi György

Nehéz feladat

Szegő Gizi rajza

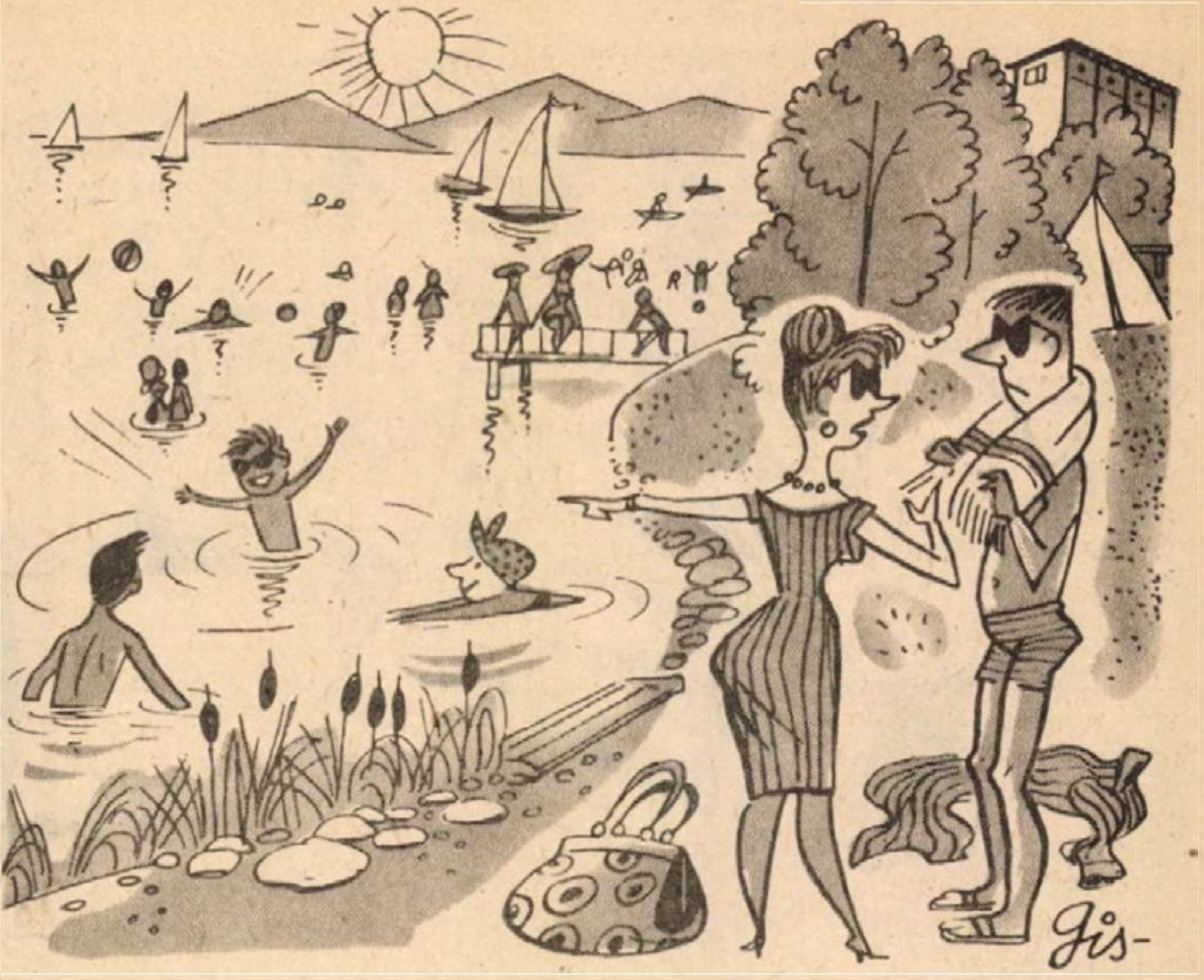

– Apu, kezdjed kihívni a gyerekeket a vízből... Két hét múlva kezdődik az iskola!...

Sok a gyermekbaleset

Balázs-Piri Balázs rajza

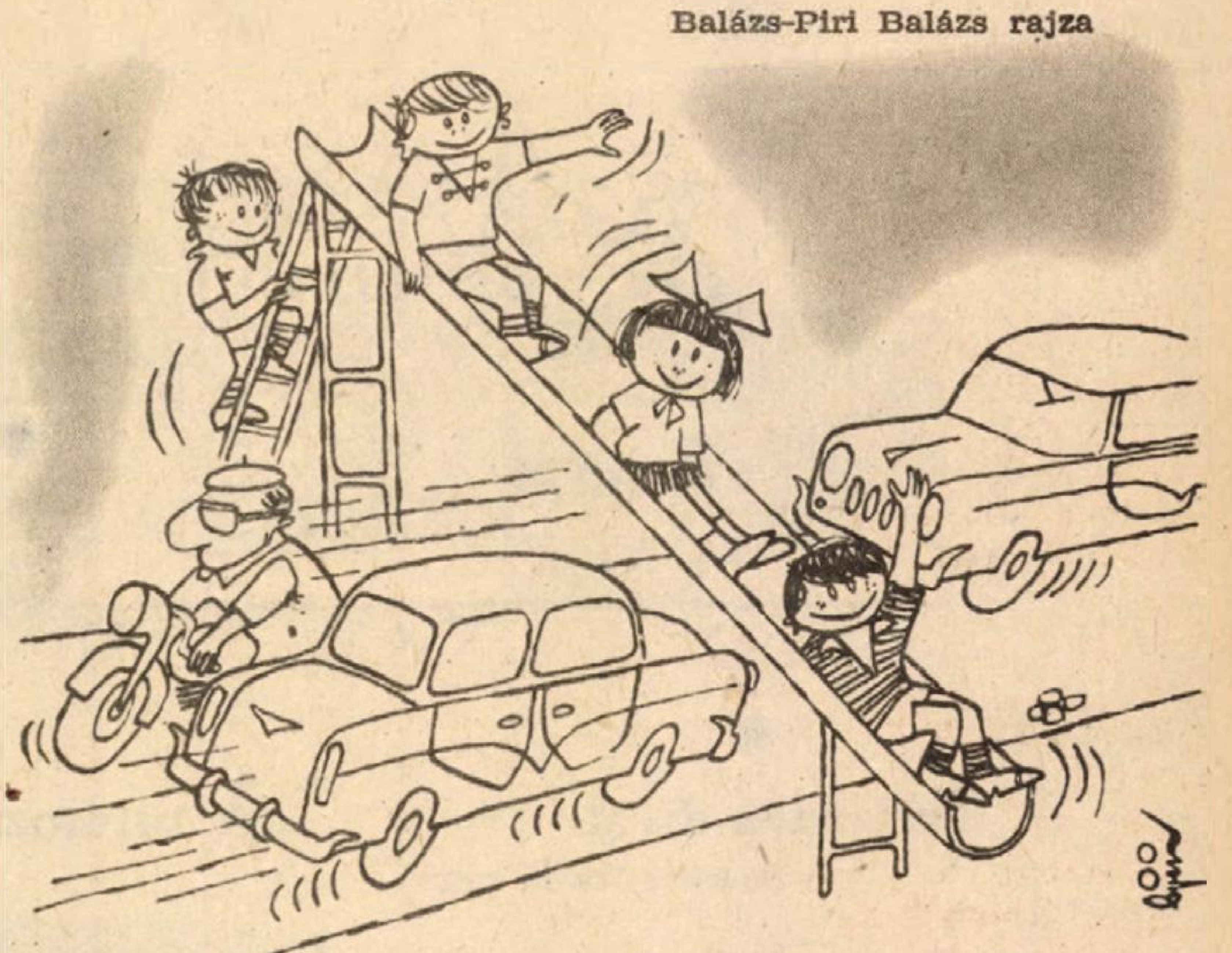

Biztonságos átkelőhely

Erélyes autóstop

Mészáros András rajza

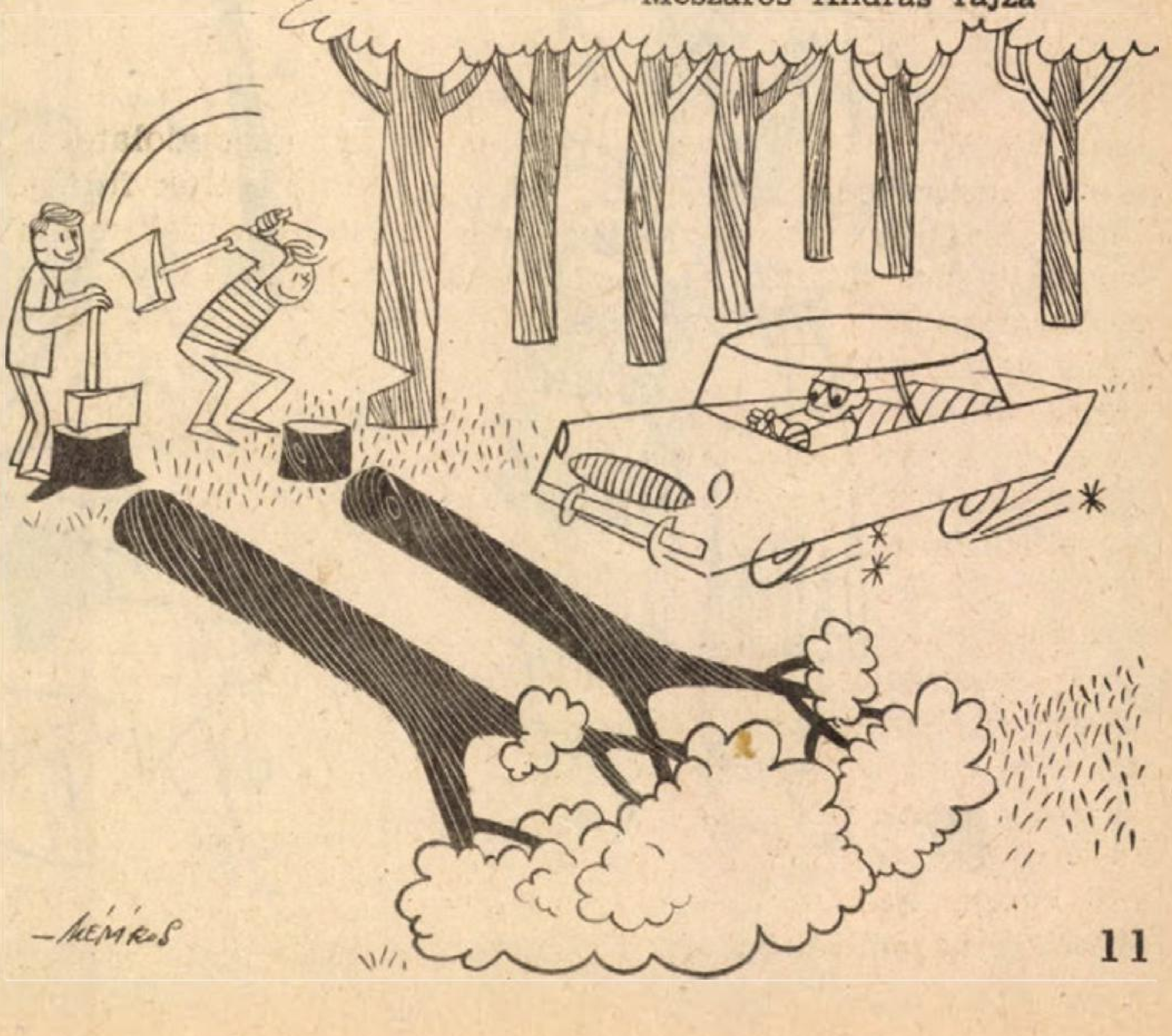

Így mulat egy magyar úr!

Mészáros András rajza

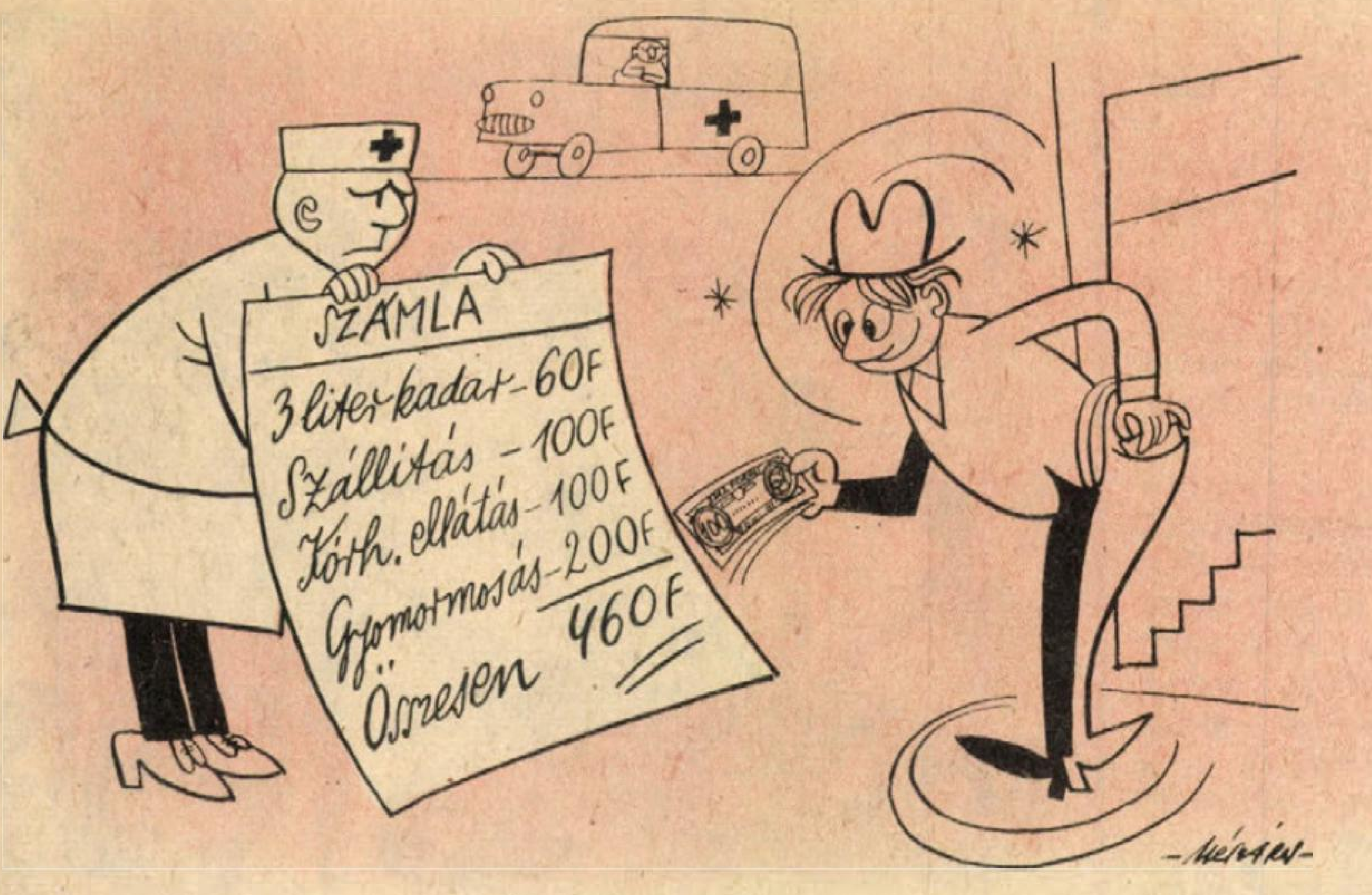
SZÁMLA
3 liter kadar - 60F
Szállítás - 100F
Kórh. ellátás - 100F
Gyomormosás - 200F
Összesen 460F

Vikendvonat

Szür Szabó József rajza

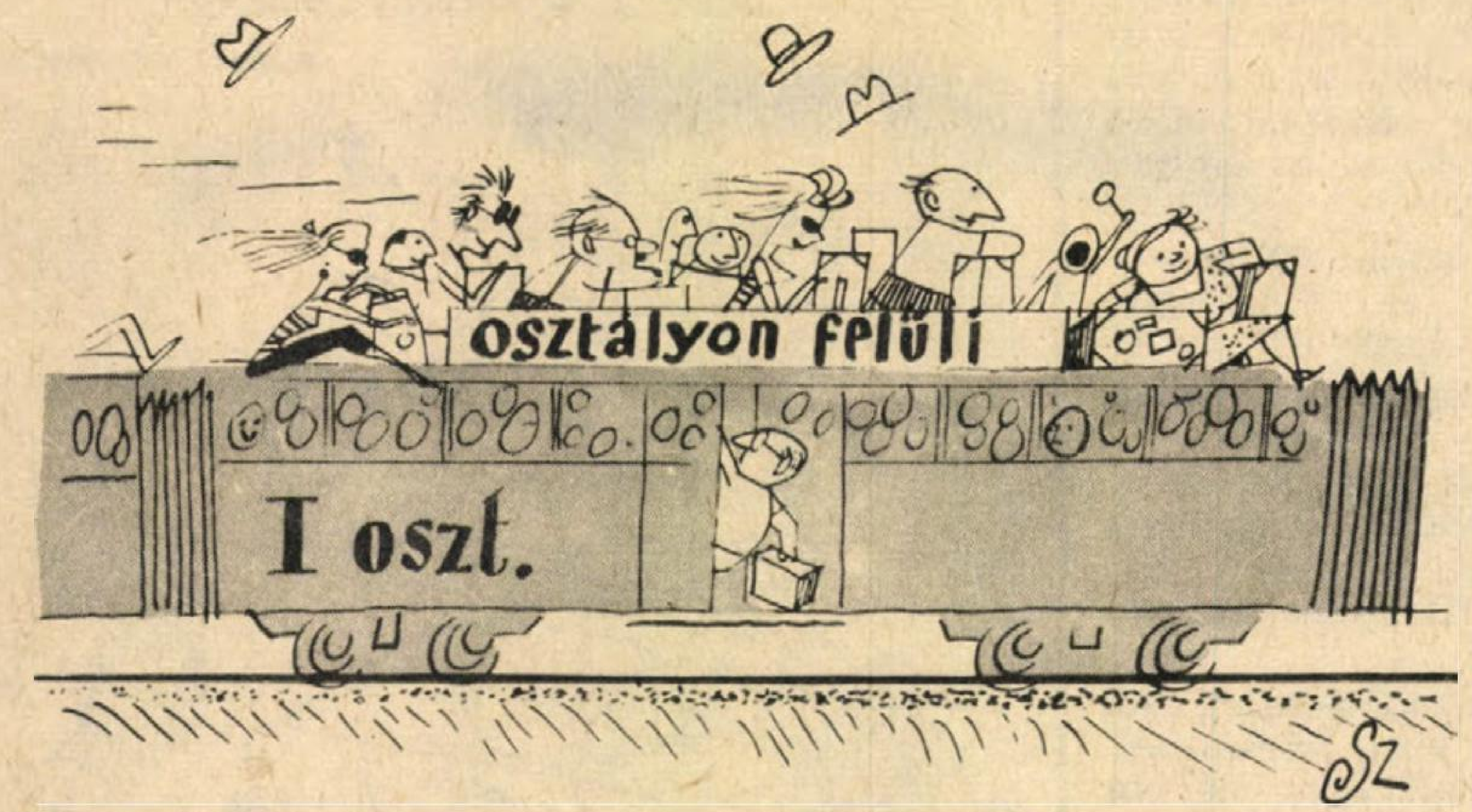
osztályon felüli
I oszt.

Tarisznya-divat

Hegedűs István rajza

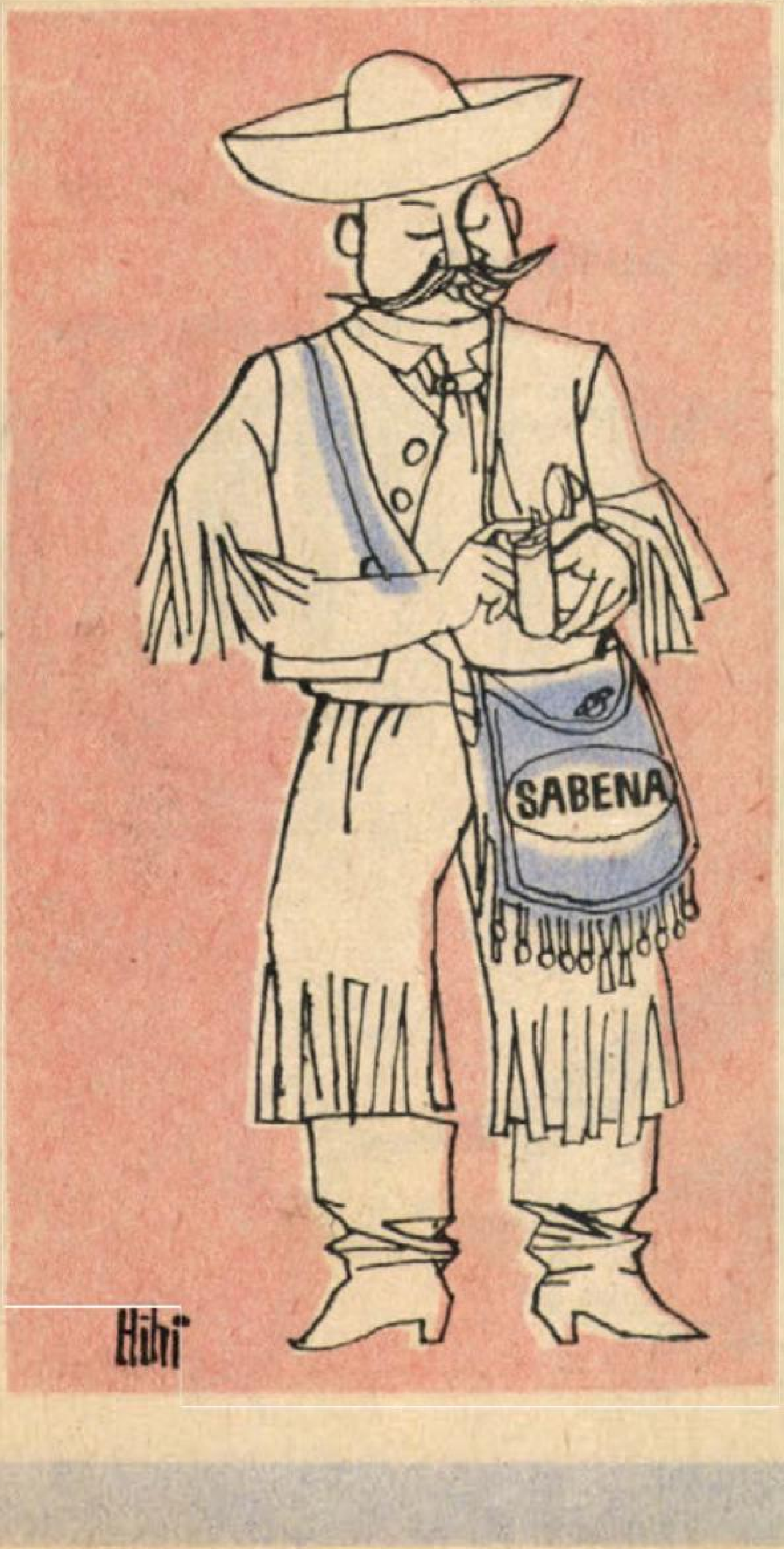

A tupírozás veszélye

Gerő Sándor rajza

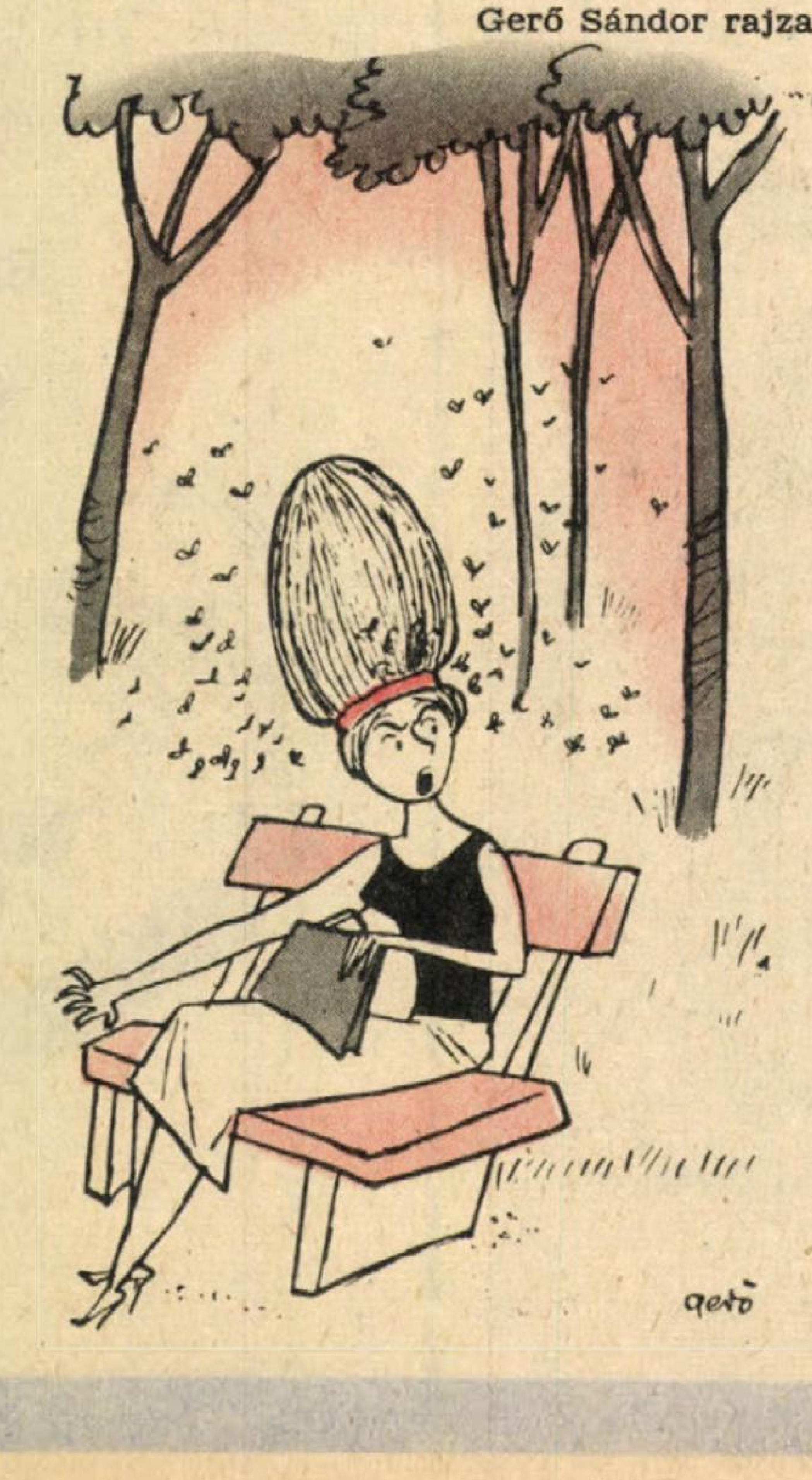

KÁDEREZÉS

A Német Demokratikus Köztársaság által bemutatott hiteles okmányok alapján Stammberger nyugat-németországi igazságügyminiszter felfüggesztette Fraenkel legfőbb államügyészt, akiről bebizonyosodott, hogy a nácizmus alatt tömegével ítéltetett halálra ártatlan embereket.

Bonnban kínos szenzációt keltett a fordulat és különösen restellték, hogy a bűnöst a népi demokrácia igazságügyi szervei és történelmi kutatói leplezték le.

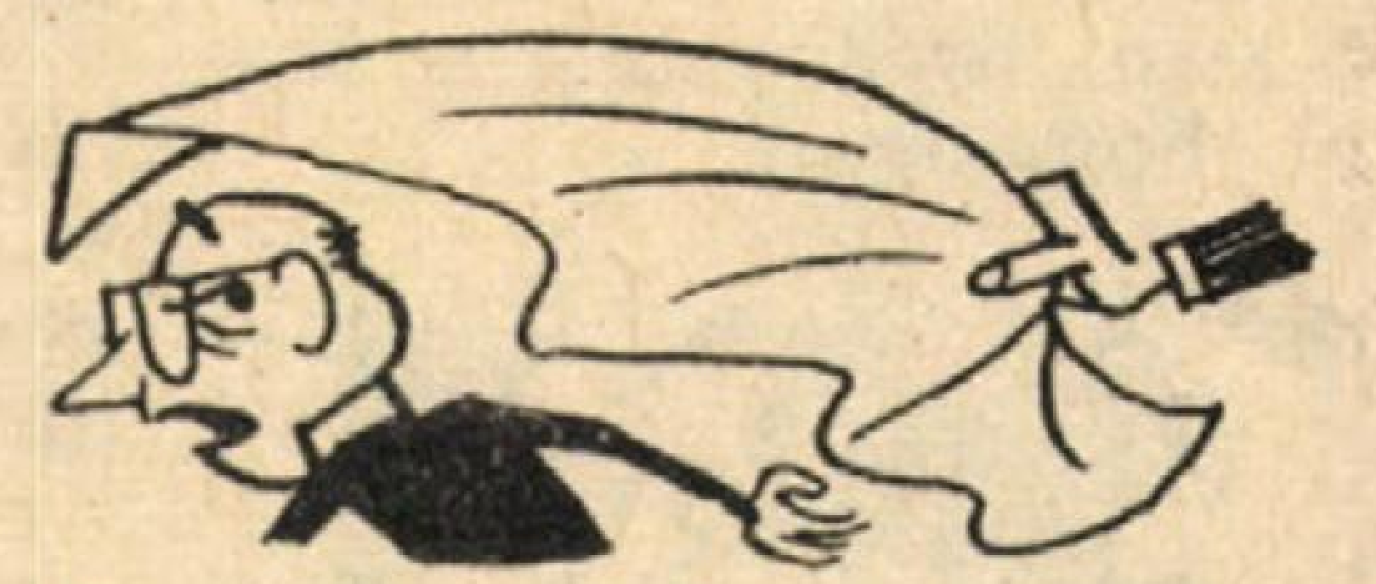

Stammberger minisztert felelősségre vonták, hogyan nevezhetett ki ilyen magas pozícióra közismert gyilkost. A miniszter energikusan védekezett:

— Mielőtt a kinevezés megtörtént, magamhoz hívattam Fraenkelt, és felszólítottam, mondja meg őszintén, nincsen-e a múltjában folt, amely alkalmatlanná tenné őt erre a tisztségre. Fraenkel becsületszavára kijelentette, hogy nincs.

A miniszter valóban lelkiismeretesen járt el. Magához Fraenkelhez fordult információért. Ő csak tudja, hogy mit csinált a hitlerizmus alatt!

E heti hirdetésünk

Küldjön hanglemezt külföldre

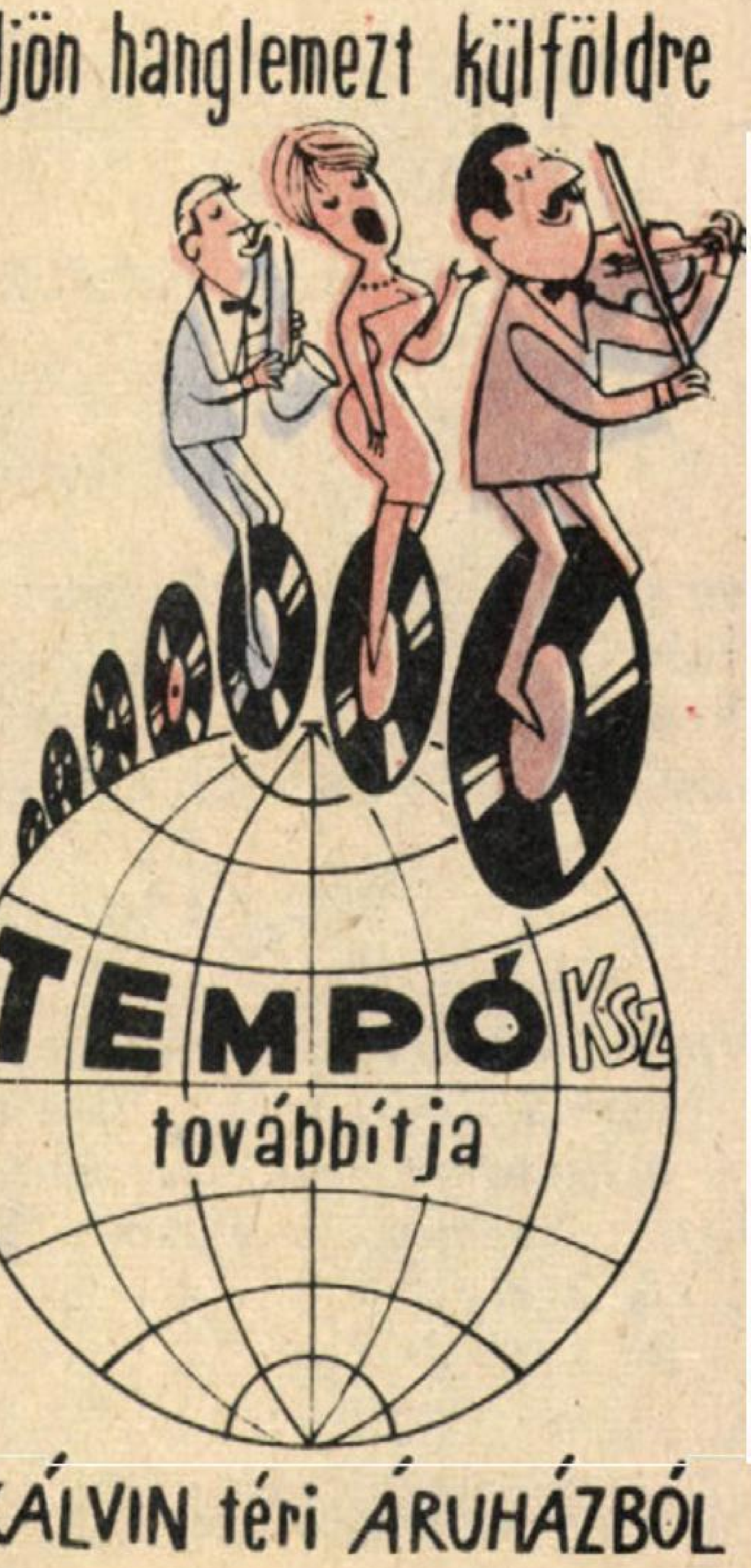
TEMPÓ KSZ
továbbítja

a KÁLVIN téri ÁRUHÁZBÓL

A bonni faltörőkos

Toncz Tibor rajza

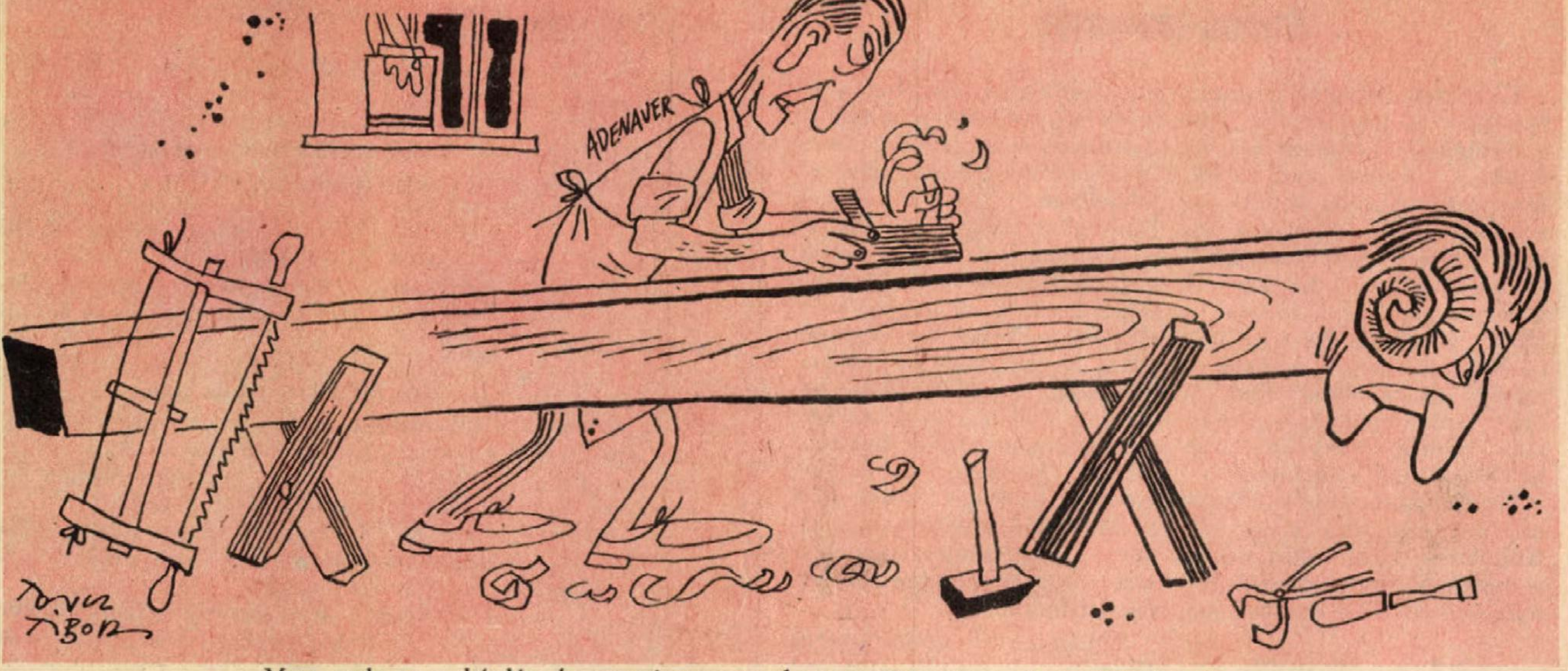

– Most csak az a kérdés, hogyan juttassam el ezt a faltörökost Nyugat-Berlinbe? . . .

BÁNYÁSZ ADOMÁK

Nappalok és éjszakák

A Zala megyei Lenti községben B. Laci erősen udvarolt a csinos Margitkának. Mint lelkes rajongó, nem is titkolta érzelmeit, s egyik este a kultúrház előtt így vallott szerelmet a kislánynak:

— Drága Margitkám, tudja meg, hogy mindig maga az első, akire gondolok este, de reggel is maga az utolsó gondolatom.

— Talán fordítva akarta mondani — jegyezte meg nevetve a lány.

— Nem én — válaszolta a fiú —. én ugyanis az olajkutaknál éjszakai műszakban dolgozom.

Bányász-mulatság

A dorogi kultúrházban a Bányásznapon a műsor lezajlása után táncra perdültek a fiatalok, s egy divatos tánc dallamára vígan ugrándoztak.

Egy idősebb bányász, aki egyébként brigádvezetője az egyik táncoló bányásznak, mosolyogva jegyezte meg:

— Haj, komám, ha odalent a bányában is ilyen jól menne az anyagmozgatás!

Gy. I. I.

Jerikó fala

Várnai György rajza

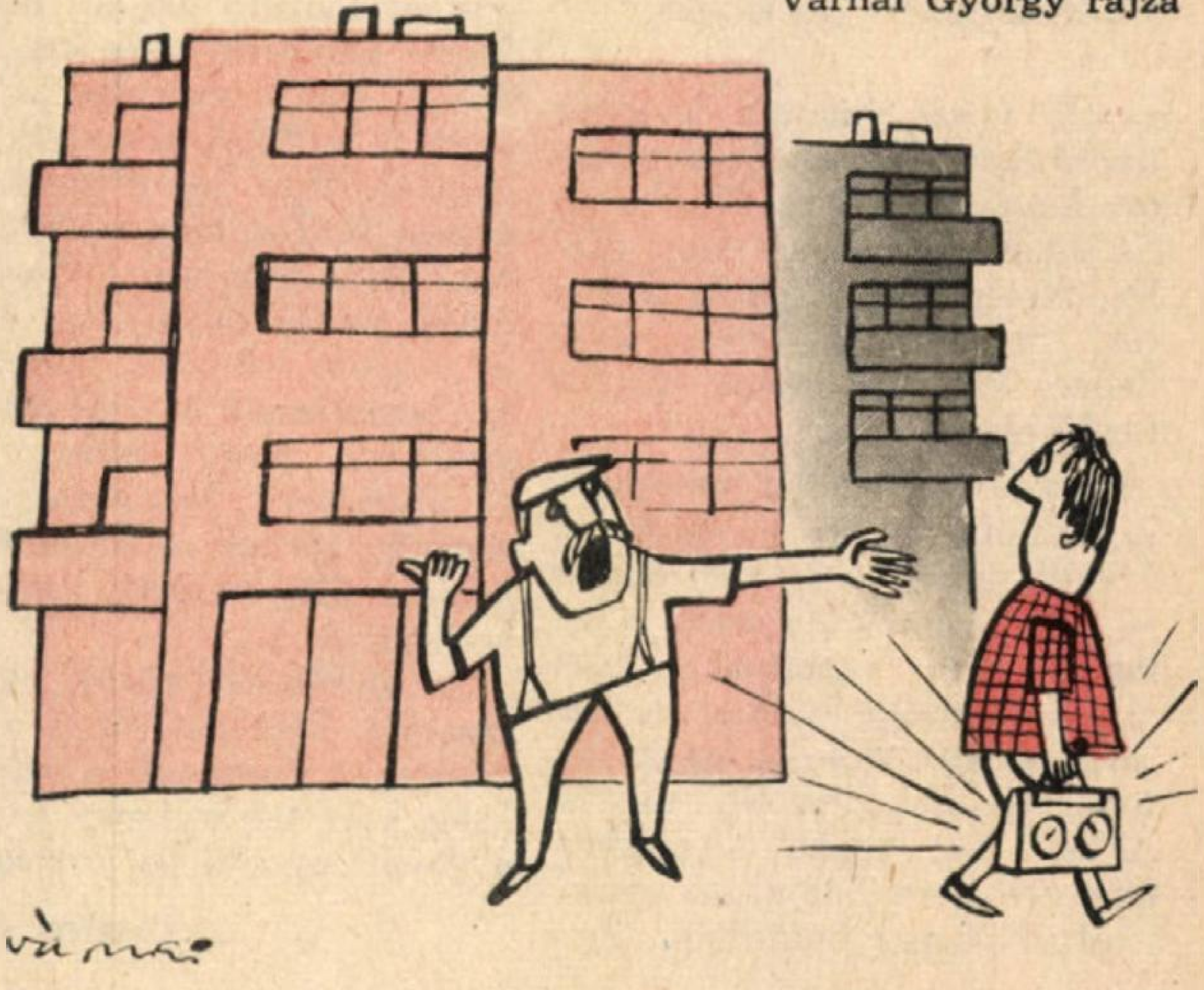

– Zárja el a rádióját! Nem látja, hogy új építkezés?!!

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

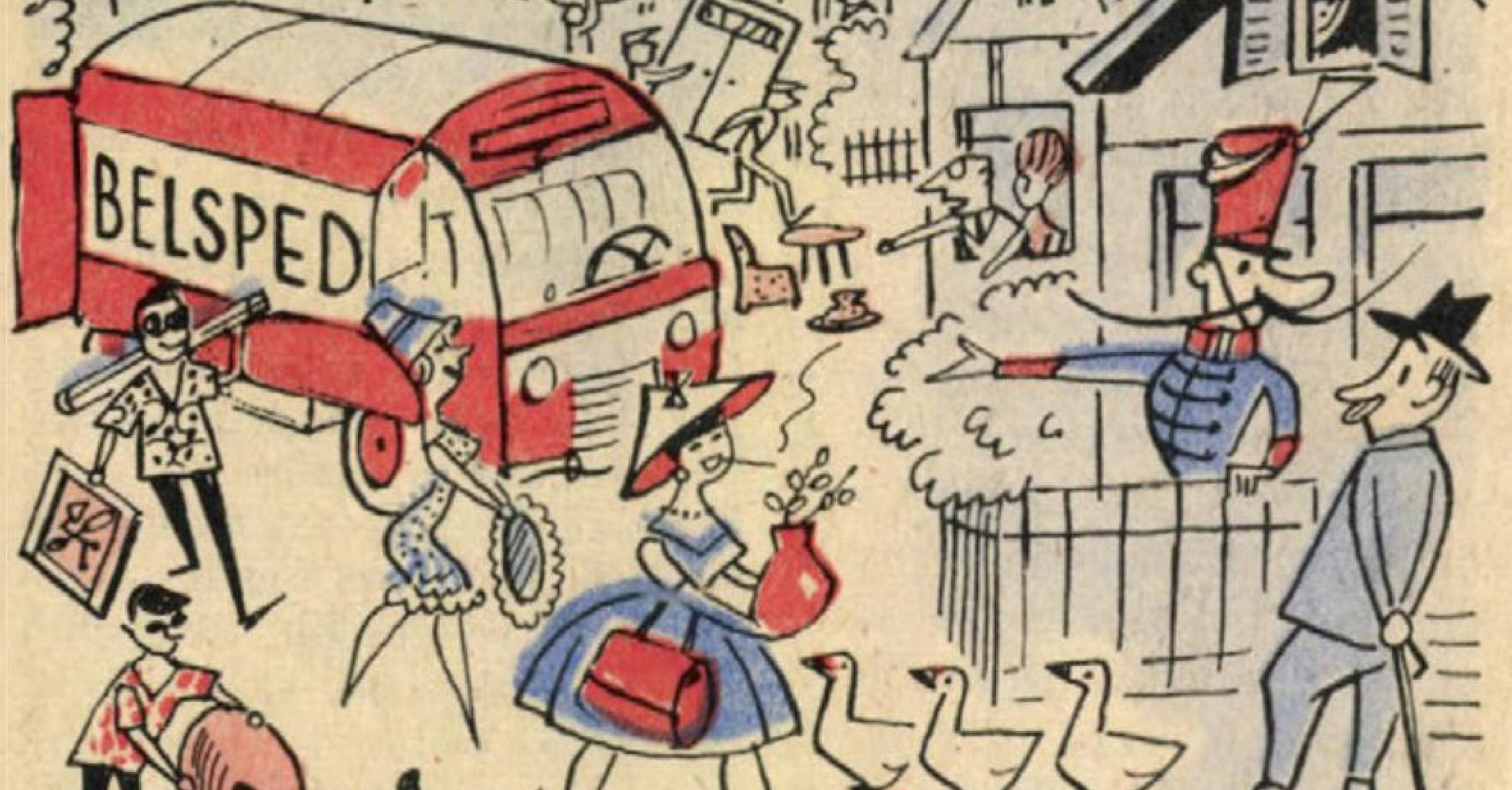

– Képzelje, szomszéd, mindenki visszajött a faluba, aki az utolsó öt év alatt felköltözött Pestre . . .

Vállalati bajnokság

Mészáros András rajza

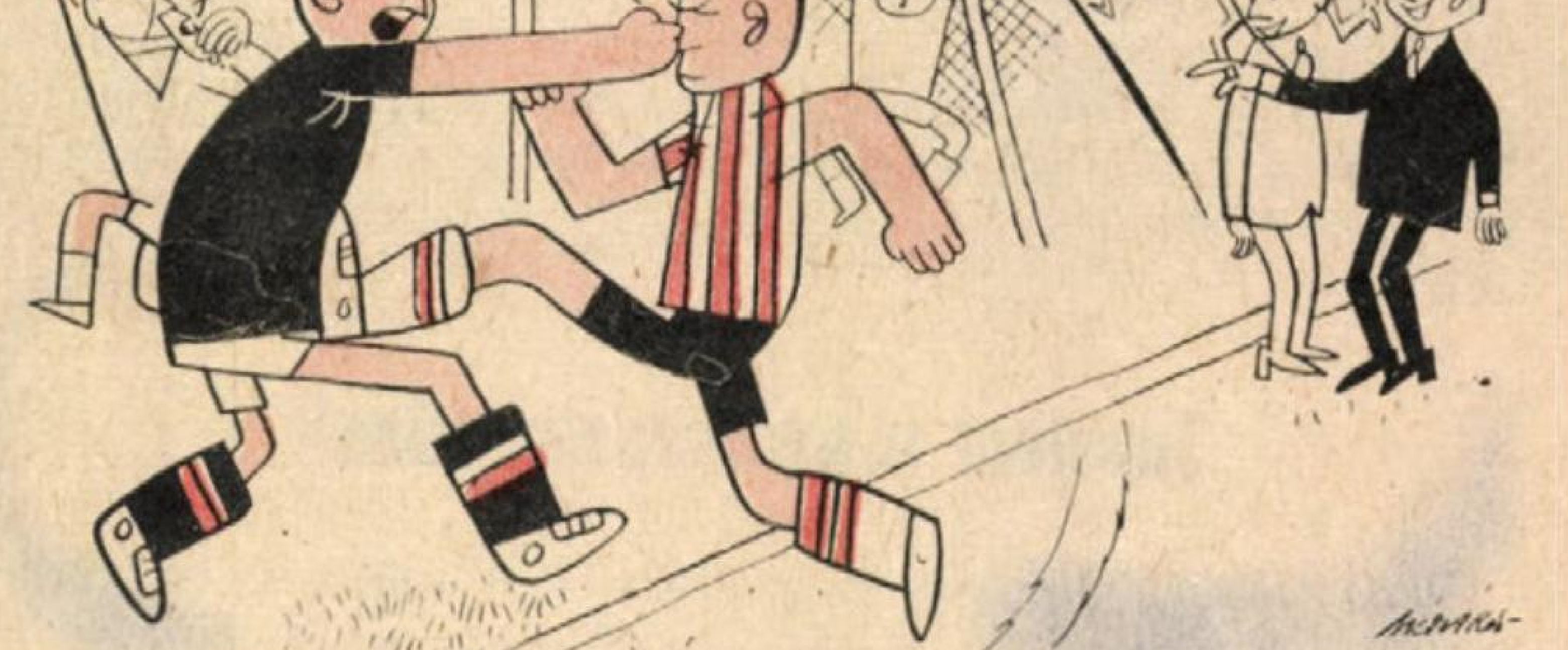

– Micsoda nagyképűség! Azt hiszik, hogy nemzetközi mérkőzést játszanak! . . .

Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciáva
kráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bürokráciával! Le a bü

Strand-látogatók

Tikkadtan fekszünk a strand pázsitján. A nap pácolja, süti a bőrünket. Szótlanul szenvedünk, s mindezt csak azért, hogy este majd azt mondhassa nekünk valaki: „Remek a színed!” Egész napi pörkölődésünknek ez lesz a fizetsége. A város, a gondok, a hivatal, a főnök, a tömött busz, a kölcsönkért ötvenes megadása — mindez oly távolinak tűnik... Most csak tőmondatos problémák vannak: Árnyékba! Vízbe! Tejet inni! Hullámba!

E pillanatban állig felöltözött emberek csoportja tűnik elő. Külföldiek. Laza kettős sorban menetelnek, idegenvezető irányítja őket. Több nyelven magyaráz nekik valamit. Nyilván ilyesmiket: Az a tüzes gömb ott fenn, az a nap (The Sun, Le soleil, die Sonne) vagy effélét: Meleg van. Ezek itt emberek. Strandolnak. Ez a medence. Víz van benne. Ez itt fürdőruha.

Gondolom, ezeket mondhatja, különben mi a csodának vezetik őket végig a strandon — amit egyébként sehol a világon nem csinálnak, mert minden országban akad strandfürdő és strandoló is, napszemüveg is, napsütés is, víz is. Akkor hát miért vezetgetik őket, és miért bámulnak ránk?

Mert bizony bámulnak. Persze, diszkréten, ahogyan a jómodorú nevelőnők szemlélik az Állatkertben a kevésbé illemtudó cerkóf-majmok pajkos viselkedését. Úgy szemlélnek bennünket, mintha egy indián rezervátum lakói lennénk, vagy a nap- és vízimádók rejtélyes szektájának tagjai. Verítékeznek a ruhákban. Valószínűleg ők is szívesebben lubickolnának, sütkéreznének közöttünk. Dehát a program szerint tanulmányozniuk kell bennünket. Az idegenvezető sürgetőn nézi óráját. Várja őket a következő látványosság, talán a szigeti romok megtekintése, vagy csípős paprikás ételek ízlelése.

Néhányan — orvul lassítva lépteiket — fényképezőgéppel vesznek célba bennünket. Mi mindent megteszünk, ami tőlünk telik: lázasan kenjük magunkat barnító olajjal, mint a fekete harcosok, akik harci színekkel ékítik magukat a tánc előtt, a külföldi vendégek tiszteletére. Egy nő idegesen leengedi fürdőruhája vállpántját, egy férfi behúzza a hasát, a másik izmait táncoltatja. Végül a csoport elvonul, miközben az idegenvezető öt nyelven magyarázza, hogy meleg van, s ilyenkor Magyarországon strandra járnak az emberek. A pirosra főtt külföldi fejek rábólintanak...

A strandolók között elül az izgalom. Újra elnyúlnak a gyékényeken, forognak a nap felé. Még van tíz nyugodt percük a következő csoport érkezéséig.

Tardos Péter

Rendelet — elméletben

Apró kis ügyecskéről van szó, de mégis bosszantónak találom.

Az Astoria szállóval szemben levő trafik kirakatában szinpompás, nagyméretű levelezőlapokat láttam a főváros különböző épületeiről. Gondoltam, küldök belőle külföldi barátaimnak, hadd gyönyörködjenek benne.

A trafikban elém raktak egy nyaláb képeslapot. Kiválasztottam közülük a Halászbástyát, és arra kértem a trafikosnőt, adja még hozzá a kirakatból a színes Operaházat és a Széchenyi fürdőt is.

— A kirakatból nem hozhatom be — hangzott az udvarias válasz —, tessék ezekből választani.

Meggyőzően tette hozzá:

— Ugyanaz az ár!

— Nem az áron múlik — érveltem —, azokat szeretném külföldre küldeni..., ha volna szíves bevenni, most úgy sincsenek sokan az üzletben, rajtam kívül nincs vevő...

A fejét rázta.

— A kirakatrendező szokta kivenni, minden héten cserélik a kirakatot.

Mentő ötletem támadt. Abban a reményben, hogy valami illetékes személynek, de legalábbis beavatottnak vél, sejtelmesen így szóltam:

— Ha nem tudná, rendelet jelent meg: a kirakatba kitett árukat a vevő kérésére be kell venni, és el kell adni.

A trükk nem használt. Kifizettem a Halászbástyát és távoztam.

Egy hét múlva az Operaház még mindig a kirakatban pompázott.

Hadd gyönyörködjenek benne a pestiek.

s. a.

Képeslap Miskolc-Tapolcáról

A termálfürdőbe hét forint a belépőjegy. Persze, az élelmesebb üdülők olcsóbban fürödnek. Az első napon jelentkeznek a tapolcai körzeti orvosnál, aki javasolja nyolc-tíz darab termáljegy kiadását. Ezzel a javaslattal el kell zarándokolni Miskolcra, az SZTK-ba, ott két helyen sorbaállni, és végül is megkapja az ember a fürdőjegy-utalványokat. Ha szerencséje van, egy nap alatt lebonyolítható. Az utalványok hátlapján már csak aláírásunkkal kell igazolnunk, hogy tényleg fürödni akarunk, és a fürdőpénztár kiadja a belépőjegyet.

A napokban egyik utalványra ráírtam: „Yves Montand”, másnap pedig: „Anita Ekberg”.

Mámoros öröm tölt el arra a gondolatra, hogy micsoda gondot okoznak ezek az aláírások, amikor a főközpontban valaki ellenőrzi majd a használt jegyeket.

*

Pár száz méterre a lakott területtől, drótkötélpályán zajlik a kőszállítás a hegytetőn levő kőbányából. A drótkötél hatalmas terhet cipel, így hát időnként cserélni kell. Ez úgy történik, hogy traktor szállítja ki a többkilométeres drótkötelet, a régit autogénnel elvágják, helyére teszik az újat, majd a traktor — szerelőkkel együtt — elvonul. Hogy mi történik a régi, többmázsás drótkötéllel? Semmi különös, ott eszi a rozsda, lepi az avar az erdőben.

Kár, hogy az úttörők nem boldogulnak vele. Különben begyűjtötték volna ócskavasnak. A hejőcsabai illetékesek helyett.

K. E.

Levél-reklám

Szeretem az ízléses, okos reklámot, legyen az a gyufásdoboz tetején, mozik előcsarnokában, villamosok belsejében, hirdetőoszlopokon vagy üzletek kirakatában. Mindig valami hasznos dologról tájékoztatnak. A reklámokból tudom meg, hogy mit, hol, mikor vásároljak, mit olvassak, hova menjek satöbbi.

Feltűnt mostanában egy olyan reklám-újítás, amelyik kettős örömet is szerez. A levélborítékokra bélyegzett hirdetésekre gondolok. Felhívják figyelmemet például a kertmozik intenzív látogatására, s egyúttal a szóbanforgó levél megválaszolásának gondjától is mentesítenek. Rendszerint oly sűrű a reklámbélyegző a borítékon, hogy sasszem legyen a talpán, aki a feladó címét kibetűzi.

k. a.

Jutalom a gyomravezetőnek

Van Balatonlellén egy szép üdülő, Búzakalásznak hívják. Régebbi neve Búzavirág volt, az illetékesek kívánságára kellett átesnie az új keresztségen.

Indokolás: a búzavirág gyomnövény.

Nos, felhívjuk a figyelmet arra, hogy vétkes könnyelműség folytán például Földváron jelenleg is burjánzik egy Pipacs nevű üdülő. Igazán tűrhetetlen, hogy ma, amikor kérlelhetetlen harcot hirdetnek a gyomnövények ellen, még előfordulhatnak ilyen felháborító visszásságok.

Le a gyomnövény-üdülőkkel!

Éljen a Karalábé, Zöldborsó, sőt: Kovászos Uborka üdülő!!

(—öp)

Szikvízkészítés házilag — bosszúsággal

Tegnap véletlenül dolgom volt a háztartási boltban. Idősebb bácsi két doboz szikvízpatront kért. Amikor megkapta, a pult sarkához húzódott. Szatyorjából kikotorászott egy patikamérlegre emlékeztető, házikészítésű tákolmányt, és minden patront gondosan lemért. Az egyik dobozban három volt könnyebb az átlagnál, a másikban kettő. A boltvezető minden indulat nélkül kicserélte az öt patront. A vevő újra mért, majd fizetett, és elment dolgára.

— Kérem, ezen ne tessék csodálkozni! — jegyezte meg elképedésemre a boltvezető. — Mi nem akarunk senkit becsapni. A vevő kívánságára minden sértetlen patront kicserélünk. Igen könnyű megállapítani, hogy melyik üres. Amint tetszett látni, van olyan vevő, aki ezt a műveletet már itt a boltban elvégzi.

Megköszöntem a tájékoztatást, és úgy magamban háromféle lehetőséget gondoltam el. Az első, hogy minden patronvásárló vigyen magával mérleget a boltba. A második kombináció az, hogy a bolt dolgozói a csendesebb forgalmú órákban végezzék el a mérést. De még ennél is helyesebb lenne, ha a répcelaki Szénsavtermelő Vállalat a töltőállomáson végeztetné el az ellenőrzést. Kettős célt érne el ezzel. Megtakarítana egy csomó szállítási költséget, a vevőknél pedig tömérdek bosszúságot.

(Rossi)

APRÓ DOLGOK

Először azt olvastam a plakáton: „Ne fogadj el édességet idegentől!” Nem sokkal később arról értesültem, hogy bemutatják a „Túl fiatal a szerelemre” című filmet.

Azon tűnődtem: mi jöhet még?

Talán ez: „Már tudja, miből lesz a cserebogár.”

Vagy az, hogy

„Hajjaj, járhatnál hozzá szemináriumra!”

*

Életrajz.

Amikor még kisfiú voltam, és moziba mentem, mindig az első sorba váltottam jegyet. Tizenhárom-tizennégy éves koromban hűtlen lettem az első sorhoz. Csak nem ülök le visító pockok közé? Igaz, hogy drágább volt a jegy, de a tekintély se kutya, és egy kamaszfiú legalább annyira félti a tekintélyét az aláásástól, mint egy igazgató. Tizenhat éves koromban már az utolsó sorban ültem. Az utolsó sornak az az előnye, hogy nem ülnek a hátunk mögött és senki sem szól ránk: „Ne tessék összebújni, kérem!' A sok mozibajárásnak az lett a vége, hogy vőlegény lettem. Gyakran jártunk moziba és mindig páholyban ültünk. Lehetőleg kétszemélyes páholyban. Ilyenkor meghatottan gondoltam arra: de nagy utat tettem meg visszafelé! Az első sorból eljutottam a páholyba. Az esküvő után már ismét az utolsó sorba kértem jegyet. Megmagyaráztam ugyanis a feleségemnek, hogy onnan is ugyanazt lehet látni, mint a páholyból. Jelenleg ismét a tizenötödik-tizenharmadik sorban ülök... Tetszik tudni, már nem jó a szemem és itt kevesebb a szerelmespár is. Nem kell minduntalan rájuk szólni, hogy: „Ne tessék összebújni, kérem!” Aztán, ha majd öreg leszek, öreg nyugdíjas, ismét az első sorban fogok ülni, a srácok között.

Irtó klassz lesz!

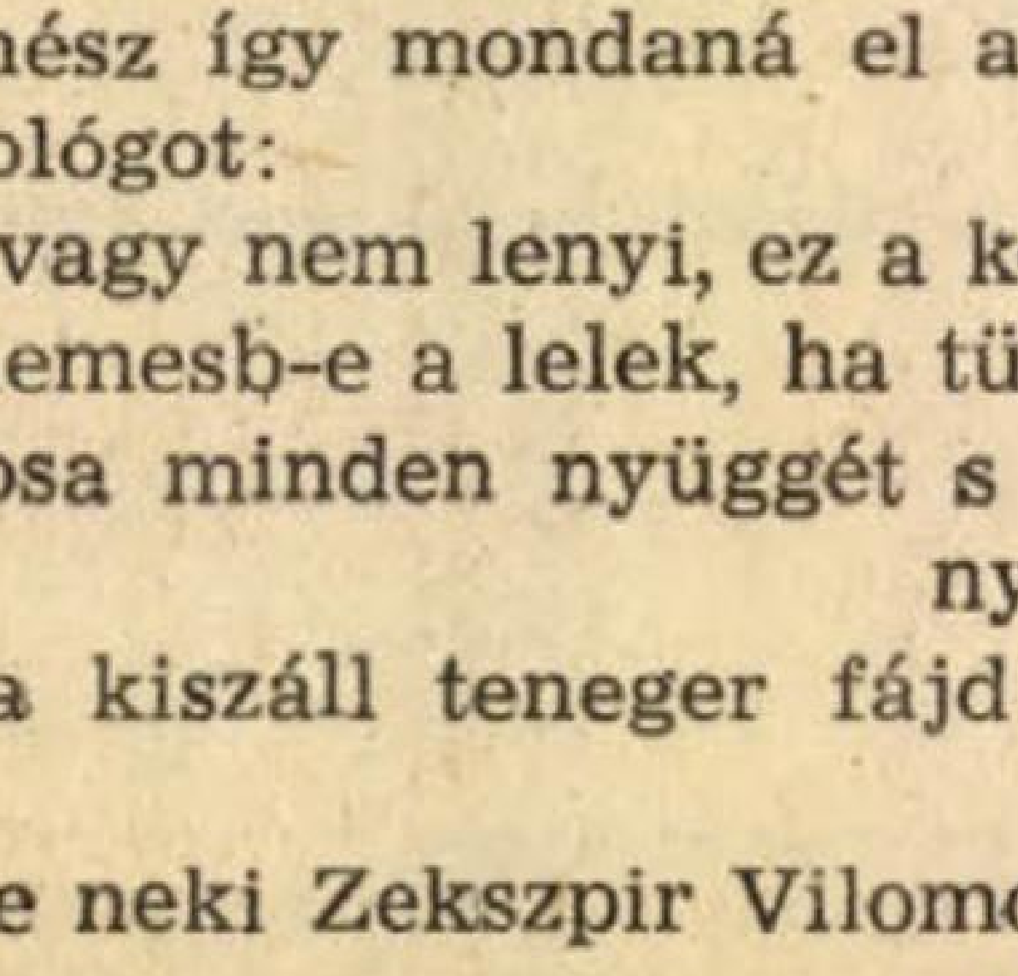

Megfigyeltem, ha a színészek mindenáron humorosak akarnak lenni, akkor eltorzítják a szavakat.

Biztos kacagás lenne, ha valamelyik színész így mondaná el a Hamlet-monológot:

„Lenyi, vagy nem lenyi, ez a kéredés.
Ackor nemesb-e a lelek, ha türri
Balasorosa minden nyüggét s
nyilalait,
Vagy ha kiszáll teneger fájd alma
elen”

Örülne neki Zekszpir Vilomos.

(m. gy.)

Nem gyarmat többé Jamaica

Toncz Tibor rajza

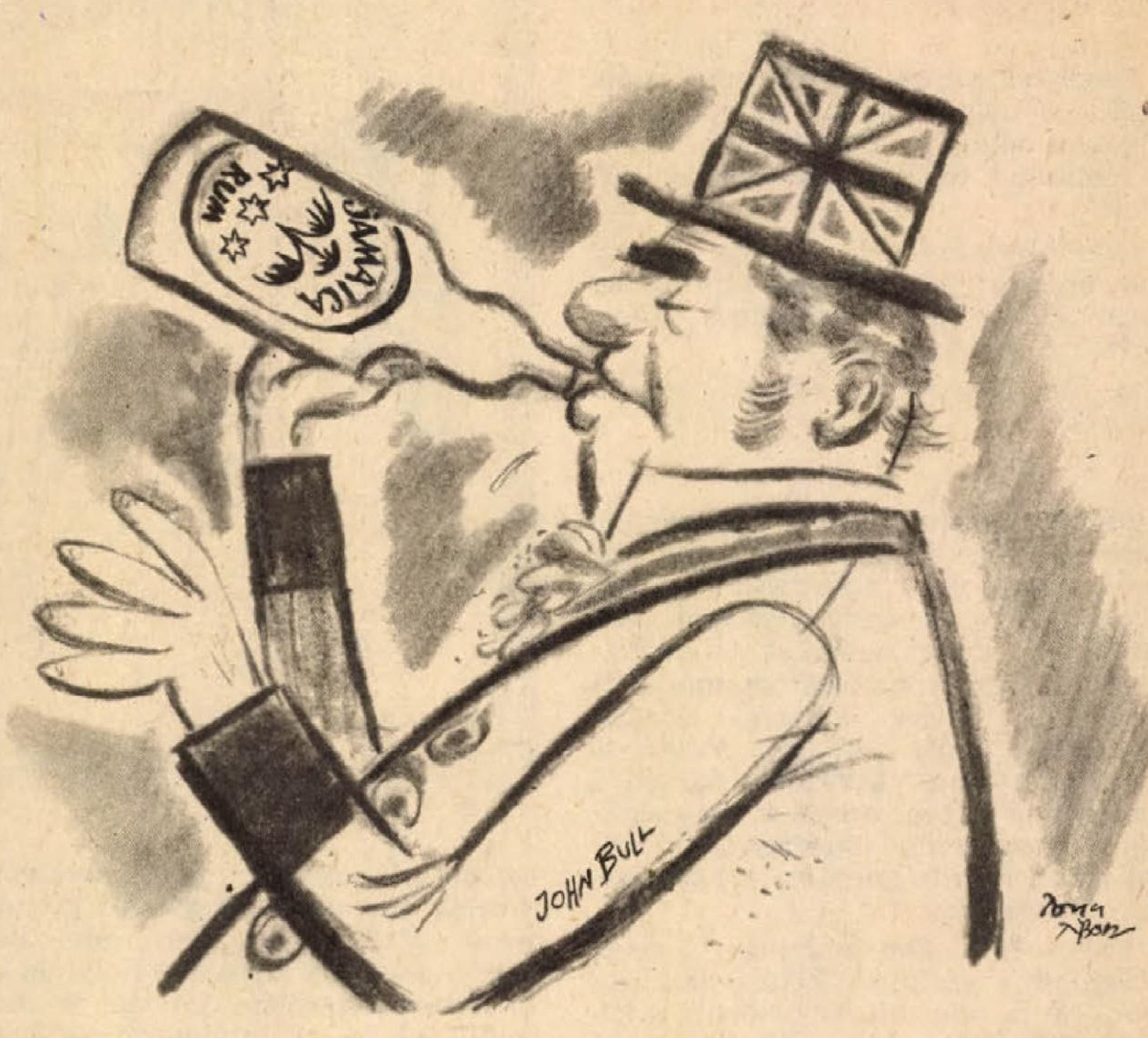

A búcsúkorty

KESKENYFILM

BB a lépcsőn

Brigitte Bardot frizurája, alakja és öntudata pontosan olyan, amilyennek a moziban látja a néző. Most ment le tizenkettedszer a nagyszálló halljának lépcsőjén, a vakító lámpák fényében, de még most sem jó. A rendező ordít.

Brigitte lába kezd már fájni: a tűsarkú-tűorrú cipő nem arra való, hogy tizenkét perc alatt tizenkétszer szaladjon föl, és libegjen lefelé tizenkét lépcsőfokot az ember. BB mégis csinálja, indul tizenharmadszor is. A rendező kétségbeesik.

Még könnyebben kell, még hódítóbban és még fölényesebb eleganciával. S ami a legfontosabb: az új pezsgőszínű ruhakölteménynek úgy kell érvényesülni majd a felvételen, hogy a moziközönség női része másnap lelkesülten rohanjon a boltokba. Brigitte domborít tehát, és igyekszik érvényesíteni a ruhát. Még mindig nem jó. A rendező zokog.

Tizenhetedik felszaladás és levonulás. Brigitte már csillagokat lát. Nem filmcsillagokat, hanem káprázó sziporkákat, az éles fényben és szűk cipőjétől. Mosolya bűbáj, mozgása kecses, alakja sudár és tyúkszeme sajog. A rendező bömböl.

Újra! Meg kell csinálni, méghozzá tüneményesen, különben nem pukkadnak meg a volt osztálytársnők, és nem olvad el a fiú a moziban. Pedig ez is, az is feltétlenül szükséges. BB most úgy jön le a lépcsőn, mintha angyal szállna le az égből, nyloncsipkés ejtőernyővel.

A rendező nyög:

— Jolán, maga úgy gyalogol azon a lépcsőn, mintha két számmal kisebb cipőt viselne!...

Mintha? Hogyhogy mintha?... Bájos mosoly a válasz, Jolánka felbotorkál, de fentről aztán megint Brigitte jön lefelé, bűvösen, kecsesen és sudáran.

A rendező hümmög:

— Na, ez már valami. Felvétel!

A gép berreg, Brigitte levonul, a ruhatervező intézet kiküldöttje elégedetten bólogat.

Kész. Jöhet a következő BB, mályvaszínű kompléban.

ej

Pesti tudósítónktól

Szédítő távlatok örvénylenek előttünk, ha megpróbáljuk elképzelni a jövőt, a világűrt átszelő rakétákat, a technikai fejlődés csodálatos csúcsait.

Gondoljuk csak el, micsoda élmény lesz, amikor a Föld-körüli szputnyikjárat kalauznője Kamcsatka fölött beszól a mikrofonba:

— Az Európában váltott jegyek lejártak!

*

Minden háziasszony a legnagyobb örömmel fogadja azt a hírt, hogy lengyel tudósok „Improvat” néven olyan vegyi anyagot állítottak elő, amely a gyapjúszöveteket ehetetlenné teszik a molyok számára. A kísérletek teljes sikerrel jártak. A legtöbb moly utálattal fordul el az Improvattal átitatott szövettől, az a moly pedig, amelyik mégis rászánta magát egy harapásra, undorral köpte ki a fogyasztásra alkalmatlan ruhaneműt.

Persze helytelen lenne, ha a siker a fejünkbe szállna. Örökös harc ez. Ahogyan a baktériumok között is kifejlődött az a típus, amely fütyül az antibiotikumokra, úgy a létért való küzdelemben kitermelődhet egy olyan harcos molyfajta, amely számára a most még ehetetlen ruházat csemege lesz.

*

Sok ideges ember tanúsíthatja, hogy elaludni nehéz. Az emberek különféleképpen igyekeznek álomba merülni. Van, aki a hidegvizes lemosásra esküszik, mások altatót szednek, egyesek tele gyomorral vonják el a vért az agytól. Egy amerikai altató-berendezés nem más, mint magnó-készülék, amely az eső monoton kopogását játssza az alvójelölt fülébe. A találmány különben nem új. Egy tisztviselő barátom már évek óta magnó segítségével alszik el. Az elalvás céljait szolgáló szalagra egy termelési értekezletet vett fel. Saját bevallása szerint, amikor a magnóból elhangzik ez a néhány szó:

„Kedves kartársak, most a beruházások pénzügyi vonatkozásainak néhány kérdésével szeretnék foglalkozni...” — már nem képes nyitva tartani a szemét.

f. l.

A jó állatápoló

Szűr-Szabó József rajza

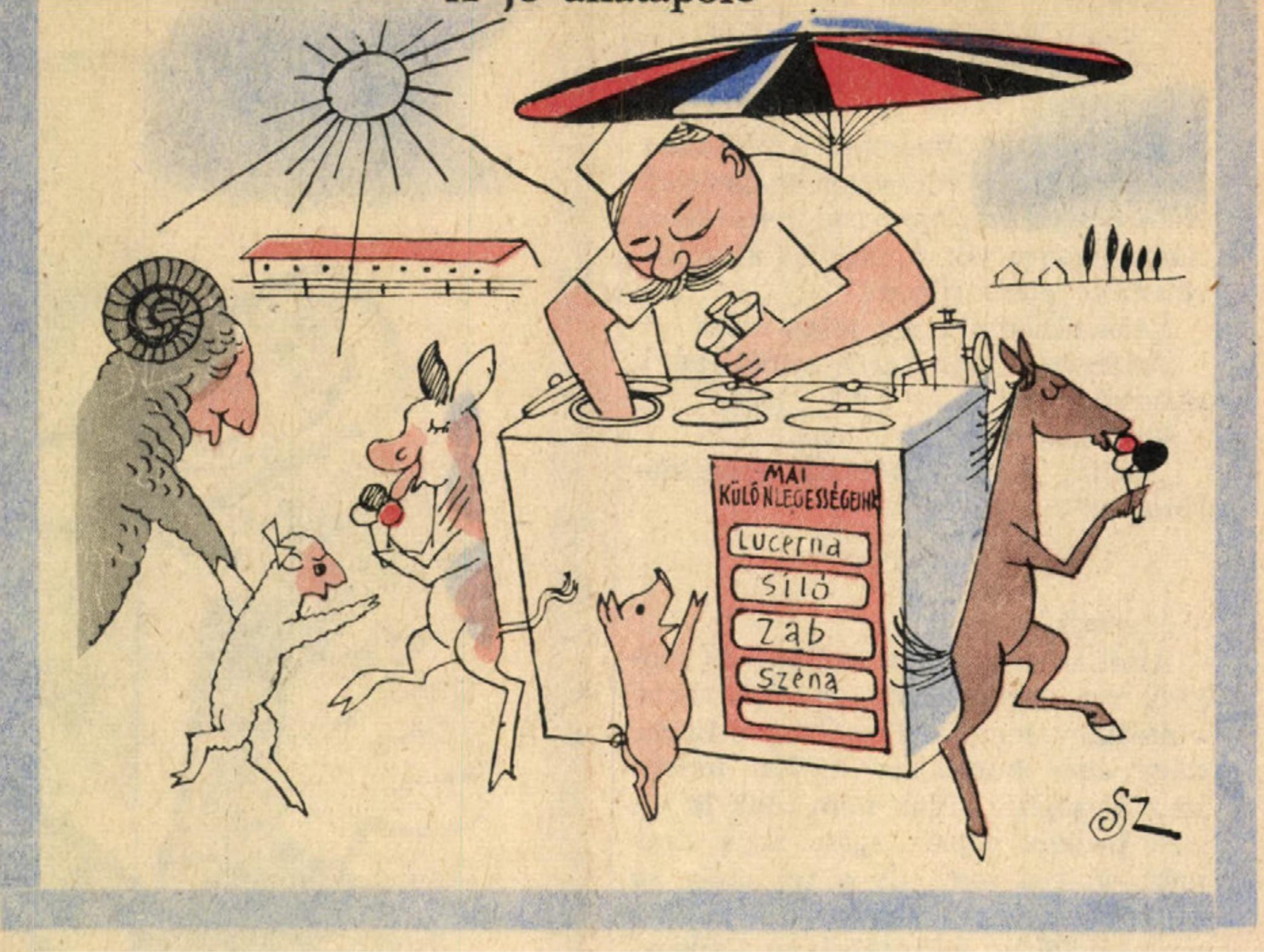

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kovácsék színházba készülnek. Már a kapuban vannak, amikor Kovácsné ránéz a férjére, és azt mondja:

— Lali, olyan szőrös vagy, mint egy majom. Miért nem borotválkoztál?

— Én borotválkoztam — szabadkozik Kovács.

— Mikor?

— Amikor te öltözködni kezdtél.

Új munkaerő

Gerő Sándor rajza

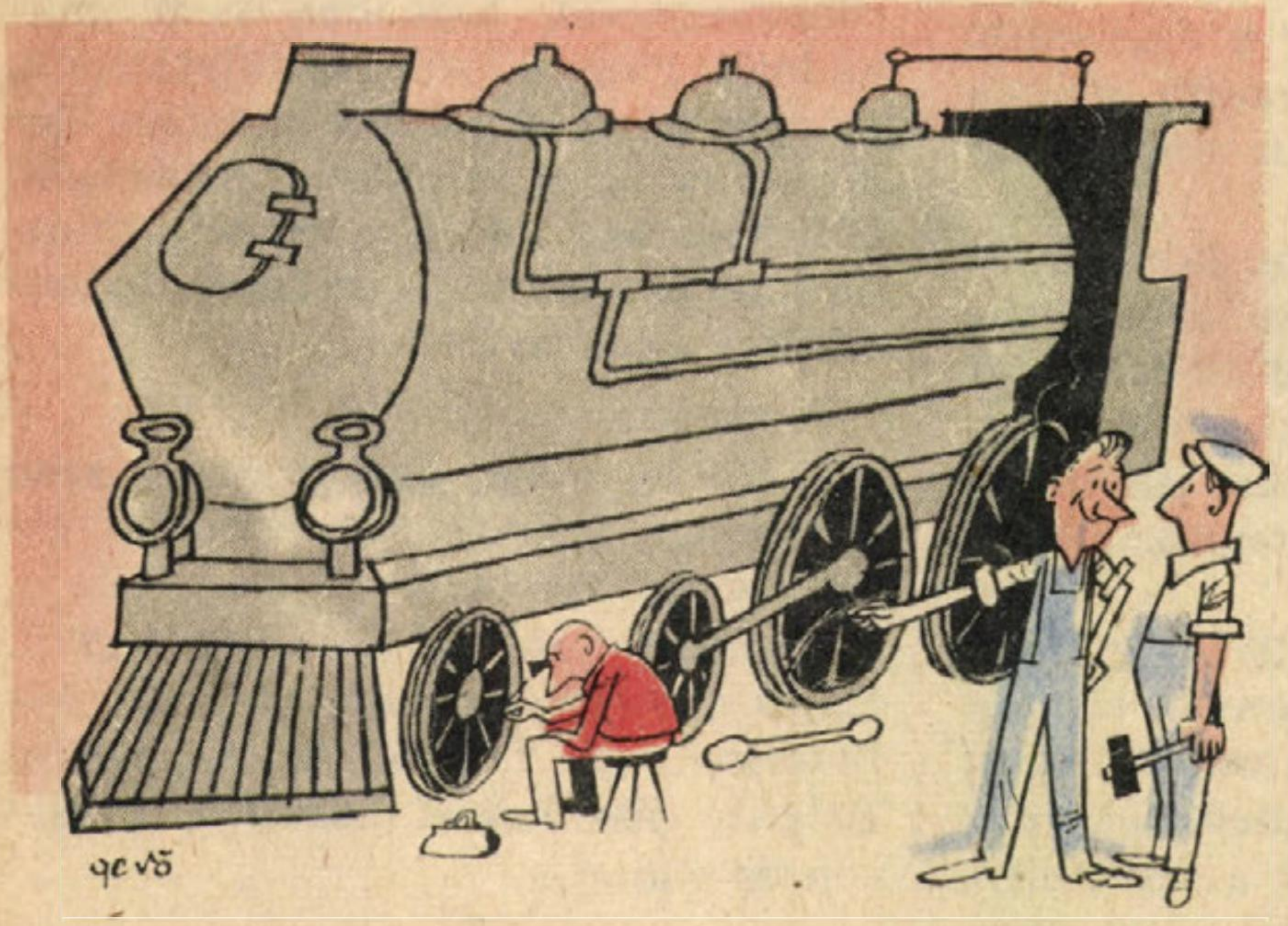

– A finommechanikai műhelyből helyezték ide!

Fegyelmezés

Toncz Tibor rajza

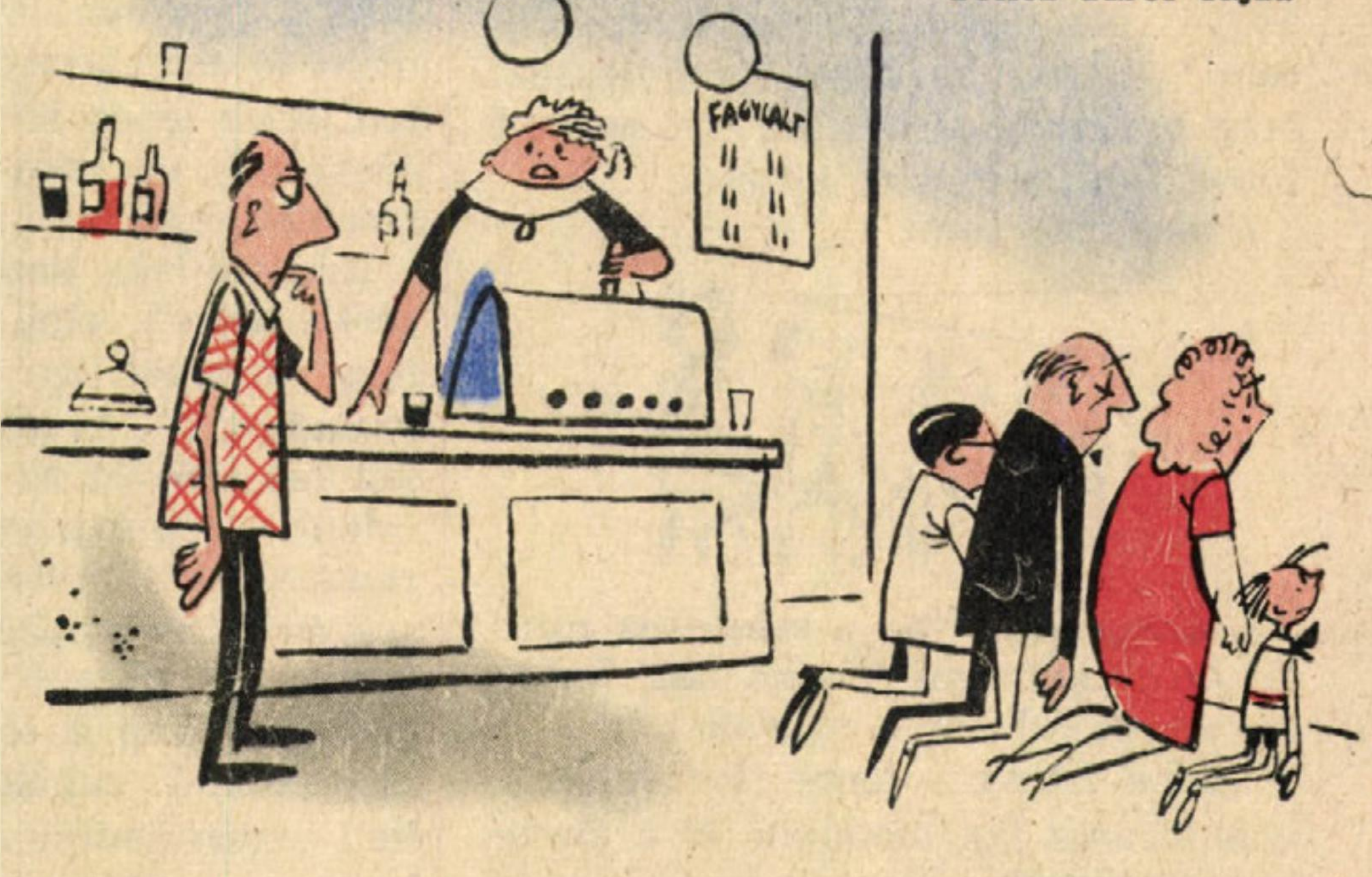

– Ezek? Nem akarták nekem elhinni, hogy nincs fagylalt!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.4421 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.